

El Principat conserva el càrrec de copríncep, d'origen medieval

Andorra, el país episcopal

Andorra és més que neu i botigues. Aquest petit país pirinenc de només 468 km² i veí nostre ha tingut des de l'edat mitjana una relació molt estreta amb l'Església, concretament amb el bisbat d'Urgell, del qual forma part. Aquest vincle perdura encara avui en molts aspectes, un dels quals és que el bisbe d'aquesta diòcesi és un dels dos caps d'Estat d'Andorra. Una altra característica interessant és que des de fa més de mil anys el país dels Pirineus s'organitza territorialment en parròquies. El Principat, a més, conserva desenes d'esglésies romàniques dels segles XI i XII escampades per totes les valls. Tot i que en general no es tracta de temples de grans proporcions sovint tenen trets que els fan particulars i molt valuosos. Entre els més característics hi ha l'església de Santa Coloma, a la parròquia d'Andorra la Vella, i la de Sant Joan de Caselles, a Canillo. No obstant això, segu-

Sant Joan de Caselles, a Canillo.

rament l'edifici religiós andorrà més emblemàtic és el santuari de Meritxell, que guarda la imatge de la Mare de Déu de Meritxell, de devoció molt antiga i que és la patrona del Principat.

Pàg. 3, 4 i 5

Mons. Vives porta fins a Terra Santa el suport dels bisbes espanyols

El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va participar la setmana del 14 al 19 de gener en la trobada anual entre bisbes de Conferències Episcopals de diversos països del món i l'Assemblea dels Ordinaris Catòlics de Terra Santa. Aquesta trobada, que ja fa sis anys que se celebra, es duu a terme a Jerusalem i serveix per enfortir els vincles entre les comunitats cristianes d'arreu del món i les que viuen a Terra Santa. Mons. Joan Enric Vives va assistir a aquesta trobada en representació de la Conferència Episcopal Espanyola, i hi va viatjar acompanyat del director del Fons Nova Evangelització, Rev. José Antonio Martínez García, amb la finalitat de continuar la promoció de projectes de solidaritat a Terra Santa.

Pàg. 17

Cinquantenari de l'església tarragonina de Sant Pau

Foto: Joan Boronat

El 16 de gener del 1956 va ser erigida com a tal la parròquia de Sant Pau de Tarragona. D'això fa 50 anys i per aquest motiu la comunitat cristiana d'aquesta florent parròquia no ha volgut passar per alt la joiosa efemèride i s'ha abocat en l'organització d'un reguitzell d'actes commemoratius, que ja s'han iniciat i que s'allargaran fins al gener del 2007. La inauguració de l'any del 50è aniversari va tenir lloc el 16 de gener amb una missa presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

Pàg. 18

Campanya per finançar la nova parròquia de Diagonal Mar

Des de fa dos anys i en uns baixos del passeig del Taulat, funciona de manera provisional la nova parròquia de Sant Francesc de Pàola. El seu rector, Mn. Joan Josep Villegas, viu il·lusionat aquesta oportunitat de fer rutil·lar una comunitat cristiana de nova fornada, però és conscient també de les dificultats econòmiques d'enllestir un projecte d'aquesta envergadura. Tot i que les obres del nou complex de Sant Francesc de Pàola, a la zona en expansió de Diagonal

Mar, estan en marxa des de l'octubre passat, el cert és que cal l'aportació econòmica de tothom per poder completar el finançament que hi ha aportat l'arquebisbat de Barcelona. D'aquí que l'Associació d'Amics de Sant Francesc de Pàola hagi posat en marxa una campanya perquè 600 persones es comprometin a donar 200 euros l'any, i durant cinc anys, per tal d'assolir la quantitat necessària de 600.000 euros.

Pàg. 19

Recursos pastorals per a la Quaresma

L'associació catòlica francesa FNP edita pòsters i punts de llibre per preparar el camí de la Pasqua

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 7 Missatge papal per a la Jornada Mundial del Malalt

Pàg. 22 Solsona acomiada Mn. Josep Subirana

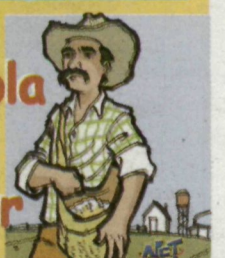
Pàg. 29 Homenatge a Mn. Batlle, pare de l'escoltisme català

Pàg. 31 Entrevista a la guanyadora del XVI Premi Joan Maragall

Pàg. 33 Exposició «Clausures» al Museu Diocesà de Barcelona

Amics de Jesús

La Paràbola del sembrador

Pàg. 21

Editorial

Mare Teresa al cinema

La vida de la Mare Teresa de Calcuta és l'argument d'una pel·lícula que s'acaba d'estrenar i que vol mostrar als espectadors les vivències d'una de les dones més excepcionals del segle xx. Si féssim una enquesta a creients i no creients sobre quins són els dos personatges més significatius de l'Església en el darrer quart del segle xx, la majoria de les respostes serien per a Joan Pau II i per a la Mare Teresa. Curiosament, també la vida del Papa polonès ha estat produïda per poder-se projectar a les nostres pantalles.

El reconeixement de la tasca d'aquesta religiosa albanesa, fundadora de les Missioneres de la Caritat, és universal. És difícil trobar personatges religiosos femenins que hagin tingut tanta repercussió i que hagin estat tan coneguts com ella, fins i tot es pot dir que l'expressió «sembles la Mare Teresa de Calcuta» s'utilitza amb assiduitat quan es fa referència a una persona generosa i despresa, que està pendent de les necessitats dels altres, especialment dels més pobres.

I el que crida més l'atenció és que aquesta dona no va cercar mai la popularitat, no va voler ser un personatge mediàtic, ni aparèixer a la televisió ni en els mitjans de comunicació, i probablement consideraria un disbarat que es fes una pel·lícula sobre la seva vida, o si més no, que no s'invertissin aquests diners en «els seus pobres». La concessió del premi Nobel de la Pau a la seva persona la va convertir en algú tremendament conegut en tots els racons del món, i d'aleshores ençà la seva obra ja no passava desapercibuda. Foren en va els seus esforços per aconseguir la discreció i la tranquil·litat per desenvolupar la seva missió encomiable, encara que finalment es va haver d'acostumar a una situació que era inevitable. Sobre aquest tema feia broma dient que havia fet un pacte amb Déu i que per cada flaix fotogràfic que rebés sortiria una ànima del purgatori i així, a poc a poc, s'aniria buidant. La seva humilitat i la seva austeritat no van quedar

impactades per l'èxit i la fama que no va buscar mai. Es va resistir a anar a Oslo el 1979 per rebre el premi Nobel, però finalment hi va accedir quan es va assegurar que se suprimiria el banquet luxós que estava previst en el seu honor i que es dedicarien aquests diners íntegrament als pobres. Així era la Mare Teresa, acceptava de tant en tant a desgana algunes de les obligacions de ser tan popular per treure'n partit a favor dels seus marginats. Així, per exemple, la seva bona relació amb la conegudíssima princesa Diana de Gal·les li va reportar bastants donatius per a la seva causa.

La ja beata Teresa s'ha convertit en una gran profetessa dels pobres. Des del moment en què en aquell llunyà 1946 va veure agonitzar a l'estació de tren de Calcuta un home davant la indiferència de tots els altres, i en apropar-se a aquell ésser humà i sentir les seves últimes paraules —«tinc set»— va veure el rostre de Crist a la creu. Des d'aquell moment es va lliurar en cos i ànima a tots els que vivien en una situació similar a la d'aquell home de l'estació i, com que necessitava moltes mans, va fundar una congregació religiosa perquè les seves seguidores fessin exactament el mateix que ella. Però el seu profetisme pels pobres ha estat vivencial i silenciós, sense grans discursos ni exhortacions revolucionàries per posar fi a la fam al món. Ella era conscient que no acabaria amb tota la misèria de Calcuta, però comparava la seva situació amb la d'una gota d'aigua enmig d'un oceà, que sembla insignificant però que és important dins de l'oceà perquè, en el fons, el mar és la suma de moltes gotes d'aigua.

Ara tenim la possibilitat de veure part de la seva vida i del seu testimoni en aquesta pel·lícula. I hem d'estar contents, perquè el cinema acostarà molts espectadors a conèixer millor una persona religiosa i santa, lliurada als més pobres com a conseqüència de la seva fe; i això enmig de tanta mediocritat de pel·lícules absurdes i plenes de tants antivalors és sens dubte una molt bona notícia.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcris.com (Redacció)

a/e: administracio@catcris.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcris.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
Internation Catholic Union of Press.

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La llum és per a tot ull; però no tot ull està fet per a la llum»

(Ernest Feuchtersleben. Metge i poeta austríac. 1806-1849)

Hi ha paraules tan plenes de significat metafòric que es presten a comparacions literàries belles, i una d'elles és la llum (i la seva oposada, tenebra, o com els binomis alba-ocàs, cim-abisme, etc.). Si les contraposem, podem plasmar grans ensenyaments. Però el recurs literari al qual acut el citat metge i poeta —llum, ull— és molt encertat per allò que vol donar a entendre. Aquí el terme llum és simbòlic i equival a «l'educació, les ciències i les arts, la saviesa, fins i tot la natura desbordant d'inspiració, salut i benestar». Fontanes generoses de llum intel·lectual, sentimental i espiritual per a totes les ments i cors! Però el que és trist és que «hem treballat més per multiplicar i engrandir la llum que per adaptar

els ulls a la seva visió sublim i als seus efectes gratificants». Deia Shakespeare que «només hi ha tenebra en la ignorància». I quants milions d'éssers humans neixen i moren en extensos i densos ambients d'ignorància, superstició, pors i tabús, cecs i indefensos, en poder d'ocults interessos «coneguts i consentits»! Heus aquí un gran repte per a la «humanitat conscient» davant de la inconscient: ajudar els cervells perquè discorri amb criteris propis, capaços de discernir la veritat del sofisma, les obres bones de les dolentes, «la llum de la tenebra», la matèria de l'esperit... Un gran repte per a l'ésser humà en l'entorn i circumstàncies que ens toqui viure!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Les valls amb més història del Pirineu

■ Al país dels Pirineus conviuen tradicions medievals i modernitat

Més enllà del turisme i el comerç, Andorra és un país que amaga una història mil·lenària, caracteritzada per una voluntat d'autogovern dels habitants i per uns vincles estrets amb l'Església. Conserva alguns trets inusuals procedents

de l'edat mitjana, com ara tenir dos caps d'Estat, un dels quals és el bisbe de la Seu d'Urgell.

La cristianització de les valls andorranes, com en general a tot el Pirineu, va ser més tardana que a les terres baixes, però hi ha deixat una forta

empremta. Andorra conserva un ric patrimoni arquitectònic d'esglésies romàniques notables, a part d'un dels grans santuaris pirinencs, el de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat.

De la història antiga d'Andorra abans de l'arribada del cristianisme, se'n sap ben poca cosa. Molts han volgut veure en una obra del 120 aC de l'historiador romà Polibi —que parla d'un poble del Pirineu anomenat *andosins*— la primera referència documental als andorrans, encara que els experts assenyalen que aquest nom no es referiria exclusivament als habitants de les valls del Principat actual.

El que sí que s'ha pogut demostrar a través sobretot de la toponímia, és a dir, dels noms de lloc, és que els primitius andorrans parlaven una variant arcaica del basc o si més no una llengua que hi estava molt emparentada. S'han trobat força traços d'aquest antic idioma, que es devia extingir abans de l'any 1000 segons el filòleg Joan Coromines, a gairebé tot el Pirineu, i Andorra en posseeix uns quants exemples. Alguns noms andorrans actuals que provindrien etimològicament d'aquesta antiga llengua propera al basc són Juverri, Arcalís, Bixessarri, Setúria, Canillo, Erts o la mateixa Andorra.

La cristianització

En època visigòtica, aquesta parla encara era d'ús freqüent al país dels Pirineus i religiosament la majoria de la població practicava diverses creences animistes. Però a poc a poc, a partir de l'acció evangelitzadora de sant Just, el primer bisbe conegut de la diòcesi d'Urgell (527-546), el cristianisme va anar entrant a les valls d'Andorra. D'aquesta manera tot just s'iniciava un vincle molt estret entre la Mitra d'Urgell i els andorrans, que al llarg dels segles seria molt fructífer i que encara avui perdura. La cristianització del Principat no va ser ràpida, però probablement ja es devia haver completat al segle IX, que és quan en l'acta de consagració de la catedral d'Urgell, l'any 839, trobem la primera cita documentada d'Andorra, que queda inclosa dins els límits de la diòcesi urgellenca. Aquest document també és molt interessant perquè ja reflecteix la divisió del territori andorrà en parròquies, fins a un total de sis, que són les actuals: Sant Julià de Lòria, Andorra, la Massana, Ordinó, Encamp i Canillo. Aquestes sis parròquies inicials han perdurat fins avui, només amb l'afegit de la d'Escaldes-Engordany, creada l'any 1978.

Políticament parlant, el territori andorrà, com la resta de la Catalunya Vella, havia pertangut durant un temps a l'Imperi franc, però al segle IX va ser cedit al

Vista general de la població de Canillo.

llavors incipient comtat d'Urgell. En aquella època, les valls d'Andorra no tenien cap privilegi especial respecte altres indrets del comtat i res feia pensar que uns segles més tard acabarien formant un petit país independent. Les coses, però, van començar a canviar quan als segles XI i XII, en el procés de la reconquesta, el comtat d'Urgell s'acaba apoderant de bona part del pla de Lleida, i finalment trasllada la capital des de la Seu fins a

Balaguer. Aquestes noves terres lleidatanes preses als musulmans tenien ciutats importants, eren molt extenses, planes i travessades per diversos rius, cosa que en facilitava enormement el conreu. Aquesta riquesa va provocar que les terres pirinenques del comtat, més difícils de conrear per l'orografia i el clima, perdessin interès ràpidament. Només així s'entén que el comte d'Urgell anés transferint al bisbe de la Seu alguns dels seus dominis

més elevats, sobretot els d'Andorra. Per primer cop, doncs, els andorrans passaven a dependre no només religiosament sinó també políticament de la Mitra d'Urgell.

Una terra disputada

És davant d'aquesta nova situació que els habitants de les valls comencen a demostrar una certa voluntat d'autonomia en molts àmbits. Molt sovint es negaven a exercir la contribució fiscal que els demanava el bisbe i fins i tot sembla que arribaven a escollir ells mateixos els rectors de les parròquies. Òbviament, la relació entre els andorrans i el seu senyor, el bisbe de la Seu, va ser més aviat tensa durant uns decennis, fins que a la segona meitat del segle XII van arribar a un acord. Les concòrdies del 1162 i del 1176 van posar fi a aquesta tibantor, i en elles la gent d'Andorra reconeix definitivament el bisbe d'Urgell com a senyor legítim, encara que sembla que conservarien alguna mena de privilegi. Alguns historiadors també han vist en el redactat d'aquests dos documents un principi de consciència nacional dels andorrans, ja que hi fan servir assíduament l'expressió «terra nostra» i no dubten a posar-se en les frases ells mateixos per davant del bisbe. En tot cas, a partir d'aquestes dues concòrdies va

La Casa de la Vall, seu del govern andorrà.

«Mons. Martí Alanís va participar activament en la modernització de les institucions andorranes»

quedar legalment establerta la relació entre la Mitra d'Urgell i les valls d'Andorra, relació que des de llavors va ser molt més fluida i marcada per la normalitat.

Però malgrat aquest acord, pocs anys més tard al bisbat se li va obrir un altre front encara, ara amb un altre protagonista, i de nou amb Andorra com a motiu de tensió. La diòcesi urgellenca va entrar en conflicte amb el comtat occità de Foix, que es volia autoerigir per qüestions hereditàries en senyor de les valls en detriment del bisbe. Afortunadament, i per segona vegada, un acord per escrit va posar fi a aquesta disputa; es tracta dels pariatges (o pareatges) del 1278 i el 1288. Aquests documents van establir una mena de pacte salomònic segons el qual Andorra esdevenia una possessió indivisible i com-

partida entre el comte de Foix i el bisbe d'Urgell. Un i altre, doncs, es convertien en senyors de les valls amb els mateixos drets. Aquests pariatges estan considerats el pas decisiu per a la independència del país, si bé en general la conformació d'Andorra es va tractar més aviat d'un procés llarg i no es pot establir una data per a la independència pròpiament dita. En tot cas, els pariatges van establir el sistema polític i jurídic bàsic andorrà. L'exemple més clar seria que encara avui els coprínceps —que s'han d'entendre com a caps d'Estat— són el bisbe d'Urgell i el president de la República francesa (aquest darrer en substitució del comte de Foix).

Ja des del temps medieval, els dos coprínceps van nomenar uns representants personals, que eren els qui s'encarregaven de tractar directament amb els andorrans. Aquests, tot i això, no es van resignar a quedar fora de la seva pròpia administració i sempre van procurar aconseguir més autonomia. Ja a finals de l'edat mitjana el territori adquireix unes característiques de país independent respecte els veïns i el 1419 es crea el Consell de la Terra, òrgan representatiu del poble andorrà, amb seu a la històrica Casa de la Vall. Al segle següent Andorra va aconseguir una sèrie de privilegis, amb els quals quedaran configurades definitivament les característiques pròpies del país dels Pirineus.

Andorra, avui

Al segle XIX, i a remolc de les onades liberals arreu d'Europa, Andorra va aplicar algunes reformes polítiques de caire democràtic. Va ser llavors que el medieval Consell de la Terra va passar a ser el Consell General, nom amb què és conegut el govern de les valls actualment. Però va ser durant el segle XX quan es van produir els grans canvis de l'Andorra contemporània. A partir dels anys cinquanta

L'espectacular Crist en majestat de Sant Joan de Caselles, del segle XII.

«L'any 839 trobem la primera cita documentada d'Andorra»

el país va passar d'una economia bàsicament rural a viure en gran part del comerç i el turisme. El canvi va ser vertiginós, i en només dos decennis Andorra s'havia convertit en un estat actiu, pròsper i receptor de milers d'immigrants, sobretot espanyols i portuguesos. El canvi demogràfic ha estat tal que si a començament del segle XX en tot el país hi havia uns 5.000 habitants, avui són més de 75.000! Una xifra força insòlita tractant-se d'una vall pirinenca relativament petita. Només cal comparar aquesta xifra amb les comarques veïnes del Pallars Sobirà i l'Alt Urgell, geogràficament molt més extenses: 7.000 i 21.000 habitants respectivament.

Però si la societat i l'economia andor-

ranes van conèixer una revolució extraordinària, l'estructura política i legislativa als anys setanta encara mantenia unes característiques força antigues. L'adequació de les institucions andorranes a la nova realitat, però, demanava la col·laboració del Consell General i dels dos coprínceps. L'arribada el 1971 a la càtedra episcopal urgellenca de Mons. Joan Martí Alanis va significar la represa d'un diàleg fluid amb els presidents de la República francesa. Mons. Martí Alanis també va participar molt activament en la modernització de les institucions andorranes. Es va veure la necessitat de dotar el país d'una constitució i de separar els tres poders: l'executiu, el legislatiu i el judicial. La reforma es va impulsar als anys vuitanta i va culminar l'any 1993, amb l'aprovació per referèndum de la primera Constitució andorrana de la història. Segons la carta magna, Andorra és una democràcia parlamentària, que assegura la llibertat de culte, que té com a llengua oficial el català, i amb dos coprínceps com a caps d'Estat, actualment Mons. Joan Enric Vives i Jacques Chirac, si bé les atribucions de tots dos són relativament limitades. De fet el govern executiu és competència del cap de govern —càrrec que des de l'any 2005 ocupa Albert Pintat—, que és escollit democràticament pels ciutadans. El mateix any de l'entrada en vigor de la Constitució, Andorra va passar a formar part de diversos organismes internacionals, com ara l'ONU, el Consell d'Europa i la UNESCO.

L'Església

Com ja es deia en el document abans referit de l'acta de consagració de la catedral d'Urgell, Andorra s'organitza encara avui en parròquies (que podríem entendre com a municipis), que són les següents: Canillo, Encamp, Ordino, la Massana, Andorra la Vella, Sant Julià de Lòria i Escaldes-Engordany. Aquest tret per si sol ja il·lustra el pes de l'Església en la

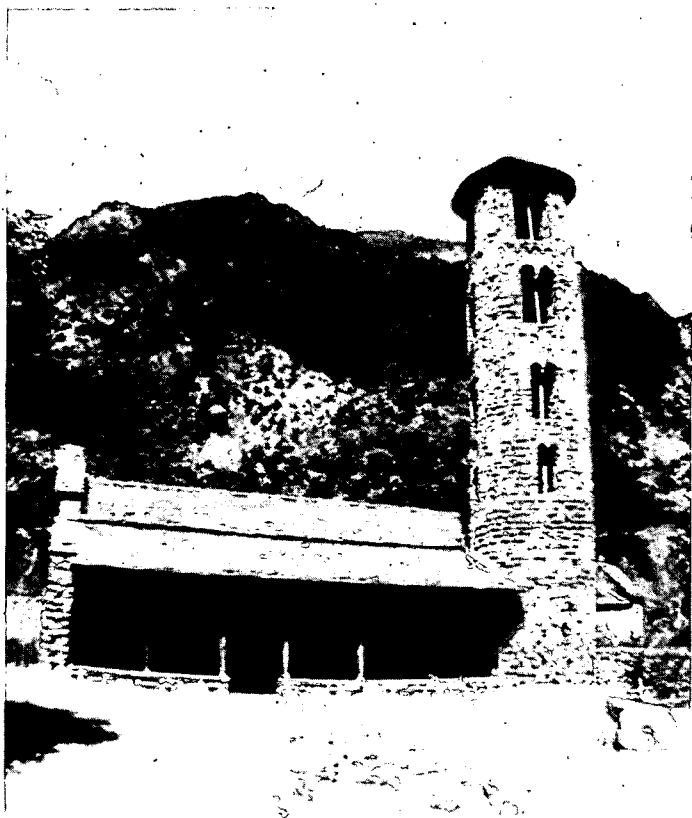
El santuari de Meritxell

Imatge de la Mare de Déu de Meritxell.

Dins de la parròquia de Canillo i situat a 1.500 metres d'alçada hi ha el santuari de la Mare de Déu de Meritxell, que és la patrona d'Andorra des del 1873. Malauradament, la imatge, una talla de fusta romànica del segle XII coronada canònicament l'any 1921, va ser destruïda per un incendi juntament amb tot el recinte del santuari, que datava del segle XVI, l'any 1972. Al seu lloc s'hi va aixecar només quatre anys més tard el nou santuari, obra de l'arquitecte català Ricard Bofill, que conté una rèplica fidel de la imatge desapareguda i les escultures dels set sants titulars de les parròquies. Cada 8 de setembre, festivitat del naixement de la Mare de Déu —o més popularment de les marededéus trobades— se celebra la festa del santuari de Meritxell, que és al mateix temps festa nacional d'Andorra.

El romànic

Església de Santa Coloma, a Andorra la Vella.

De la quarantena de temples catòlics que hi ha a Andorra, una trentena són d'estil romànic. Aquestes esglésies medievals són de dimensions mitjanes o fins i tot modestes, però són d'un gran valor artístic i totes les parròquies en tenen més d'una per visitar.

A Canillo sobresurt l'església de Sant Joan de Caselles, que conté un sorprenent Crist en majestat fet d'estuc, material molt poc habitual; a Encamp podem visitar Santa Eulàlia, amb el seu esvelt campanar; a la parròquia d'Ordino s'ha d'assenyalar Sant Martí, que es troba al poble de la Cortinada; la parròquia de la Massana conserva nombroses esglésies, de les quals la de Sant Climent, al nucli de Pal, és de les més conegudes; pel que fa a la capital, Andorra la Vella, destaquen les esglésies de Sant Esteve, Sant Vicenç d'Enclar i Santa Coloma, les dues últimes de campanar cilíndric i pertanyents a la localitat de Santa Coloma; Sant Julià de Lòria, la primera població andorrana venint de Catalunya, té fins a vuit temples romànics, dels quals sobresurt l'església de Sant Julià i Sant Germà; finalment a la parròquia d'Escaldes-Engordany no podem passar per alt la bonica església de Sant Miquel d'Engolasters.

La majoria d'aquests edificis religiosos van ser construïts entre els segles XI i XII i són les construccions andorranes més antigues que es conserven. Les esglésies romàniques d'Andorra comparteixen característiques amb les d'altres comarques pirinenques, com ara les del Pallars i la Ribagorça, i sovint s'inscriuen dins del romànic llombard, molt abundant igualment a tot el nord del Principat de Catalunya.

formació del Principat. Però sens dubte allò més distintiu és l'existència de dos caps d'Estat, un dels quals és el bisbe de la diòcesi d'Urgell. Tal com hem vist al principi, aquesta característica és una relíquia feudal, de quan el bisbe es va convertir en senyor de les valls al segle XII. Tret del cas sempre especial del Vaticà, l'existència d'un eclesiàstic com a cap d'Estat és un fet gairebé únic avui en el món.

Eclesiàsticament Andorra, com a territori de la diòcesi d'Urgell, s'organitza en set parròquies, que coincideixen amb les ja citades. El país té una dotzena de preveres i un arxiprest, que s'encarreguen del culte i l'atenció als fidels. També hi ha tres col·legis confessionals: Sant Ermengol, dirigit pels pares salesians, i dos més — Sagrada Família i Mare Janer — dirigits per l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, que va ser fundat per la mare Anna Maria Janer i Anglarill l'any 1860 a instàncies del bisbe Josep Caixal. (E.B.)

L'ENTREVISTA

Mn. Nemesi Marquès és el representant personal del copríncep episcopal d'Andorra

«L'Andorra d'avui és el resultat d'un moviment econòmic i social molt accelerat»

Des de fa anys Mn. Nemesi Marquès és el representant personal del copríncep episcopal al Principat d'Andorra. Tot i no ser andorrà de naixement —és fill del poble de Cabó, a l'Alt Urgell— coneix molt bé la realitat andorrana fruit de la seva experiència en aquest càrrec de confiança. En la nostra entrevista fa una breu anàlisi de la societat andorrana i cita alguns dels reptes que té plantejats el país

dels Pirineus, si bé creu que aquests desafiaments no difereixen gaire, en general, dels que tenen les societats veïnes.

Mn. Nemesi té una sòlida formació jurídica: és llicenciat en Dret canònic i doctor en Dret jurídic, és professor de Dret a la Universitat d'Andorra i membre de la Comissió Assessora per als Assumptes Jurídics de la diòcesi d'Urgell. A més, és vicari judicial des d'octubre del 2005.

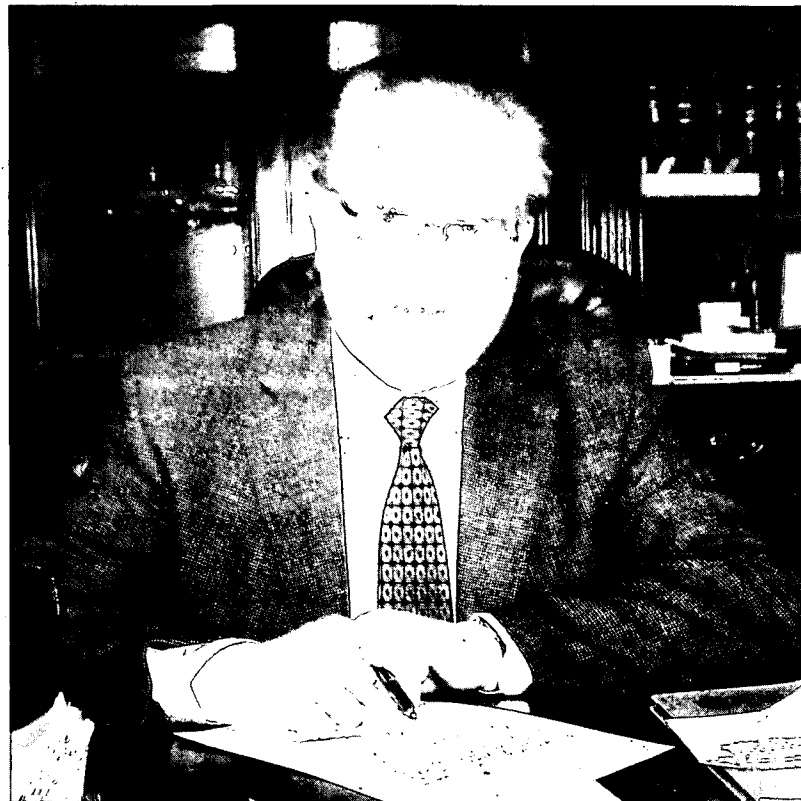

Foto: M. C. Orduña

—Quin balanç fa de la seva experiència com a representant personal del copríncep episcopal?

—La promulgació de la Constitució del Principat l'any 1993 va suposar un transferiment molt notable de responsabilitats, fins aleshores pròpies dels coprínceps, als tres poders públics del país: el parlament, el govern i el poder judicial. He exercit la delegació dels poders del bisbe copríncep abans i després de la Constitució i, per aquest motiu, estic qualificat per avaluar exactament el canvi.

La tasca del càrrec constitucional de representant personal del copríncep és efectivament més lleugera, si bé l'amplitud d'àmbits que comprèn exigeix cada dia l'observació, el seguiment, l'anàlisi del desenvolupament del país i la contribució a la promoció del seu bé comú en àm-

bits molt diversos com una tasca i una responsabilitat permanents.

—Com descriuria la societat andorrana religiosament?

—La societat andorrana d'avui és el resultat d'un moviment econòmic i social molt accelerat. Des de l'any 1950 la població total d'Andorra ha passat d'uns 5.000 habitants a gairebé els 80.000. D'una manera general, i també en l'aspecte religiós, aquesta societat té les característiques pròpies dels col·lectius immigrants.

No obstant, a Andorra mantenen notablement l'empremta dels seus orígens: d'Espanya —i sobretot de Catalunya— uns 28.000 immigrants; de Portugal, uns 10.000; de França, uns 5.000; d'Amèrica, uns 900, d'Àfrica uns 500, i encara d'altres. Cal remarcar també el creixement recent d'immigrants musulmans.

—Creu que el creixement econòmic d'Andorra al segle xx ha dut una davallada de la pràctica religiosa?

—No crec que Andorra representi un fet diferencial de la resta de societats del seu entorn, que han passat d'una economia agrària de subsistència a una terciarització, com són el turisme i els serveis. Des d'un punt de vista cultural, a Andorra troben sempre ressò els corrents de pensament que sorgeixen en els països veïns, sobretot a Espanya.

—El fet que el bisbe d'Urgell sigui un dels dos coprínceps facilita l'acció de l'Església a Andorra?

—La constitució del Principat atorga a l'Església catòlica un règim semblant al de la constitució espanyola: aconfessionalitat, llibertat religiosa i manteniment de la col·laboració tradicional amb l'Es-

glésia catòlica. A diferència d'Espanya, a Andorra no existeix cap tipus de conveni entre l'Església i l'Estat, capaç d'atorgar a l'Església una situació de major seguretat jurídica. En tot cas, l'Església no pot instrumentar la funció de copríncep del bisbe d'Urgell en profit propi.

—Coneixen els habitants d'Andorra la participació de l'Església en la configuració del país, com ara en l'elaboració de la Constitució?

—Com ja he dit, la població actual d'Andorra és fruit, en bona part, d'un fenomen de terciarització rapidíssim de la seva economia i d'un factor migratori accelerat. Les autoritats del Principat han maldat per l'assimilació de la població immigrada amb una política oberta d'atribució de la nacionalitat andorrana.

De totes maneres, no és igual el coneixement que la població andorrana de soca-rel pot tenir del paper que l'Església ha desenvolupat històricament en el manteniment de la independència del país i en la seva configuració institucional, que la notícia que en pugui tenir la població «nacionalitzada». Penso que aquí rau un dels problemes més seriosos per al manteniment de la identitat del país i de la seva projecció vers el futur.

—Es podria parlar d'un turisme més «espiritual», que visita les esglésies romàniques i el santuari de Meritxell, diferent del turisme de comerç i neu?

—A Amèrica i en alguns indrets d'Europa l'anomenat turisme cultural està en procés de creixement. Penso que aquest fenomen tindrà també la seva repercussió en el turisme que arriba al Principat, sobretot quan en el marc de la Unió Europea sembla que minven alguns dels atractius d'Andorra, sobretot en l'àmbit comercial. Quant al turisme «religiós» o «espiritual», m'acullo al testimoni ben qualificat de Mn. Ramon Rossell, de Canillo, el qual ens parla sovint de com el santuari de Meritxell és un pol d'atracció en si mateix i un punt important en rutes de pelegrinatge espiritual.

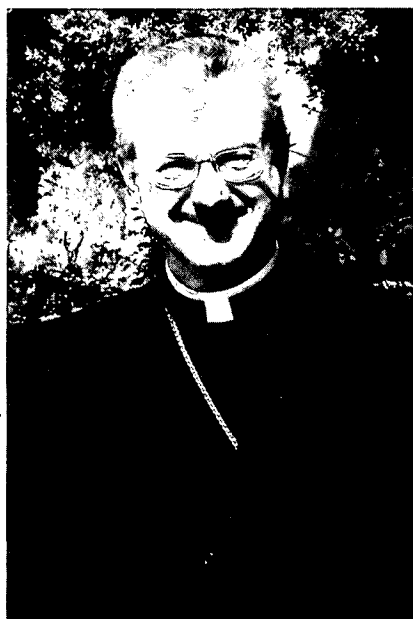
Reportatge:
Eduard Brufau

Els coprínceps

Els pariatges del segle XIII establien que els coprínceps d'Andorra eren el bisbe d'Urgell i el comte de Foix. Actualment continua sent així pel que fa a la figura del bisbe, per bé que desapareguts ja fa temps els comtes de Foix i els seus successors, el càrrec recau actualment en el president francès. Avui, doncs, els dos coprínceps són Mons. Joan Enric Vives (des del 2003) i Jacques Chirac (des del 1995).

Mons. Joan Enric Vives i Sicília va ser ordenat sacerdot l'any 1974. El 1993 va ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona, i bisbe coadjutor d'Urgell el 2001. Dos anys més tard es va convertir en bisbe titular de la diòcesi d'Urgell i copríncep d'Andorra en substitució de Mons. Joan Martí Alanís. També és bisbe secretari i portaveu de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola i membre de la seva Comissió permanent. Des de l'any 2001 és responsable del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya i secretari i portaveu de la Conferència Episcopal Tarraconense des del 1997.

Pel que fa al l'altre copríncep, Jacques Chirac, va ocu-

Mons. Joan Enric Vives.

par diverses carteres ministerials en diversos governs, va ser primer ministre del 1974 al 1976, alcalde de París i actualment fa onze anys que és president de la República francesa.

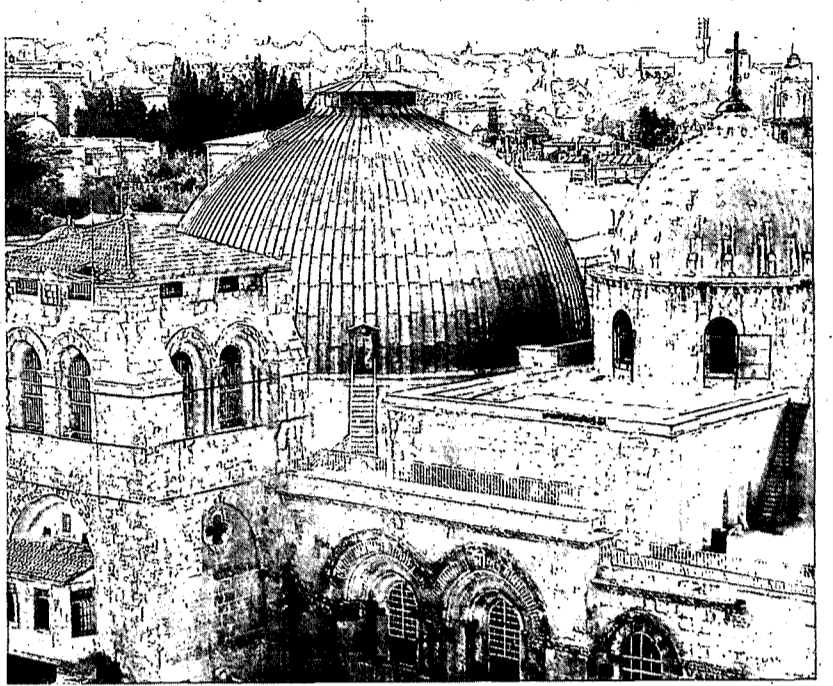
Abans del 1993 els coprínceps tenien encarregades més funcions que les actuals, que queden estipulades en la carta magna. Segons la constitució del Principat «d'acord amb la tradició institucional d'Andorra els coprínceps són, conjuntament i indivisa, el cap de l'Estat, i n'assumeixen la representació més alta» (III/43/1). També especifica que «són símbol i garantia de la permanència i continuïtat d'Andorra, així com de la seva independència i del manteniment de l'esperit paritari en les tradicionals relacions d'equilibri amb els estats veïns» (III/44/1) i «arbitren i moderen el funcionament dels poders públics i de les institucions» (III/44/2). Altres funcions més concretes dels coprínceps són convocar les eleccions generals, els referèndums, signar el decret de dissolució del Consell general (govern andorrà) i acreditar els representants diplomàtics d'Andorra.

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 6 al 13 de març
- Del 8 al 11 de maig
- Del 13 al 20 de setembre
- Del 6 de 13 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2007

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 13 al 20 de juny

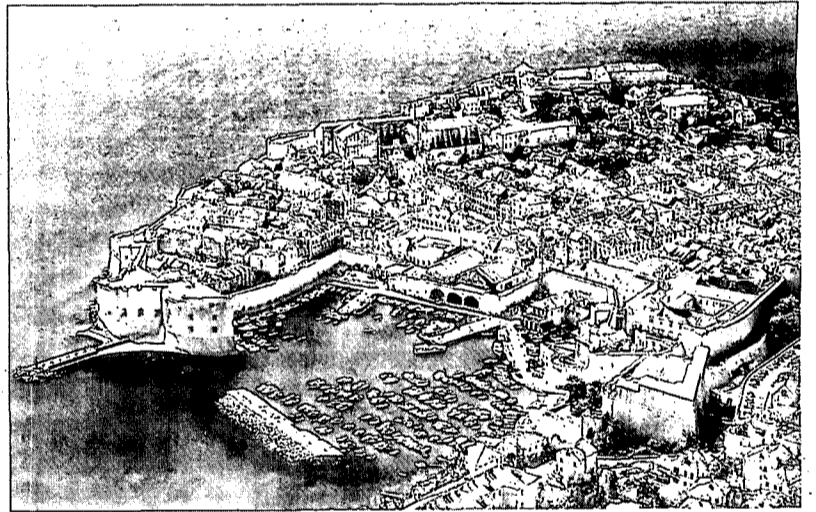
**VIENA
 SALZBURG
 INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
 d'art, cultura i gaudi dels
 bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

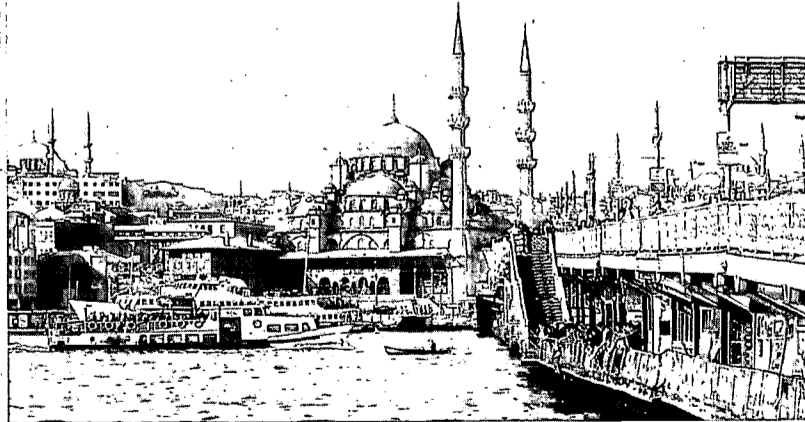
CROÀCIA

*Una ubicació
 estratègica entre
 els Balcans
 l'Europa central
 i la
 Mediterrània*

Del 2 al 8 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
 Turquia**

*Per terres
 de l'expansió
 inicial del
 cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana
 Per a més informació:
 (per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El Papa demana més compromís amb els malalts mentals i les seves famílies

■ L'11 de febrer se celebra la Jornada Mundial del Malalt

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI fa una crida a la societat en general i a les comunitats cristianes en particular perquè incrementin el seu compromís de solidaritat amb els malalts mentals. En constatar noves formes de trastorn mental sorgides de la influència negativa de la crisi de valors i de la soledat, el Pontífex vol dedicar la reflexió de la XIV Jornada Mundial del Malalt als malalts mentals.

La Jornada, creada per Joan Pau II, se celebra cada any l'11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes. En aquesta ocasió, l'eix central de les celebracions tindrà lloc a la ciutat australiana d'Adelaida. En un missatge escrit amb motiu d'aquesta Jornada, Benet XVI analitza les causes dels trastorns mentals.

«La prolongació de conflictes armats en diverses regions de la terra, les terribles catàstrofes naturals, l'expansió del terrorisme, a més de causar un nombre impressionant de morts, ha generat en molts supervivents traumes psíquics; dels quals difícilment es recuperen», reconeix el Bisbe de Roma. Als països que compten amb

un elevat desenvolupament econòmic, afirma, els experts reconeixen també «com a origen de noves formes de trastorn mental la influència negativa de la crisi dels valors morals». «Això augmenta el sentit de soledat, que soscava i fins i tot disgrega les formes tradicionals de cohesió social, començant per la institució de la família i marginant els malalts, especialment els mentals, sovint considerats com un pes per a la família i per a la comunitat», denuncia l'escrit.

Per aquest motiu, Benet XVI encoratja «els esforços dels qui treballen perquè s'atorgui a tots els malalts mentals l'accés a la cura necessària» i la solidaritat en

favor de les famílies que tenen al seu càrrec persones malaltes mentals. El Pontífex s'adreça també a les persones afligides per aquest tipus de malaltia per convidar-les a «oferir juntament amb Crist» el seu «oferiment al Pare».

L'Església, assegura, «no deixarà d'oferir-los la seva ajuda, ja que està totalment convençuda que està cridada a manifestar l'amor i la sol·licitud de Crist envers els que pateixen i els que se n'encarreguen».

Benet XVI es farà present en les celebracions d'Adelaida, que tindran com a centre la catedral de Sant Francesc Xavier, a través d'un enviat papal. (Zenit)

Alerta de la Santa Seu davant la lepra

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una disminució en el nombre de leprosos no ha d'implicar una menor atenció a ells i a tots els factors que giren a l'entorn d'aquesta malaltia, alerta el Pontífex Consell per a la Pastoral de la Salut. A la 53a Jornada Mundial de la Lepra (29 de gener) el president de l'esmentat dicasteri, el cardenal Javier Lozano Barragán, recorda en un missatge que a començaments de l'any passat els casos de lepra superaven àmpliament el quart de milió i que «hi ha àmplies franges de persones malaltes i zones al món que no tenen les possibilitats de tractament, per diferents causes que caldria analitzar i avaluar».

Organització i formació són les línies mestres per vèncer la malaltia, segons el missatge del dicasteri. Es tracta d'aconseguir un desenvolupament organitzatiu i «de canals més eficients i garantits per a la distribució gratuïta dels fàrmacs i l'atenció cura de la higiene». L'altra necessitat que cal afrontar, la formació, passa per «prepa-

rar sobretot en els diferents països i en les zones on la lepra és més present, grups d'agents socio-sanitaris que siguin capaços d'actuar en el territori, de diagnosticar a temps la presència de la malaltia i d'atendre-la tant en la fase inicial com en el seu desenvolupament», explica el cardenal Lozano.

D'aquí també «la necessitat de projectes formatius degudament programats» i de «tenir un coneixement més precís de la realitat i de les zones no prou ateses o a les quals encara no han arribat els diversos programes socials i terapèutics», afegix. Tot expressant el seu reconeixement per aquelles comunitats cristianes escampades arreu del món que lluiten contra la lepra i que tenen cura amorosament dels qui la pateixen, el purpurat conclou amb una invitació a renovar un «compromís comú de solidaritat, de sensibilització respecte al problema i de suport a les «missions compromeses particularment en aquest àmbit». (Zenit)

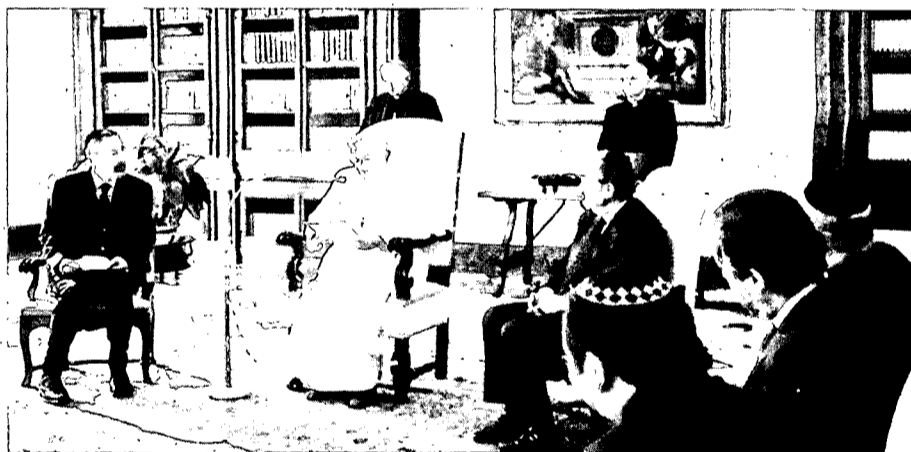
La vida ordinària del cristià, camí a la santedat

CIUTAT DEL VATICÀ.— En referir-se a l'inici del temps ordinari en la Litúrgia de l'Església, Benet XVI va encoratjar els cristians a no deixar mai de cercar i trobar Crist en la vida. Comentant l'evangeli referit a la trobada dels primers deixebles amb Jesús, el Pontífex va suggerir «extreure de la pàgina evangèlica d'avui aquest dos verbs, cercar i trobar, i recollir una indicació fonamental per al nou any, que volem que sigui un temps en el qual puguem renovar el nostre camí espiritual amb Jesús, en l'alegria de cercar-lo i de trobar-lo incessantment».

«Ser deixeble de Crist: amb això el cristià en té prou», va continuar el Papa, i va destacar que «l'amistat amb el Mestre assegura a l'ànima pau profunda i serenor

fins i tot en els moments foscos i en les proves més àrdues»: «Quan la fe s'introdueix en nits fosques, en les quals no s'hi "sent" i no s'hi "veu", la presència de Déu, l'amistat de Jesús garanteix que en realitat res no pot separar-nos del seu amor», va prosseguir. «Cercar i trobar Crist, font inesgotable de la veritat i de la vida: la paraula de Déu ens convida a reprendre, al començament d'un nou any, aquest camí de fe que mai no conclou», va dir Benet XVI. «Per al creient sempre és una recerca incessant i un nou descobriment, perquè Crist és el mateix, avui i sempre, però nosaltres en el món, en la història, no som mai els mateixos, i Ell ve al nostre encontre per donar-nos la comunió i la llum de la vida.» (ACI)

Benet XVI rep el rabí de Roma

El Papa es va trobar amb el rabí Riccardo Di Segni.

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va manifestar l'amor que l'Església sent pel poble jueu en rebre en audiència el rabí en cap de Roma, el doctor Riccardo Di Segni. El representant jueu va convidar el Pontífex a visitar la sinagoga de Roma, en complir-se els vint anys de la històrica visita de Joan Pau II en aquest mateix lloc de culte, el 13 d'abril del 1986. «Shalom!», va ser la paraula amb la qual el Bisbe de Roma va acollir el rabí: «L'Església catòlica està a prop de vosaltres i és amiga vostra. Sí, nosaltres us estimem i no podem deixar d'estimar-vos.» Segons el Papa, «no podem deixar de denunciar i combatre amb decisió l'odi i les incomprensions, les injustícies i les violències que continuen sembrant preocupació en l'esperit dels

homes i dones de bona voluntat». En aquest context, va preguntar, «com no sentir dolor i preocupació per les noves manifestacions que es registren de tant en tant d'antisemitisme?». «Tots plegats podem col·laborar en la transmissió de la torxa del Decàleg i de l'esperança a les joves generacions», va assegurar.

Per la seva banda, el rabí en cap va agrair al Papa el seu compromís públic contra l'antisemitisme i el terrorisme fonamentalista. En referir-se a les relacions entre l'Església catòlica i el judaisme promogudes per Joan Pau II, Di Segni va reconèixer que «des dels primers moments del nou pontificat era clara la convenció que no tan sols no es faria marxa enrere en el camí emprès, sinó que el camí marcat continuaria». (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Mèxic

Els bisbes, contra el mur fronterer dels Estats Units

Defensen un diàleg respectuós i madur

CIUTAT DE MÈXIC.— Els bisbes de Mèxic s'han pronunciat enèrgicament contra el mur que els Estats Units pretenen construir al llarg de la frontera entre tots dos països per aturar la immigració clandestina. Una nota de premsa de la secretaria general de la Conferència de l'Episcopat Mexicà lamenta «la iniciativa de Llei de Protecció Fronterera», aprovada el 16 de desembre passat per la Cambra de Representants dels Estats Units.

«Estem convençuts que calen actituds de diàleg respectuós i madur entre els governs dels països involucrats per trobar solucions que responguin a les exigències de respecte a la dignitat i als drets humans dels migrants, els quals mai no hauran de ser considerats ni tractats com a delinqüents», afirmen els prelatos en el seu comunicat. «El dramàtic i complex fenomen de la migració no es resol aplicant mesures que són expressió d'una mentalitat xenòfoba, egoista i discriminatòria», afegeix el text.

El comunicat cita la carta pastoral conjunta dels bisbes dels Estats Units i Mèxic

sobre la migració en la qual s'afirma: «Tot Estat sobirà té el dret de salvaguardar el seu territori; això no obstant, rebutgem que aquest dret s'exerceixi només amb l'objectiu d'adquirir més riquesa.» «El projecte de construir un mur al llarg de la frontera ens remunta a èpoques de la història de la humanitat que ningú no vol recordar. Les nacions veritablement democràtiques han destruït els murs que les dividien i han construït ponts per consolidar relacions d'intercanvis beneficiosos per a la integració, la llibertat i la solidaritat.»

Unes creus recorden els mexicans morts a la frontera.

«Des de l'Evangeli sabem que el projecte de Crist és superar els egoïsmes i les enemistats; Ell no va venir a enfrontar-nos, sinó a construir una humanitat fraterna i reconciliada; Ell va venir a enderrocar els murs de la discòrdia; Ell desitja que els seus fills es reconeixin entre ells com a germans», expliquen els bisbes mexicans. Així, insten «al seny als qui hauran de prendre la decisió definitiva en aquest tema de tanta transcendència, no únicament per als qui es veuen obligats a emigrar a causa de la pobresa, sinó també per als qui volen viure en un ambient de seguretat i de pau».

«No seria prudent conduir la política migratòria amb mesures que només produiran més patiment i mort, que fomentaran sentiments de desconfiança i d'odi i que, en darrer terme, no aconseguiran frenar el flux migratori», asseguren.

Citant el missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de la Pau el comunicat constata: «Les autoritats que, en lloc de fer el que és a les seves mans per promoure eficaçment la pau, fomenten en els ciutadans sentiments d'hostilitat envers altres nacions, assumeixen una gravíssima responsabilitat: posen en perill, en zones ja de risc, els delicats equilibris assolits a costa de negociacions laborioses.» La nota reitera la petició que ja havien fet conjuntament els bisbes als presidents de tots dos països «a continuar negociacions per assolir un sistema més generós, just i humà als nostres països». (Zenit)

Suport de l'Església a la presidenta Bachelet

XILE

SANTIAGO DE XILE.— Els màxims representants de la Conferència Episcopal Xilena han visitat la presidenta electa de Xile, Michelle Bachelet. Van felicitar la presidenta i li van expressar el suport de l'Església. El president de l'episcopat, Mons. Alejandro Goric, va reconèixer que «hem viscut un exercici de la democràcia extraordinari. Li hem expressat a la senyora Michelle Bachelet el suport de l'Església en tot el que correspongui perquè creiem que aquesta nova etapa serà molt bona i perquè això serà bo per a Xile». «Pregarem perquè el seu govern pugui reeixir i perquè tant de bo especialment els sectors més desposseïts de la nostra pàtria puguin, en el pròxim govern i de cara al bicentenari, resoldre part dels seus problemes.» El prelat va revelar que els bisbes també la van felicitar pel seu primer discurs després de la seva victòria electoral, «un discurs molt inclusiu, on revela part de la seva vida personal i una actitud interior de profunda capacitat d'estimar i de reconciliació enfront dels drames personals que va haver de viure».

Per la seva part, el cardenal Errázuriz, president del Consell Episcopal Latinoamericà, va expressar la seva alegria pel fet que Xile «hagi escollit una persona que és un símbol del retrobament dels xilens. És un símbol de la pau entre nosaltres, d'un país reconciliat. Una dona que va ser colpejada per l'odi, però que va preferir superar-lo a través de la comprensió, de la tolerància i —com deia ella— “per què no dir-ho, de l'amor”. Jo crec que és un signe de gran esperança».

«D'altra banda, crec que d'alguna manera Xile ha expressat el reconeixement i la gratitud que té envers les dones. Penso que tots ens hem alegrat per la capacitat de proximitat de la senyora presidenta, per la capacitat d'empatia, per com li importen els pobres, els marginats, per com li importa el bé dels infants a través del bé de la família.» (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

ITALIA

La màfia amenaça de mort un capellà

ROMA.— El capellà militar i administrador parroquial de l'església de la Mare de Déu dels Dolors, Giuseppe Terranova, ha denunciat a Ràdio Vaticana que es troba amenaçat per la màfia italiana que opera a la ciutat de Monreale, Sicília. L'1 de gener, mentre sortia de la parròquia, va trobar la finestra del seu automòbil banyada en sang, els pneumàtics perforats i alguns cartutxos d'arma pel terra. El prevere va explicar que significa haver de predicar l'Evangeli en regions culturalment hostils a la legalitat i als drets, «implicà estant en contra de tota

forma de corrupció, en contra dels abusos i de la prepotència. En llocs que certes persones consideren territori propi, la presència d'un capellà dedicat incomoda, i crec que els vaig incomodar, quan van creure que perdien el seu territori a causa de les meves activitats». «Predicar l'Evangeli significa ser un prevere “antimàfia”, ser un prevere de tot cor, amb tota la generositat i la convicció que Déu és amb nosaltres. Jo sento aquesta presència. No estic sol», ha assegurat amb decisió el P. Terranova. (ÀCI)

Vaticà

860 milions d'infants, víctimes de tragèdies i abusos

■ Ho revela un informe de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles

CIUTAT DEL VATICÀ.— Vítimes d'una enorme diversitat de tragèdies i abusos, 860 milions d'infants en el món viuen en un malson permanent, mentre que el seu futur és una incògnita. Un dossier actualitzat de Fides, òrgan informatiu de la Congregació vaticana per a l'Evangelització dels Pobles, recorda aquesta realitat sota el títol *Herodes: la matança dels innocents continua*.

«Quan parlem dels drets dels infants parlem d'un problema que afecta dos mil dos-cents milions d'éssers humans, la meitat dels quals viuen en la pobresa», es llegeix en l'informe, segons el qual «el veïnatge universal és només una perifèria immensa per a milions d'infants desnodrits, venuts, explotats, malalts». «Vítimes de la gana, de la sida, de l'abandonament, de la ignorància i de la soledat són l'escàndol del nostre temps. Per a 860 milions d'infants en el món el futur és una incògnita; el present, un malson»; se'ls «ha robat la infància», s'hi constata.

L'informe revela que la xifra de nens-treballadors arriba a 211 milions, entre 5 i 14 anys; dels quals, 120 milions treballen a «temps complet». La major part (uns 171 milions) en condicions arriscades. Àsia és el continent més afectat. El document denuncia, a més, que «en l'arrel de moltes formes d'explotació hi ha el fet que en els països més pobres, més de 50 milions d'infants ni tan sols són registrats quan neixen», una xifra que es queda curta no-

A milions de nens se'ls ha robat la infància.

més entre Àsia i Àfrica.

A 300.000 s'eleva la xifra d'infants «transformats en assassins per matar sense pietat»: els nens soldat. Combaten «embotits de drogues per vèncer la por i matar a sang freda al front de guerres oblidades que tenen lloc en més de 40 països»; la majoria dels «reclutes» té entre 10 i 14 anys, però la tendència és rebaixar l'edat, «perquè els més petits són considerats com la millor mà d'obra per a l'ús d'armes lleugeres, per amagar-se, fugir i espigar», continua el text.

Vint milions d'infants viuen i creixen en camps de refugiats. Els últims deu anys, hi ha hagut dos milions de víctimes mortals en els conflictes. Les mines antipersona maten entre 15 i 20 milions de persones

l'any: la cinquena part són nens. D'altra banda, la xifra de «nens del carrer» es calcula en 120 milions, la meitat en el continent sud-americà. «Fills de la violència —denuncia l'informe—, de la industrialització salvatge, de les favelas, de les guerres, de la desintegració dels vincles socials i familiars, dels consumidors de droga i de sexe», tenen entre 5 i 16 anys, però també n'hi ha de 3 o 4 anys. En la majoria dels casos es tracta de nens; les nenes es veuen menys perquè es poden dedicar amb més facilitat a tasques domèstiques o a la prostitució. Molts «treballen com a «recicladors d'escombria»

en abocadors enormes», una ocupació que comporta «tètanus, pulmonia i enverinament» i que posa fi a la seva vida. Però

també els «nens del carrer» troben en la seva realitat quotidiana «esquadrons de policia, lluites entre bandes rivals, accidents de trànsit» i «petita delinqüència».

La gana al món és una altra tragèdia que produeix la mort d'11 milions d'infants abans no hagin fet els 5 anys. La sida arriba igualment als nens. El balanç del 2005 reflecteix 3 milions de morts (mig milió són infants), 40 milions de seropositius (2,5 milions són menors de 14 anys) i 5 milions de nous contagis. Un altre flagell és el tràfic d'éssers humans, un problema d'abast mundial que involucra cada any almenys 1,2 milions de menors de 18 anys.

D'altra banda, 4 milions de nenes són comprades i venudes per a matrimonis, prostitució i esclavatge. Les nenes representen, a més, dos terços de les menors que no reben una educació; «la conseqüència és que després seran dones analfabets: actualment n'hi ha 600 milions!», subratlla. La infància de moltes nenes s'enfronta a la mutilació genital, una pràctica que pateixen cada any dos milions de nenes. (Zenit)

ÍNDIA

La injustícia social, repte per a aquest nou any

NOVA DELHI.— La web de la Conferència de Bisbes Catòlics de l'Índia (www.cbcsite.com) ha publicat una denúncia de la injustícia social que pateixen els seus habitants, i l'ha exposada com a repte que afronta el país en aquest any 2006. Cinc punts han bastat per sintetitzar una realitat que encapçala el tema del «dret a l'aliment», segons es desprèn del text. «Un país que té un 70% de la població que depèn de l'agricultura per a la seva subsistència, suma 320 milions de persones que van a dormir sense haver menjat, i 10 mil que moren pel dolor de la gana cada dia», descriu la web.

Cita, a més, que «el 99% de les famílies *adivasi* als estats de Jharkhand i Rajasthan patirà gana crònica enguany. La infància és protagonista també en aquest panorama, on els «nens del carrer», que «treballen a les cruïlles», són «assetjats per la policia, brutalitzats, ficats en llars juvenils repug-

nants i perverses, fins i tot en presons d'adults, abandonats a la mort en una democràcia en què el president Kamal diu que els infants són el futur de la nació».

Al·ludeix igualment al «feticidi femení», i denuncia que «l'anhel pel nen i el menyspreu vers les nenes de l'Índia s'ha incrementat dràsticament en la darrera dècada, més en les regions pròsperes del país». No passa tampoc per alt la situació laboral dels treballadors que no compten amb una estructura organitzativa: «Constitueixen el 90% de la força laboral a l'Índia, però no tenen sindicats, ni drets, ni seguretat social, ni fons de previsió, ni pensió, ni seguretat en la feina, ni escoles o centre de salut per als seus fills, ni futur o esperança.»

Tanca els «reptes» per a l'Índia el 2006 el «dret a l'allotjament»: «Els pobres troben refugi a cel obert en cementiris i abocadors», s'hi adverteix. (Zenit)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €**
Àsia i Oceania: 265,13 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Acció i contemplació, a la llum de Betània

■ «Cercant solament, i per damunt de tot, Déu. Unint la contemplació a l'amor apostòlic», lema de la Jornada de la Vida Consagrada

MADRID.— El 2 de febrer, festivitat de la Presentació del Senyor, els consagrats i consagrades renoven la seva entrega per amor a Crist. És la Jornada de la Vida Consagrada. Aquest dia, l'Església universal, per iniciativa del Papa, mira la vida consagrada i cadascun dels seus membres com a do de Déu al servei de la humanitat. Per a

aquesta Jornada, el bisbe d'Osca i de Jaca, Mons. Jesús Sanz, *o.f.m.*, president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada ha escrit un missatge que es fa ressò del lema per a aquest dia i que ha titulat *La llar de Betània. «Cercant solament, i per damunt de tot, Déu. Unint la contemplació a l'amor apostòlic».*

Mons. Sanz assenyala en el seu escrit que «ens hem debatut moltes vegades entre els teòrics i els pragmàtics, com si fossin dues postures irreconciliables i destinades a no trobar-se mai». I es pregunta: «Què és millor: ser un teòric o un pragmàtic?» Això és el que planteja l'evangeli que narra l'episodi de Betània, a la casa de Marta, Maria i Llützer. El bisbe d'Osca i de Jaca explica que «les dues germanes tenien una actitud diferent davant del Senyor. Sembla que la primera passava les hores amb el Mestre absorbint les seves paraules, mentre que l'altra, Marta, no donava l'abast a la casa. Lògicament, tots entenem i fins i tot ens solidaritzem amb aquesta inquieta i patidora Marta davant de la tranquil·la i assossegada Maria».

No obstant això, en el seu missatge, Mons. Sanz subratlla que «l'ensenyament no és tan maniqueament simplista. Tant Marta, l'activa, com Maria, la contemplativa (...) mostren dues posicions davant de Déu i davant dels altres que tots portem dins com a reclam». Aquestes dues postures són «la necessitat de silenci o la de la paraula, de recés i d'acció, de conservar ben endins i de compartir cap enfora. Necessitem integrar totes dues actituds si volem créixer i caminar veritablement com a persones teològicament

Cartell per a la Jornada de la Vida Consagrada d'aquest any.

madures».

Per al president de la Comissió Episcopal de Vida Consagrada, Marta i Maria repre-

senten «una crida a viure en una profunditat que dona fruits i en un testimoni que es nodreix d'allò profund. Els contemplatius sempre han necessitat els profetes i aquests han caminat juntament amb els místics». És per això que indica que «enmig de les obligacions quotidianes hem de cercar i trobar el Senyor, i quan estiguem amb Ell hem de sentir també els gemecs dels homes. Així ho ha viscut sempre la tradició cristiana quan, fent síntesi de Marta i Maria, ha sabut parlar al Senyor de tot el que els passava als homes, i als homes de tot el que els deia el Senyor».

El bisbe d'Osca i de Jaca anima a cercar «solament, i per damunt de tot, Déu, sabent que qui el troba només i per damunt de tot a Ell, troba també tot el que Ell estima, allò pel qual ha donat la vida, el que Ell salva. És Déu buscat per damunt de tot, qui fa possible que tot sigui en Ell». El missatge de Mons. Sanz als consagrats i consagrades acaba parafrasejant Josep Kantenich, fundador de la

família de Schoenstatt: «Hem de posar la mà en el pols de la història i l'oïda, en el cor de Déu.» (C.C.)

Trinitaris i mercedaris, junts en un projecte d'ajuda a nens esclaus

MADRID.— La província religiosa d'Espanya-Sud dels Trinitaris, i la província de Castella dels Mercedaris, han posat en marxa un projecte d'actuació conjunta a favor de nens captius i del carrer al Sudan. Les dues famílies religioses, que comparteixen el carisma de la redempció a través de les seves ONG Solidaritat Internacional Trinitària i Acció Alliberadora Mercedària, tenen previst construir una granja-escola amb capacitat per atendre de 60 a 100 nens alliberats de l'esclavatge o rescatats del carrer. En el projecte participaran congregacions de religiosos, religioses i grups de laics que pertanyen a cadascuna de les famílies religioses.

En aquesta granja-escola, que portarà el nom de Sant Joan de Mata, els nens podran educar-se en valors i aprendre diversos oficis que els permetin inserir-se en la societat i en el món laboral, especialment en l'atenció a la ramaderia, que és una de les fonts principals de riquesa del país. El pressupost per a la construcció i posada en marxa d'aquesta granja-escola és de 200.000 euros, i es preveu que s'acabi en un any i mig. Tan bon punt estigui construïda, serà cedida a la diòcesi de la zona, per garantir la continuïtat del seu funcionament.

«El projecte resulta interessant per diversos motius: està directament vinculat amb la captivitat, objecte carismàtic comú dels dos ordres redemptors; és un projecte intercongregacional que convoca a la col·laboració de tota la família trinitària d'Espanya i tota la família mercedària d'Espanya; és un projecte, a més, que vol assumir el mateix govern general de la Mercè de Roma per implicar totes les províncies d'Europa, Amèrica i Àfrica», segons assenyala el superior general dels mercedaris de Castella, Alejandro Fernández Barrajón.

En un país empobrit per la guerra, amb una esperança mitjana de vida que no arriba als seixanta anys, amb un índex de natalitat del 35,79 per mil i un elevat índex de mortalitat infantil que arriba al 64,05 per mil, la granja-escola Sant Joan de Mata pretén esdevenir una possibilitat d'alliberament que torni l'esperança als menors, (Ivicon)

Les Filles de la Mare de Déu per a la Formació Cristiana celebren el Capítol General

MADRID.— La Congregació de les Filles de la Mare de Déu per a la Formació Cristiana ha celebrat el VII Capítol General en què ha estat reelegida Àngela Cortés Vecino, natural de Badajoz, com a mare general. La reunió es va desenvolupar del 26 de desembre al 4 de gener i també es va escollir el consell d'aquesta congregació format per les religioses Rosa Cerrato Cáceres, Dulcenombre Grande Cantero, M. Raquel Granero Gallego i Tomasa Calderón Cuellar. Fundades el 1941 per l'espanyola María José de la Eucaristia Galán Cáceres, aquest ha estat el primer Capítol General que s'ha celebrat sense la presència de la fundadora. En el Capítol, que ha tingut com a tema *Els deixebles empobrits*, les religioses han reflexionat sobre l'esperit de les benaurances. Les Filles de la Mare de Déu han revisat la seva «espiritualitat des de les benaurances, conscients de l'empobriment pel qual passen avui les congregacions i en concret la nostra per la manca de vocacions, l'edat dels membres i les malalties», han assenyalat fonts d'aquesta congregació. Segons aquestes religioses, el Capítol ha estat una bona oportunitat per pensar si «Déu vol portar la congregació "a una altra terra" mitjançant un nou Èxode. Per això ens demana que confiem i que tornem a fer d'Ell el nostre Absolut». (Ivicon)

L'Institut Superior Sant Pius X convoca un col·loqui europeu sobre catequesi

MADRID.— L'Institut Superior de Ciències Religioses i Catequètiques Sant Pius X dirigit pels Germans de La Salle a Madrid, celebrarà els seus 50 anys al servei de l'educació de la fe amb un Col·loqui Europeu de Catequesi en què abordarà, del 10 al 12 de febrer, el tema *El nou paradigma de la catequesi*. El Col·legi Nostra Senyora de les Meravelles de la capital acollirà la trobada, destinada a delegats diocesans de catequesi, encarregats de pastoral i catequesi de centres escolars, professors de religió i catequètica, sacerdots, religiosos i catequistes.

Cinc ponents exposaran el tema objecte de la convocatòria vist des de la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma (a càrrec d'Emilio Alberich), l'Institut Internacional de Catequesi i Pastoral Lumen Vi-

tae de Brussel·les (André Fossion), la Facultat de Teologia San Dámaso de Madrid (Manuel del Campo), l'Institut Superior de Pastoral i Catequesi de París (Denis Villepelet) i el mateix Institut Sant Pius X (la visió del qual sobre el nou paradigma de la Catequesi serà exposada per l'equip de professors). A més d'aquestes intervencions, Mons. Amadeo Rodríguez, bisbe de Plascencia, compartirà la seva experiència com a catequista, alhora que es donaran a conèixer dues experiències: noves aportacions a la catequesi des de la parròquia Nostra Senyora de Guadalupe de Madrid, i carisma congregacional i evangelització.

Així mateix, hi haurà un plafó sobre l'experiència del catequista i el grup Brotes de Olivo parlarà de música i catequesi. Més informació a www.lasalle.es/spx. (Ivicon)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Els religiosos i les avançades de la missió

Fa quaranta anys que el Concili Vaticà II va aprovar un document sobre la vida religiosa. Fou concretament el 28 d'octubre de 1965. El document conciliar comença presentant la vida religiosa com un esdeveniment que es desenvolupa dinàmicament al llarg de la vida de l'Església. D'aquesta manera la vida consagrada apareix com nascuda de l'Església i per a l'Església.

Els religiosos i les religioses posen en relleu la consagració a Déu i als germans, l'obertura al Crist total, i ofereixen l'expressió o signe d'aquell viure en el món sense ser del món, que és essencial en l'Església.

Aquesta manera de viure la vida cristiana per part d'un nombre molt elevat de cristians existirà sempre en l'Església perquè la promou l'Esperit en el cor de molts homes i dones. És una vida de seguiment radical de Jesús amb la professió dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència.

És ben cert que el nord de la vida religiosa és el seguiment del Crist. Ell i el seu seguiment il·luminat per l'Evangelí és la clau de volta dels religiosos i les religioses. Com els apòstols, també ells ho han deixat tot per estar

amb Crist, per seguir-lo i posar-se al servei de Déu i dels germans. Aquesta consagració total a Déu és la que unifica tota l'existència dels religiosos.

En aquest marc cristològic, els tres consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència, característics de la vida religiosa, apareixen com una ajuda per a una llibertat més gran en el seguiment de Crist. És aquest seguiment, mogut per la creativitat de l'Esperit, que ha fet florir en l'Església la gran varietat de carismes i, per tant, de famílies religioses, responen sempre a cercar la santedat dels seus membres i l'ajut material i espiritual als cristians segons els reptes de cada lloc i moment.

El Concili Vaticà II fa una observació important: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desentenen dels homes o bé són inútils a la societat», perquè «els religiosos ajuden els seus contemporanis ja que els tenen presents en les entranyes de Crist i col·laboren espiritualment amb ells a fi que la construcció de la ciutat terrenal es basi sempre en el Senyor i s'encamini a Ell, no fos cas que treballessin en va els qui la construeixen».

No hi ha dubte que la vida consagrada és una prova

eloqüent que com més es viu de Crist, més se'l pot servir en els altres, i arribar fins a les avançades de la missió i acceptar els riscos més grans. Per això, els religiosos i les religioses arreu del món vetllen per la imatge divina deformada en els rostres de tants germans i germanes: rostres desfigurats per la fam, per la violència, pels maltractaments, per la injustícia, per la solitud, per la malaltia, per la droga, per la sida, etc. La vida religiosa mostra, d'aquesta manera, amb l'eloqüència de les obres, que la caritat divina és fonament i estímul d'amor gratuït i fecund.

Les diverses famílies religioses engalanen amb el seu carisma específic l'Església universal i cadascuna de les diòcesis. Avui hi ha una renovada consciència i una potenciació de la relació i la participació de religiosos i religioses en la vida diocesana. I a la vegada s'ha avançat en el reconeixement que el servei més específic de la vida consagrada a les diòcesis és el del propi carisma religiós. Perquè és el mateix Esperit Sant que regeix l'Església el que reparteix els dons fent néixer instituts de vida consagrada.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El Compendi de la doctrina social de l'Església

Recentment s'ha publicat el Compendi de la doctrina social de l'Església, document elaborat, a petició del papa Joan Pau II, pel Consell Pontifici de la Justícia i la Pau. En la seva redacció han treballat nombrosos bisbes i experts de tot el món. El recomano no solament als fidels cristians, sinó a tots els responsables del bé de la societat. És un text important perquè resumeix amb ordre i claredat la doctrina catòlica relativa a la multitud de qüestions que es plantegen en la vida social.

No és que hi hagi, pel que fa als problemes socials, una única solució que podríem anomenar catòlica, ja que sempre hi pot haver altres consideracions legítimes i punts de vista diferents, però sí que hi ha un marc dins el qual s'han de moure les solucions perquè siguin justes, un marc que ve delimitat per la naturalesa i la dignitat de l'home i la família, per la veritat i la justícia, pels drets humans. I aquest és el marc que descriu la doctrina social catòlica.

Perquè la societat sigui pròpiament humana ha d'estar ordenada segons la veritat de l'home. Per això l'evangelí hi té molt a dir, ja que res d'humà no és aliè a Jesucrist. Jesús, el Fill de Déu encarnat, en fer-se home ha dignificat totes les realitats humanes. El seu missatge és confortador, perquè ens anuncia que, malgrat les nostres febleses, estem cridats a participar, per la gràcia, de la condició de fills de Déu.

Aquest coneixement mai no podrà quedar reclòs a l'àmbit privat, perquè qualsevol resolució que s'adopti en la vida social cal que s'adigui a la realitat de l'home. I la veritable realitat de l'ésser humà és que hem estat creats a imatge de Déu i que hem estat redimits de les nostres culpes per Jesucrist.

Ell ens ha deixat el manament de l'amor: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12). I ens ha deixat sobretot el seu exemple: va passar pel món fent el bé (cf. Ac

10,38). El transcurs de la història ha demostrat —i en tenim proves ben recents— que una societat basada en l'individualisme i en l'egoisme està abocada al fracàs. Tenir com a únic criteri la mera tolerància, el relativisme, com si res no hi hagués de bo o de dolent, mena necessàriament a la injustícia i no pas a la llibertat. Només és digna de la persona humana una societat basada en l'amor.

Davant els qui consideren que un plantejament d'aquesta mena és utòpic o almenys poc pràctic, el Compendi conclou fent una crida, especialment dirigida als fidels laics, a construir la «civilització de l'amor». «Per fer la societat més humana, més digna de la persona, cal revalorar l'amor en la vida social —en l'àmbit polític, econòmic, cultural—, convertint-lo en la norma constant i suprema de l'acció. [...] Només una humanitat en la qual regni la «civilització de l'amor» podrà gaudir d'una pau autèntica i duradora.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Joaquín Iglesias
Fundació ARSIS

L'adultesa cristiana

SABER-NOS FILLS DE DÉU

Amb el seu baptisme, Jesús es consagra abans de començar el seu ministeri públic. Amb les aigües penitencials, assumeix el pecat del món. La immersió al riu i l'emersió posterior simbolitzen la futura mort i resurrecció.

Jesús no hauria pogut fer aquest gest sense viure en sintonia, amb una intimitat i una comunió profunda, amb Déu. Aquesta rica experiència de Déu amb el Pare era fruit de molt temps dedicat a cultivar-ne l'amistat.

Jesús parteix de la profunda convicció de ser fill de Déu.

Així, la nostra consciència de ser cristians neix també del coneixement de la nostra filiació divina. L'amistat profunda amb Déu Pare és l'arrel de la nostra feina apostòlica. Del fet de saber-nos fills de Déu sorgeix la missió. Tots els nostres esforços seran estèrils si no som conscients que hem estat cridats per a aquesta tasca.

CRIDATS A EVANGELITZAR

Cada cristià està cridat a anunciar que Déu ve a nosaltres. Ara més que mai, enmig d'un món fred i convuls, evangelitzar és un imperatiu.

Però, per a això, cal l'aliment de la nostra relació amb Déu. La intimitat amb ell ens donarà vigor per ser cristians militants que treballen per l'expansió de l'Església.

En aquest món, tan autosuficient, que creu que pot prescindir de Déu, quanta soledat que hi ha, i quant de dolor! La missió del cristià no és altra que proclamar que el Regne de Déu ja està enmig de nosaltres. Quan el creient és conscient d'això, ha fet un salt cap a l'adultesa espiritual.

LA MISSIÓ, SIGNE D'ADULTESA

En els evangelis llegim com Jesús creix, es fa home, madura físicament i espiritualment. Aconsegueix la plenitud de Déu al seu cor. Als cristians sembla que ens costa créixer i aconseguir aquesta maduresa. Som molt infants i dependents. Ens fa por estar sols i drets davant del món. No tinguem por de créixer, perquè no estem mai sols!

Ser cristià madur suposa anar a contracorrent i afrontar moltes situacions de dolor, sacrificar-se i deixar enrere molts lligams. Enmig del malbaratament de les passades festes, els cristians vam celebrar la pobresa de Déu. La nostra vida, revestida de Déu i lliurada a ell, reflectirà la nostra maduresa. Aquesta ens fa sortir en missió. Som en aquesta vida per fer coses bones. Vivim pel i per al Senyor. Això vol dir que vivim per fer el bé als altres.

Un adult és conscient dels seus actes i de l'entorn que l'envolta. Un cristià adult també és conscient de què significa optar per Déu i per l'Església. I això sovint porta problemes, perquè la societat rebutja els nostres valors religiosos. El cristià madur no amaga les seves conviccions i és conseqüent.

Jesús al Jordà pren consciència del seu messianisme. És el moment de la seva maduresa espiritual. En el cristià aquest moment es dona quan és capaç d'ofrir la vida per allò que creu. Els primers cristians van brillar pel seu valor i la seva heroicitat. No van tenir por d'afrontar la mort en martiri. Avui, n'hi ha prou amb la premsa i el que diran per replegar-nos.

Ens sap greu veure les esglésies buides, però encara és més trist que no testimoniem enfora. La societat hauria de poder dir, com deia fa dos mil anys: «Mireu-los com s'estimen!»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La grip, la ràdio i el Compendi del Catecisme

Aquestes vacances de Nadal he tingut la grip. No és pas una notícia de primera plana. M'ha deixat una forta afonia, la qual cosa pot haver estat un avantatge per als que són al meu costat. Almenys, durant uns dies, han pogut gaudir de més silenci.

Quan tinc la grip, a estones, escolto la ràdio. I així sento algun dels programes. Sé com els organitzen i també si els continguts són profunds o superficials; àgils o lents, delicats o grollers, interessants o intrascendents... Vaig moure el dial i el vaig aturar en una emissió religiosa. Evidentment, el programa, a mesura que s'anava desenvolupant, em creava sentiments i curiositat. S'hi tractava el tema de la fe. Hi intervenien diverses persones. Pel que deien, quedava palès que maldaven per viure l'evangeli amb tota l'ànima. Els participants eren molt bona gent. Les seves intervencions em van edificar.

Tanmateix, hi havia un però. Segons el meu modest entendre, deien afirmacions al voltant de la fe. En efecte, expressaven bons sentiments i intencions, parlaven de fruits que la primera de les virtuts teològals duia als sentits espirituals i a actituds determinades. Idees al voltant de la fe. I, no ho dubteu, amb un desig notori de servir l'evangelització. Amb intenció testimonial. Això no obstant, durant la conversa, ningú no va definir exactament què era la fe. Jo esperava que algú concretaria el *quid* d'aquesta virtut que canvia la vida, la centra en Crist, aboca a servir el Senyor en els germans i és causa d'alegria...

Vaig agafar el Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica, i l'índex temàtic em va conduir al número 27, on hi ha aquesta pregunta: «En la pràctica, què significa per a l'home creure en Déu?» La resposta fa així: «Creure en Déu significa per a l'home adherir-se a Déu mateix, confiant plenament en Ell i donant ple assentiment a totes les veritats que Ell ha revelat, perquè Déu és la Veritat. Significa creure en un sol Déu en tres persones: Pare, Fill i Esperit Sant.»

El número 28 fa: «Quines són les característiques de la fe?» Respon: «La fe, do gratuït de Déu, accessible a tots els qui la demanen humilment, és la virtut sobrenatural necessària per salvar-se. L'acte de fe és un acte humà, és a dir, un acte de la intel·ligència de l'home, que sota l'impuls de la voluntat moguda per Déu, assenteix lliurement a la veritat divina. A més, la fe és certa perquè es fonamenta en la Paraula de Déu; «actua per la caritat» (Ga 5,6); i creix contínuament, mercès, particularment, a l'escolta de la Paraula de Déu i a l'oració. Ens fa preguntar des d'ara el goig del cel.»

A l'escola s'exigeix als alumnes la fórmula de l'àcid sulfúric o la del nombre «e» o l'argument d'una obra literària. La fe —que sempre és vida— té les seves definicions. Cal saber de què parlem i què creiem. Només així sabrem què és la fe i de quina manera s'ha de presentar. Creure no és pas entrar en una mena de divagació, sinó en la realitat concreta de Déu amorós, que s'ha manifestat, i que, des de la seva concreció, concreta els camins de la vida en la seva totalitat. Dit vulgarment seria que «per vendre, cal dir el que un ven».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Narcisos

Aquesta flor surt al Càntic dels Càntics (2,1). Hi ha autors que diuen que és la rosa. Tant li fa, pel que fa al contingut religiós, no estar segurs de quina de les dues flors es tracta. Jo imagino que es refereix al *Narcissus poeticus*, una planta silvestre que floreix a prop de casa meua i que sempre em sorprèn, tot i la seva periodicitat.

L'encant d'aquesta flor rau en la senzillesa del seu contorn, en els pocs elements que la componen, en el seu perfum. Llegeixo que és la flor nacional d'Andorra, país meravellós, Estat de Dret, hauria de dir. Ara recordo que hi he vist cartells per les carreteres on aquesta flor sortia ampliada i posava de manifest tota la seva esplendor. A aquesta nació petita li escau aquest emblema. Molta gent, d'Andorra, només en coneix les peculiaritats comercials, esportives o turístiques, i n'ignora les valls, les esglésies romàniques o el modern i sorprenent santuari nacional on hi ha la imatge de la seva patrona: la Mare de Déu de Meritxell.

A casa meua els narcisos van florir per Advent, durant aquest període, l'altar hauria d'estar exempt d'ornamentació, però com podem negar a l'Eucaristia la bellesa que espontàniament li ofereix la natura, aquesta que, segons el salm, també proclama la glòria de Déu? I, des de finals de novembre fins ara, un pomot d'aquestes flors ha estat sempre al costat del sagrari. Des del principi van exhalar una aroma suau. El perfum sempre és un misteri, estimula un sentit, el de l'olfacte, molt ignorat i amb una capacitat evocadora enorme. En l'antiguitat les fragàncies s'extreien, gairebé exclusivament, de les plantes i, per tant, tenien unes peculiaritats fixes i invariables. Avui dia, els perfums, llevat d'algun cas, canvien amb una celeritat sorprenent i només pretenen una satisfacció instantània, un estímul calculat de certes inclinacions personals, o respondre al dinamisme consumista. Així es perden moltes sensacions íntimes agradables. Els meus narcisos van omplir l'àmbit de la «petita església» d'una olor vellutada. Passa així, que a la trobada amb el misteri religiós s'uneix la càlida atmosfera sensorial que emplena, sense que gairebé no es noti, des que algú hi entra. Els meus narcisos són humilment bonics, complaents, suggereixen un amor que, segons la meua fe, enclou el sagrari. Tot això se m'ofereix de franc, sense sol·licitar-ho, sense que jo n'hagi plantat cap, com la caritat.

Canvio de tema. He conegut gent que d'entrada desconfia de tothom i de tot, que es tanca en si mateixa, i que calcula molt a qui li pot donar una mica del que té. No s'atreveix, gairebé mai, a oferir una mica del que és. Aquesta manera de fer contrasta amb la dels meus narcisos. Jo vaig tallar-ne les flors, vaig esbiaixar-ne la vida, i em van donar, des del primer dia, l'aroma. I me la continuen donant; només demanen aigua que beuen a poc a poc. Quina lliçó de generositat que em donen aquestes flors senzilles!

Jo sóc el narcís de Saron, diu l'estimada del Càntic. Com m'agradaria poder definir-me així!, penso mentre faig un petó al Sagrari. Ho faig, perquè sé que si acompanyo aquest gest d'una pregària, aconseguiré, a poc a poc, millorar i semblar-me espiritualment a aquesta flor.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Gisela

Entro a l'habitació de l'hospital i veig una nena al bressol. Fa poques hores que ha nascut. La data del 29 de desembre del 2005 l'acompanyarà sempre. Descansa tranquil·la. Es diu Gisela. La Cristina, la seva mare, és la meva neboda, i està casada amb en Crispí. Tots dos estan plètics d'alegria i tenen la mirada resplendent. S'acaben d'estrenar com a pares. La Gisela, a pesar de les primeres lluites que implica la seva autonomia recent, reflecteix una pau profunda. Una pinça encara lliga el cordó umbilical acabat de tallar, símbol d'un paradís perdut, l'úter matern. La seva perfecció de faccions combina amb la fragilitat, que és la seva grandesa. Agafar-la en braços implica una operació delicada per por que es trenqui. Poso el meu dit índex a la seva mà i l'agafa amb decisió. Em quedo força estona admirant-la. El rostre d'un nou-nat, igual que les flames quan ballen al foc i la bravesa de les aigües en moviment, és un motiu que em porta a la contemplació. La seva carona formosa conserva el goig del paradís matern. Les lluites immediates que l'esperen són difícils i dures. No crec gens encertat pensar que la infància és fàcil. Pensem que les preocupacions dels adults són més importants que les seves, però les seves batalles per sobreviure i aprendre són més vitals i decisives. Tot i la seva indefensió, encara és essència pura. Compta amb uns pares i un entorn que li asseguraran, amb amor i paciència, que ja és molt, un creixement gradual. Surto al carrer. L'aire hivernal assota les meves galtes. Al meu cor hi ha un sentiment de pau, que es prolonga molt de temps.

Conservo en la memòria les dades del Ministeri de Sanitat i Consum, publicats durant aquells dies, sobre els avortaments practicats el 2004. Es tracta de 84.985 casos, eufemísticament anomenats interrupcions

voluntàries de l'embaràs (IVE), que es van incrementar un 6,5% pel que fa a l'any anterior. La xifra creix des dels 17.180 avortaments corresponents al 1987. N'hi ha prou d'apropar-nos a qualsevol àmbit de teràpia psicològica, sense necessitat de vincular-lo a cap creença religiosa, per adonar-nos de la ferida interior de les dones que avorten. L'ambient favorable creat per corrents, pretesament progressistes, no els serveix gens. La consciència, si no s'abandona a deliris ideològics, no està tranquil·la. Hi ha una gamma molt àmplia de situacions problemàtiques, però reduir el tema a manca d'informació és totalment desafortunat. En especial, quan més d'una quarta part de les dones que han avortat el 2004 repeteixen. La Llei Orgànica 9 del 5 de juliol del 1985, que hauria d'haver servit per resoldre casos excepcionals, s'ha convertit en una coartada per a la irresponsabilitat: vides truncades en les fases embrionàries i dones que no poden fer callar una veu interior que els recrimina el fet d'haver convertit els seus santuaris de vida en tombes de mort. Si la causa fos la manca d'informació, només acceptable en pocs casos, l'administració pública es demostraria incompetent fins a l'extrem. En aquest com en altres àmbits de la societat, és moment de reclamar als ciutadans una responsabilitat més gran sobre els seus actes individuals. Si una llei serveix per deixar d'assumir responsabilitats no ajuda les persones, sinó que les instal·la en un infantilisme permanent, com és aquest cas. Les conseqüències són més profundes del que podem imaginar. Sense el respecte a les fonts de la vida, amenacem la nostra pròpia raó d'existir.

Gisela, l'amor i la responsabilitat dels teus pares t'han salvat de patir una desgràcia semblant. Tindràs problemes perquè la vida no és fàcil, però val la pena viure-la.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest 2006 es commemoren els 75 anys de la mort de Santiago Rusiñol (1861-1931). A partir del mes de juny diversos actes culturals impulsats, entre d'altres, per l'Ajuntament de Sitges recordaran la trajectòria d'aquest artista polifacètic. Rusiñol va treballar en el camp de la narrativa, la dramaturgia, el col·leccionisme, el periodisme i la pintura. En aquest darrer àmbit destaquen *El pati blau* i *Montserrat*, l'obra de la fotografia.

Notes insignificants

Germà Adrià

Serveis d'ONG

Es veu que els que tenim uns quants anys som uns maníacs. Sí, no ho podem evitar.

I a mi les manies se'm repeteixen. Se'm converteixen en obsessions. Aquí en teneu dos exemples, que m'han portat una altra vegada a la mania-obsessió.

Abans d'ahir a l'autobús vaig coincidir amb la Sra. Arca.

Una joveneta, gairebé com jo. Només té 83 anys.

Fins als 80 anys formava part d'una ONG que sovint la portava pel Raval, i atenia, principalment, les prostitutes estrangeres.

Però, els anys li van fer dir «prou». No podia amb els horaris. Ellà té sort. Té casa pròpia. Té diners. Té uns néts que conviuen amb ella i ja li han donat besnèts. Tots l'estimen molt.

Però, tres cops per setmana, passa la tarda en una residència de gent gran. N'hi ha de més joves que ella. Quan va pujar a l'autobús venia d'allà.

«Però Arca, què fa vostè a la residència?»

«Que què faig?, res, res. M'hi estic, parlo, acompanyo, somric. M'assec al costat d'algun "vellet". I res més.»

I diu que fa feliços els avis i que ella també se sent feliç.

Ahir vaig passar el dia en una casa de religiosos grans. Una residència fenomenal d'ancians religiosos. El més jove té 73 anys. El més gran, 107. Aquest és un vell encisador que estalvia tot l'any per donar-me alguna cosa quan el visito. I em diu: «Per a algun vell del carrer.»

Allà hi ha un religiós de 89 anys, amb un somriure de 20. Un home encara energètic que a estones porta bastó. Un home que havia estat pilot de caça metrallador; que després, ja en la pau, va ser tinent d'aviació. Que després es va fer religiós. I durant molts anys ha estat un professor destacat per la seva «perícia» a metrallar amorosament els joves per ensenyar-los i educar-los.

Durant gairebé deu anys, va estar en un col·legi. La seva presència era sempre ben acollida i sempre feia algun servei, com fer classes particulars a algú que va endarrerit.

Ara fa tres anys que està a la residència de religiosos grans.

Té 89 anys juvenils. Somriu. Ésclata a riure. Encara canta molt bé i, a la capella, sap improvisar.

I, continua «fent servei».

Es passa el dia d'habitació en habitació saludant els germans. I parla amb ells.

És un bon xerraire. I, com que conserva la seva «alegria» juvenil, tots els reben com un àngel del cel.

Xerra, escolta, agafa les mans, calla, mira, els fa companyia.

I fa molt de bé a tothom.

I ell se sent plenament feliç.

Tota la vida ha servit els joves. Ara, serveix els vells. Ja li vaig dir que aviat m'haurà de servir a mi. Amb un «bon dia» seu, ja en tindrè prou per a tot el dia.

I ara, la meua mania. Quan tindrem en funcionament l'ONG de les salutacions i de les xerrades?

Salutacions a tots els capmoixos que van preocupats.

Salutacions a tots els solitaris que van sols pels carrers.

I xerrar amb el vagabund assegut en un portal, xerrar assegut al seu costat.

Xerrar amb algun marginat a qui convidem en un bar.

Xerrar amb els que no poden xerrar amb ningú.

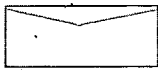
Algú vol inaugurar aquesta ONG?

Esqueles a Catalunya
Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Sarkozy i el sentit comú

Amb motiu de les vacances de Nadal he pogut ampliar les fonts d'informació amb mitjans i persones noves. En una d'aquestes fonts vaig poder llegir que, segons la revista juvenil francesa *L'Actu*, el número dos del Govern francès i ministre de l'Interior, Nicolas Sarkozy, ha estat elegit la personalitat més destacada del 2005 pels adolescents francesos. Cal dir que a aquest ministre controvertit el segueixen amb la mateixa puntuació el papa Joan Pau II i el futbolista del Reial Madrid Zinedine Zidane.

Sorpren que qui aparentment més dur s'ha mostrat contra la revolta juvenil que va tenir lloc al país veí sigui reconegut com la personalitat més destacada pels mateixos joves, juntament amb un home d'altíssims ideals de més de 80 anys i un futbolista en hores baixes però que ha estat sempre un senyor. Sentit comú? Segur que sí, tot i que *a priori* es podria esperar el contrari d'uns adolescents.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Baños de Valdearados (Burgos)

□ Menys dones

A l'Índia han deixat de néixer deu milions de nenes gràcies a l'avortament selectiu. L'informe Kissinger, creat el 1974 per afavorir l'accés dels EUA a les matèries primes dels països en desenvolupament, tenia un pla promotor de la reducció poblacional almenys en tretze nacions pobres i, amb això, d'una joventut antiimperialista puixant. Per a això es va coaccionar la legalització de l'avortament (a la Xina l'avortament forçós del segon fill), la difusió d'anticonceptius, la implantació d'esterilitzacions... També es van facilitar equips humans i quirúrgics per dur a terme l'avortament. Tot això condicionant les ajudes econòmiques. Però els EUA van encobrir la feina bruta i van encarregar a l'ONU que busqués organitzacions no governamentals per fer-ho i a les quals va dotar de pressupostos milionaris.

Aquesta és la realitat poblacional del món uns quants anys després: en 59 països que compten amb el 44% de la població mundial no es reemplaça el nombre d'habitants. Aquest envelliment s'afegeix als malalts de sida que són milions i als recursos escassos que minvaran perquè disminueix la població activa, delmada amb les polítiques antinatalistes.

L'explosió demogràfica i els seus perills va passar a la història com la fal·làcia més enganyosa que s'ha promogut des de l'home per destruir l'home.

EVA NORDBECK
Barcelona

□ Fer «Pastorets» és fer pàtria

Un articulista agnòstic ha plantejat a la premsa una qüestió que recull el sentit ateu del nostre temps: «*En el segle XXI encara cal fer Pastorets?*» La resposta que li donem, com a catalans i cristians, és que sí. Centenars d'artistes han expressat la història del naixement de Jesús en la literatura, la música, la pintura, l'arquitectura i, posteriorment, en el teatre, o sigui, els Pastorets. Heus ací, doncs, un art que mereix respecte, dignitat i continuïtat.

Als Pastorets ens emocionen les escenes dolces i tendres del naixement de l'Infant Jesús, els cantos dels pastors i la derrota del mal. (Als Pastorets anomenem *dimoni* el personatge que simbolitza tots els mals causants de les desgràcies humanes.)

Ens dol, però, que molts aficionats al teatre no valorin en els Pastorets els fonaments històrics i simplement els representin com una rondalla. Nosaltres creiem que els Pastorets tenen per fonament un fet històric, no una llegenda; per això recomanem que cal representar-los amb dignitat, i ens sap greu que l'ateisme regnant vulgui desvirtuar un fet essencial de la història de la humanitat.

La història de Nadal no pot morir al cor del nostre poble. Al segle XXI es continua escrivint música, poesia, i es fa pintura i arquitectura que glossen el naixement de l'Infant Jesús i en molts teatres de Catalunya es continua representant aquella bella història evangèlica sota el nom de Pastorets.

Especialment estimem els Pastorets les persones que creiem en els Evangelis, que sabem que aquell infant nat de Mare-Verge és el Fill de Déu, que va venir al món a predicar una doctrina de pau i d'amor, i que va prometre una vida eterna als homes de bona voluntat. Jordi Pujol, quan era president de la Generalitat, va assistir a una representació d'aquell espectacle nadalenc a l'Ametlla de Merola (Berguedà) i ens va obsequiar amb una frase que expressa el valor que té per a Catalunya representar els Pastorets. Jordi Pujol va dir: «Fer Pastorets és fer pàtria.»

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ Imatge viva d'esperança

Si mirem Jesucrist, amb les seves mirades que retornem en cada Eucaristia, carregant-se de les nostres flaquedats, debilitats diàries... Si descobríssim el Gran Ideal, la Gran Set de Salvació per a tots els germans en la Creu Redemptora, no creixeria al nostre cor una esperança veritable?

Jesucrist ens obre, ens lliura a tots la confiança de la Divina Misericòrdia. Que la nostra col·laboració sigui signe de germanor, oferiment de les nostres petites voluntats, fetes amb tot el cor, plenes d'humilitat i senzillesa. No tindrem cap més imatge més pura d'esperança fermentada i unida amb els dos segles que el cristianisme, que ha il·luminat i omplert de gràcia.

GASPAR SALA ROS
Sant Andreu de Llavaneres

□ Celebracions de cap d'any

Vaig passar el dia de cap d'any amb una part petita de la meva nombrosa família (el dia de Nadal, a la tarda, ens vam reunir 53 persones). El dia 1 de gener érem 10 a dinar i a les postres i cafè, 17. Dinar i sobretaula amb una conversa jovial i tranquil·la, barrejada del somriure i jocs de dues nebodes, una de set mesos, i l'altra d'onze mesos, que ens distreien d'algunes preocupacions i dificultats que porta la vida. Després, a la tarda, una mica més d'enrenou; va arribar el jovent i les trobades i les converses van ser més mogudes, però entenedores per totes quatre generacions reunides. Va ser un dia gratificant.

Al vespre, ja a casa, vaig veure les notícies. Feien un petit reportatge de com havien celebrat el cap d'any diferents llocs d'arreu del món. Veient aquestes imatges, pensava com en som, de diferents, uns i altres; tenim una manera de celebrar les festes ben diferent. De tota manera, em costa d'entendre que, després d'una nit de destrossa, de borratxe-

ra i de generar brutícia, es pugui acabar amb una sensació gratificant. És veritat que no tothom embruta i destrossa, però escric això perquè les imatges de la televisió, després d'ensenyar un lloc on celebraven el cap d'any, a continuació es veien les imatges d'equips de neteja formats —jo crec—, per centenars de persones que treien tones de porqueria. Tanta porqueria s'ha de generar per poder disfrutar?

La majoria de celebracions, però, no són així. Són celebracions familiars on es fa gresca divertida, s'hi menja, s'hi beu, s'hi riu, s'hi consoliden llaços familiars, sense disbauxes, ni actuacions fora de lloc, ni com si ens haguéssim begut l'enteniment.

Voldria animar, des d'aquí, a la televisió i altres mitjans d'informació perquè donin a conèixer també aquestes festes familiars, si no, no donen una imatge real del que és la nostra societat.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Qüestions matrimonials

—En cas d'adulteri, el cònjuge innocent ha de perdonar la part culpable i continuar-hi la convivència matrimonial? Quan es pot suprimir la convivència matrimonial? És vàlid el matrimoni d'una parella que es casa amb el propòsit ferm de no tenir cap fill? Han de tenir relacions sexuals els cònjuges si un dels dos no en té ganes? Què pensaria d'una esposa que «racional» la intimitat amb el seu marit segons com es comporti?

—Sens dubte, l'adulteri és un pecat molt greu. Tampoc no hem de dubtar que Déu el perdona si hi ha un penediment sincer i una voluntat decidida de reparar i no recaure-hi. Per tant, jo crec que cal perdonar la part culpable igual que Déu ens perdona a nosaltres quan li demanem perdó humilment. Una altra cosa és que s'hagi de continuar la convivència matrimonial. L'Església exhorta el cònjuge perquè, mogut per la caritat cristiana i sol·lícit pel bé de la família, no rebutgi el perdó a la part adúltera i no interrompi la vida conjugal. Ara bé, si no ha expressat de manera tàcita o explícita aquest perdó i si la part adúltera no expressa voluntat de conversió, el cònjuge innocent té el dret de dissoldre la convivència conjugal. En aquest aspecte és bo que cadascú consideri la pròpia fragilitat i confii en la gràcia de Déu per refer l'amor. Moltes ruptures es fan a la lleugera i potser es podrien evitar amb bona voluntat per totes dues parts; altres, malauradament, són pràcticament inevitables. Els cònjuges tenen el deure i el dret de mantenir la convivència matrimonial sempre que no hi hagi raons importants i legítimes.

Una parella que exclou absolutament la descendència fa que el matrimoni sigui totalment invàlid, com també ho seria si excloués la indissolubilitat del vincle matrimonial. El deute conjugal és important en el matrimoni. Els cònjuges han d'atendre habitualment la sol·licitud raonable d'una part a tenir relacions sexuals encara que l'altra estigui poc motivada. En el noble acte de l'amor conjugal els esposos es lliuren totalment l'un a l'altre i obren la seva fecunditat a la gràcia de la paternitat i de la maternitat cooperant amb Déu Creador. Finalment, el cas que vostè em proposa em sembla una gran temeritat i l'actitud infantil que presenta la cònjuge evidència una immaduresa greu i una inconsciència total sobre la realitat del matrimoni. Si es tracta d'un cas real, li asseguro que és una parella que pot acabar molt malament. Malauradament, aquests xantatges mesquins s'acostumen a donar.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

El Parenostre als laudes matinals

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els laudes matinals

Els laudes i les vespres són les hores principals de l'Ofici diví, i com el doble pern sobre el qual gira l'Ofici quotidià. Els laudes, com a oració matutina, impliquen diversos aspectes relacionats amb aquesta hora, en la vida del cristià.

Un primer aspecte és el d'ésser el moment de les primícies de la jornada; això convida a la lloança de Déu i a l'acció de gràcies per la vida, i alhora a l'ofrena a Déu de totes les obres del dia, per posar-les confiadament sota la seva providència amorosa. L'ordenament general de la Litúrgia de les hores (n. 38) cita explícitament, al respecte, el salm 5, que recitem a laudes del dilluns de la setmana: «Senyor, escolteu el meu clam a trenc d'alba: us exposo el meu plet de bon matí, i em quedo esperant» (v. 4).

Un segon aspecte li ve a l'hora de laudes de la memòria de la Resurrecció del Senyor. Les dones, en efecte, anaren al sepulcre de bon matí, a la sortida del sol. Aleshores fou quan trobaren el sepulcre buit, i l'àngel els anuncià el fet

pasqual. Des d'aleshores, el matí ha estat, per la tradició de l'Església, una memòria de Crist, «el Sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort». Aquesta memòria és la que porta a la recitació diària del càntic de Zacaries com a text evangèlic per a aquesta hora.

El Parenostre del matí

L'aspecte «oferiment d'obres» està present volgudament en les laudes. També en el primer dels salms, habitualment, però sobretot en les pregàries. S'ha volgut recollir, en el moment de la reforma del breviari, un aspecte que era propi de l'hora de prima, suprimida ara. Aquesta és també una de les dimensions que adquireix el Parenostre recitat cada dia en aquest moment (les altres dues recitacions són a la missa i a les vespres. Vegeu l'article del 12 de gener). En començar el dia, el cristià obre el seu esperit a la presència del Pare del cel, tal com Jesús ens ha ensenyat.

En les primeres frases del Parenostre expressem cada matí el millor de les

actituds cristianes, que volem que siguin les nostres. I la primera és el reconeixement de la santedat del Nom de Déu, és a dir, de Déu mateix. No sols un reconeixement tèdric, sinó dinàmic, actiu. «Jo sóc Déu, i no n'hi ha un altre!» diu el profeta. Hom es pregunta, alguna vegada, per què sembla que siguem insensibles a la quantitat de vegades que el Nom de Déu es pren en va, se'n fa burla públicament amb paraules i imatges, i es dóna espai abundant a la propaganda de l'ateisme. I tanmateix, hi ha altres coses que bé susciten la reacció popular... Els cristians hem de reflexionar seriosament sobre aquest fet, i no banalitzar-lo. La recitació quotidiana del Parenostre, al matí, ens recorda el compromís amb el Pare del cel.

Les altres dues frases de la primera part del Parenostre són com una conseqüència de la primera. El regne de Déu arriba allà on es compleix la seva voluntat. Per això Jesús podia dir d'ell mateix: «El Regne de Déu és enmig de vosaltres.» Es tracta d'una petició missionera, evangelitzadora, com correspon al que som: l'Església de Jesucrist. És també

una petició oberta a l'esperança: hi haurà un dia en que Déu ho serà tot en tots. El Regne de Déu es demana, és un do que no s'obté com si fos un bé terrenal.

Les peticions restants del Parenostre ens obren cada matí a les grans necessitats dels homes. El pa, que vol dir treball, aliment, salut, i també Eucaristia; un esguard cada dia a la fam que hi ha en el món, i de la qual d'alguna manera tots som responsables. El perdó de Déu per a nosaltres, estès per nosaltres mateixos als germans, la reconciliació de les persones i dels pobles; un esguard a les divisions dels cristians, a les guerres persistents, a les discriminacions injustes. La protecció de l'Esperit Sant sobre la nostra feble voluntat —«no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació»— posada sempre en la tensió entre allò que és bo i l'atracció vers allò que, en realitat, és el mal. L'alliberament, en definitiva, de qualsevol mal, en el cos i en l'esperit, en nosaltres i en els altres, en les paraules i en les obres; que resplendeixi durant el dia, per la gràcia de Déu, la victòria pasqual de Crist, vencedor del mal més profund: el pecat i la mort.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Castelnuovo d'Asti, Piemont, l'any 1815
- Sacerdot i gran pedagog
- Fundador dels salesians
- Va morir a Torí l'any 1888
- Canonitzat l'any 1934 per Pius XI

Fill de la regió del Piemont, aquest jove sacerdot italià, ordenat l'any 1841, es va fixar com a objectiu una educació més humana i evangelitzadora dels infants i dels joves, sobretot dels pobres. Amb aquesta finalitat va fundar l'any 1859 la Societat de Sant Francesc de Sales. Aquesta congregació, posada sota la protecció d'aquest sant francès dels segles XVI i XVII, va agrupar un seguit d'educadors religiosos i va obrir diversos centres.

La novetat de la iniciativa de sant Joan Bosco no era tant la idea de fundar escoles i ensenyar, sinó la manera com pretenia educar. Es va voler allunyar expressament de l'educació excessivament severa per tal d'humanitzar-la, el que ell va anomenar el sistema preventiu. També va apostar per una impli-

Sant Joan Bosco

cació més gran dels professors en el seguiment personalitzat dels alumnes i va donar molta importància a l'educació dirigida al món laboral a través de tallers i escoles professionals. Aquesta manera de fer va ser ben rebuda per la societat i els salesians van tenir una expansió ràpida, que es va completar amb la fundació de les salesianes l'any 1872 i dels cooperadors salesians l'any 1876.

A Catalunya el primer centre salesià es va obrir l'any 1884 a Sarrià. Al cap de dos anys el mateix sant Joan Bosco va venir a Barcelona —la fotografia recull la seva estada a l'actual Martí-Codolar— i li va donar un impuls nou. A partir d'aquest moment es van obrir nous centres, tant a Catalunya (Girona, Rialp...) com a la resta de l'Estat espanyol.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

GENER

29. Diumenge

IV de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 / 1 Corintis 7,32-35 / Marc 1,21-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Nolasc, rel. i fund.; Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; beat Manuel Domingo i Sol, prev. i fund.; Santes, Arcàngela Gírlani, rel.

Festa Major: a Subirats.

30. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30;16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelelm, b.; Mucià-Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotti, rel.

31. Dimarts

Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Salm 85 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Marcel·la, viu-da.

FEBRER

1. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 / Marc 6,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cecili, b. i mr.; Santes, Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otlia Baumgarten, rel.

2. Dijous

La Presentació del Senyor (F), Blanc. Lectures: Malaquies 3,1-4 (o bé: Hebreus 2,14-18) / Salm 23 / Lluc 2,22-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Corneli, b.; Festa Major: a l'Ametlla de Mar, Botarell i Vila-sacra.

3. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiàstic 47,2-13 / Salm 17 / Marc 6,14-29. Si es vol: *Sant Blai (MLI), Vermell; Sant Anscari (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Blanco i comp. mr.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund. Festa Major: a Cabacés, la Floresta i el Palau d'Anglesola.

4. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b.; Joan de Brito, prev.; Gilbert, monjo i fund.; Josep de Leonessa, prev.; beats Rodolf Acquaviva, Francesc Pacheco, Carles Spínola, Jaume Berthieu i Lleó-Ignasi Magin, mr.; Santes, Joana de Valois, fund.; Caterina de Ricci, rel.

Festa Major: a l'Aleixar.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera

Dt 18,15-20

Faré que s'aixequi d'enmig teu un profeta i li posaré als llavis les meves paraules

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.

Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà.»

i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

«No enduriu els vostres cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren; tot i haver vist les meves [obres.» R.

Lectura segona

1Co 7,32-35

La dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i ser santa

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

Al·leluia

Mt 4,16

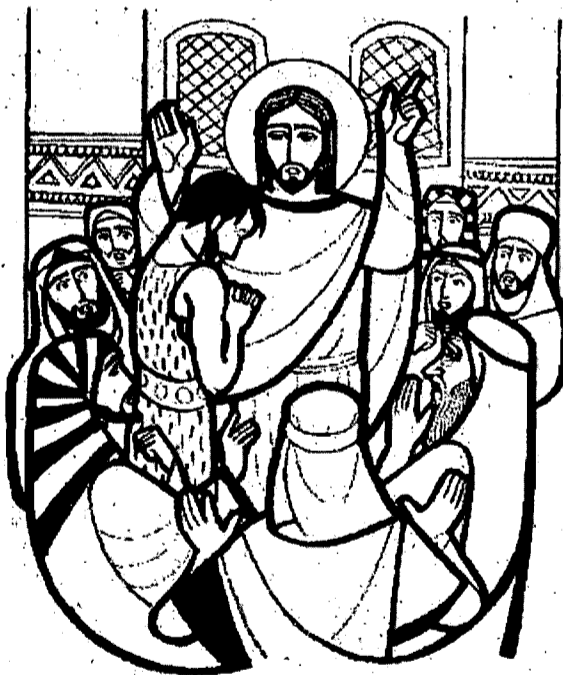
*El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum,
una llum resplendeix
per als qui vivien al país tenebrós.*

Evangelí

Mc 1,21-28

Jesús ensenyava amb autoritat
Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella Sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «¿Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacejà violentament el posseït, llança un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «¿Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova: fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor que ens ha [creat; ell és el nostre Déu,

Urgell

diòcesis

Mons. Vives porta a Terra Santa el suport de la Conferència Episcopal Espanyola

■ Bisbes d'arreu del món van fer una crida per la pau i la justícia als fidels de les tres creences que conviuen a la zona

LA SEU D'URGELL.— El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va participar la setmana del 14 al 19 de gener en la trobada anual entre bisbes de Conferències Episcopals de diversos països del món i l'Assemblea dels Ordinaris Catòlics de Terra Santa. Aquesta trobada, que ja fa sis anys que se celebra, es duu a terme a Jerusalem i serveix per enfortir els vincles entre les comunitats cristianes d'arreu del món i les que viuen a Terra Santa.

La visita s'ha produït enguany en un moment delicat per a la zona: el líder jueu Ariel Sharon passa per dificultats molt greus de salut i el dia 25 de gener se celebraven les eleccions a Palestina. Els bisbes d'arreu del món van fer una crida per la pau i la justícia a les persones de les tres creences religioses que hi ha representades a Terra Santa.

Mons. Joan Enric Vives va assistir a aquesta trobada en representació de la Conferència Episcopal Espanyola, i hi va viatjar acompanyat del director del Fons Nova Evangelització, Rv. José Antonio Martínez García, amb la finalitat de continuar la promoció de projectes de solidaritat a Terra Santa. Amb ells, en la delegació de bisbes d'arreu del món, hi van assistir representants de la comissió de la Conferència de Bisbes de la Unió Europea i bisbes catòlics d'Àustria, el Canadà, la Gran Bretanya, França, Alemanya, Itàlia, Suècia, Suïssa i els Estats Units.

En acabar la visita van fer un comunicat conjunt en el qual de manera contundent feien una crida per la pau a tots els mandataris i pobles del món: «No ostentem cap poder polític però hem de fer una crida moral a les autoritats públiques per treballar junts per aconseguir una pau justa. (...) Una pau que reconegui els drets humans de tots, que doni seguretat a Israel, llibertat per als palestins, i que permeti la convivència de dos estats de manera viable i de les tres religions que hi existeixen de manera pacífica.»

El respecte per la dignitat del poble palestí

En el mateix comunicat, els bisbes reconeixien «el dret legítim d'Israel a prendre mesures de seguretat apropiades, però aquestes mesures han de mantenir el respecte per la dignitat, els drets humans i el país del poble de Palestina». I afegien que «ens han preocupat els patiments i els treballs que pateixen els palestins com a resultat directe dels punts de control i el

Imatges de la trobada de l'any passat.

mur i el seu impacte en el desenvolupament econòmic i la llibertat de moviments. La seguretat per a Israel està vinculada a la justícia dels palestins».

Trobada amb Abdul·là II de Jordània

Aquest ferm comunicat va ser el resultat de diversos dies de trobades i d'activitats per conèixer de prop les preocupacions, les dificultats, les necessitats de la gent del país. El que els bisbes van considerar més remarcable en l'àmbit polític va ser la trobada amb el rei Abdul·là II de Jordània, que va rebre els bisbes catòlics per primera vegada a la història. Amb ell, van parlar de la importància de la presència cristiana a Terra Santa i de l'esperança per aconseguir una pau justa així com de la possibilitat de treballar plegats en aquest objectiu. Però la visita va estar molt plena d'activitats, algunes de les quals els van aportar dades per conèixer molt millor els problemes que es pateixen allà.

Van copsar la «fe vibrant» de l'Església en l'adoració i en el servei a la gent, a través de les moltes institucions eclesiològiques. Van participar en una celebració de Nadal infantil en la qual molts dels escolars havien viatjat durant hores, passant a través de diversos controls de seguretat, per ser a Betlem per primera vegada a la seva vida. També es van trobar amb el jovent a Ramal·la, on van conèixer la seva tasca quotidiana, amb catòlics de diverses parròquies, d'Aboud, de Nablus, de Taybeh, de Betlem i de Jerusalem. D'ells i dels bisbes de les comunitats, van sentir el

seu testimoni de vida i van compartir les lluites de l'Església en una realitat social i política molt difícil, com ells mateixos la qualifiquen.

Dificultats dels cristians

És imprescindible aquest suport del comitè de bisbes d'arreu del món per garantir la pervivència de les comunitats cristianes en un indret especialment hos-

La tasca a fer

Els bisbes europeus i nord-americans han reconegut un profund agraïment a l'Assemblea d'Ordinaris Catòlics de Terra Santa per l'acolliment que han rebut: «Vam venir com a pelegrins en pregària pel benestar dels pobles de Terra Santa i per l'Església.» Ara toca animar les pròpies comunitats i els governs en la recerca de camins que permetin una «justa resolució del conflicte», de manera que cada individu pugui viure a Terra Santa amb dignitat i en comunió amb el seu potencial humà.

El missatge del Sant Pare Benet XVI en aquesta trobada, que es desenvoluparà properament amb una nova delegació diplomàtica, és que l'estat d'Israel ha d'existir en pau i en conformitat amb les normes de les lleis internacionals, de la mateixa manera que el poble palestí ha de poder desenvolupar-se serenament a través d'institucions democràtiques per gaudir d'un futur lliure i pròsper.

til. A l'actualitat viuen a Terra Santa uns 49.700 cristians, dels quals més del 50% són grecoortodoxos. A Jerusalem hi ha 10.000 de cristians, la meitat dels quals són catòlics. Són una minoria que sovint se sent menystinguda per les dues grans parts en conflicte. Moltes famílies opten per abandonar aquestes simbòliques terres, forçades per les circumstàncies polítiques i econòmiques. La petita indústria de Betlem, amb una gran presència de cristians —també catòlics—, ha anat perdent el seu mercat per les restriccions i els obstacles imposats pels llocs de control israelians. Malgrat que en els darrers mesos s'ha recuperat el nombre de pelegrins i turistes, no n'hi ha prou.

M. C. Orduña

Trobada amb els Amics de la Col·legiata de Sant Pere de Ponts

PONTS.— El dilluns dia 9 de gener el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, acompanyat del vicari episcopal per als Afers Econòmics i el Patrimoni, Mn. Josep M. Mauri, va visitar la magnífica restauració de la col·legiata de Sant Pere de Ponts, monument nacional del segle xi que s'alça als afores de Ponts i que havia quedat molt malmès per diverses guerres, abandonament i destrucció.

El bisbe va tenir l'oportunitat d'entrevistar-se amb el rector, Mn. Bonifaci Fortuny, el president i un bon grup dels Amics de Sant Pere de Ponts, que fa més de trenta anys que pugen setmanalment de forma desinteressada a restaurar el monument romànic. Per aquest motiu l'any 2000 van ser guardonats amb la Creu de Sant Jordi pel Govern de la Generalitat de Catalunya. (Alex Alsina)

Tarragona

Cinquantenari de la parròquia de Sant Pau

■ Mons. Jaume Pujol va presidir l'Eucaristia d'inici d'aniversari

TARRAGONA.— El 16 de gener del 1956 va ser erigida com a tal la parròquia de Sant Pau de Tarragona. D'això fa 50 anys i per aquest motiu la comunitat cristiana d'aquesta florent parròquia no ha volgut passar per alt la joiosa efemèride i s'ha abocat en l'organització d'un reguitzell d'actes commemoratius, que ja s'han iniciat i que s'allargaran fins al gener del 2007.

La inauguració de l'any del 50è aniversari va tenir lloc, com és lògic, el dilluns dia 16 d'aquest mes de gener, amb una missa presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. Joan Anton Cedó, i per tots els preveres dels arxiprestats de Tarragona centre, i de Tarragona perifèria. L'eucaristia va ser intesament viscuda i participada, amb el temple ple de fidels, entre ells, els primers feligresos que hi van contreure matrimoni «i que avui porten a batejar els seus néts a la mateixa parròquia», va indicar Mn. Joan Anton Cedó.

En començar la missa, Mn. Cedó, que a la vegada és vicari episcopal de Tarragona, va manifestar que «és el testimoni de sant Pau el que ens ha encoratjat a celebrar, amb total entrega, aquesta efemèride».

En l'homilia, l'arquebisbe Jaume Pujol va fer al·lusió a la naturalesa dels temples «com a casa d'oració que són, lloc on els fidels poden parlar amb el Pare i rebre-hi els sacraments». Així mateix, el prelat va tenir paraules d'agraïment envers tantes persones que incondicionalment animen i que es posen al servei de la comunitat parroquial de Sant Pau, i va dedicar un record especial a la memòria de dos predecessors seus a la seu tarragonina: al cardenal Arce y Ochotorena, promotor de la construcció de l'església de Sant Pau, i al cardenal De Arriba y Castro, que va inaugurar i va crear la parròquia. Cal recordar que les restes d'aquest darrer cardenal reposen al presbiteri d'aquest temple que ell mateix va voler que fos dedicat a sant Pau, pel qual sentia una gran admiració.

En un altre moment de l'homilia, l'arquebisbe Jaume Pujol va exhortar tothom «a sentir, com sant Pau, la força de Crist per a l'evangelització», i en va fer especialment partícips els pares i les mares en la seva responsabilitat pel que fa a l'educació dels fills. L'arquebisbe també va fer seves les paraules del papa Benet XVI dirigides als joves, quan els va convidar a

L'arquebisbe de Tarragona va compartir amb els fidels l'efemèride.

ser «testimonis autèntics de Jesucrist». En aquest sentit, Mons. Pujol es va adreçar al pomell de joves de l'esplai que tanta vitalitat aporta a la parròquia i que enguany celebrarà el seu 25è aniversari.

L'arquebisbe va establir similituds entre la comunitat cristiana i la família, i va afirmar que «com en una família ens hem de saber ajudar». Arribat el moment de l'ofertori, aquest va ser d'allò més emotiu perquè les ofrenes, dutes per un grup de feligresos de diferents edats, van simbolitzar el fruit, el caliu i l'acolliment que ha donat la parròquia al llarg de mig segle.

En acabar l'Eucaristia, el mateix arquebisbe Jaume Pujol va comunicar als assistents que ja poden adquirir el *Septenari de la conversió de sant Pau apòstol*, escrit per Mn. Rafael Serra, doctor en Sagrada Litúrgia i rector de la parròquia de Sant Sebastià, de la Canonja, el qual també ha dirigit els set dies de reflexió. Posteriorment en un ambient distès i de bonhomia, va haver-hi temps per brindar i per celebrar plegats el felix aniversari.

Un any curull d'actes

Des d'ara i fins al 16 de gener del 2007, un autèntic reguitzell d'activitats s'anirà desgranant a redós de l'any del 50è aniversari de la parròquia de Sant Pau, que giraran al voltant de dos eixos temàtics: la figura de l'apòstol Pau i la institució parroquial, «amb el tarannà que sempre ha indentificat la nostra parròquia», va assenyalar el rector, que va convidar tothom, a «descobrir, en aquest aniversari, les nostres arrels cristianes i, amb sant Pau, a valorar, agrair i comprometre'ns en la fidelitat a Jesucrist».

Una bona part de les activitats es destinen a la lectura de cartes de l'apòstol Pau que faran diverses personalitats de la societat tarragonina i representants de parròquies dels arxiprestats. El divendres 27 hi haurà a les 20 h la conferència *Sant Pau, avui*, a càrrec de Mn. Joan Aragonès; el dissabte dia 28, es faran activitats per als infants, i el diumenge 29, se celebrarà un dinar de germanor. Això pel que fa al mes de gener.

Destaca, del mes de febrer, la conferència que farà Mn. Armand Puig, el dia 2, sobre *La vinguda de sant Pau a Tarragona, un fet altament probable*. Destaca també l'organització de dos viatges: el primer a l'abril, per tal de seguir les petjades de Pau per Grècia i Turquia, sota el guiatge de Mn. Joan Aragonès, i l'altre, al desembre, per visitar Roma.

Una història de 50 anys

Els orígens de la parròquia de Sant Pau es remunten al dia 22 de novembre de l'any 1945, quan l'Ajuntament de Tarragona cedeix a l'arquebisbat un solar de 1.110 metres quadrats per a l'edificació de l'església i annexos. La seva construcció, promoguda per l'aleshores arquebisbe de Tarragona, el cardenal Manuel Arce y Ochotorena, s'inicia l'abril del 1947.

El dia 16 de gener del 1956 el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, aleshores arquebisbe de Tarragona, signa el decret de creació de la parròquia de Sant Pau, lloc on les despulles del prelat són inhumades el 12 de març del 1973. El temple és consagrat el 22 d'abril del 1981 pel vicari episcopal de Tarragona, Mn. Martí Aixalà, per delegació de l'arquebisbe Josep Pont i Gol.

El 25 de desembre del 1992 el vicari general, Mn. Joan Aragonès, beneeix i col·loca la primera pedra del nou centre parroquial. Finalment, el dia 8 d'octubre del 1994, l'arquebisbe Ramon Torrella i Cascante beneeix i inaugura la nova casa de la parròquia.

En el moment d'iniciar-se la construcció de l'església de Sant Pau, la zona es trobava encara per urbanitzar i el temple es va convertir en un edifici aïllat, entre camins de terra i camps de conreu. Més endavant, la ciutat es va expandir per aquella zona i avui l'església se situa al bell mig de la Tarragona moderna. La parròquia, d'acord amb aquest desenvolupament, ha experimentat, doncs, una important dinamització en el camp de la pastoral.

Joan Boronat

VIC

Jornada de formació del clergat

LA GLEVA.— El dijous 12 de gener va tenir lloc la trobada mensual dels capellans de la zona nord del bisbat de Vic al santuari de la Gleva.

Com és costum la trobada va començar puntual a les onze del matí, amb el res de la pregària comunitària a la cripta del mateix santuari, per continuar, a partir de les dotze del migdia i fins a les dues, amb la xerrada de formació a càrrec d'un especialista en el tema escollit per l'equip responsable.

En aquesta ocasió va ser el doctor en Bíblia Mn. Armand Puig i Tàrrach, que va pronunciar la seva conferència a l'entorn de l'Evangeli de Lluc. Mn. Armand és sobretot conegut arreu de Catalunya pel seu llibre *Jesús, un perfil biogràfic*, d'un gran pes i d'una gran saviesa. El doctor Puig hi fa una aproximació rigorosa al personatge històric de Jesús de Natzaret i al que ha significat en la història de la humanitat i, més en particu-

Preveres assistents a la trobada.

lar, en la història de l'occident cristià. Però és que, a més, es pronuncia clarament sobre qüestions com ara els germans de Jesús o la realitat històrica de la seva resurrecció, sempre segons els textos, és clar.

Una quarantena de sacerdots d'Osona i del Ripollès se solen donar cita en aquest encontre que té les seves rèpliques a Manresa i a Igualada, caps de zona geogràfica de la diòcesi de Vic. (Mn. Jordi Castellet)

LLOGUERS • ALQUILERS LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestioandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Barcelona

La nova església de Sant Francesc de Pàola

■ S'ha engegat una campanya per tirar endavant el nou complex parroquial de Diagonal Mar

Mn. Villegas, davant del solar en construcció.

El rector i alguns alumnes de catequesi, a la parròquia provisional.

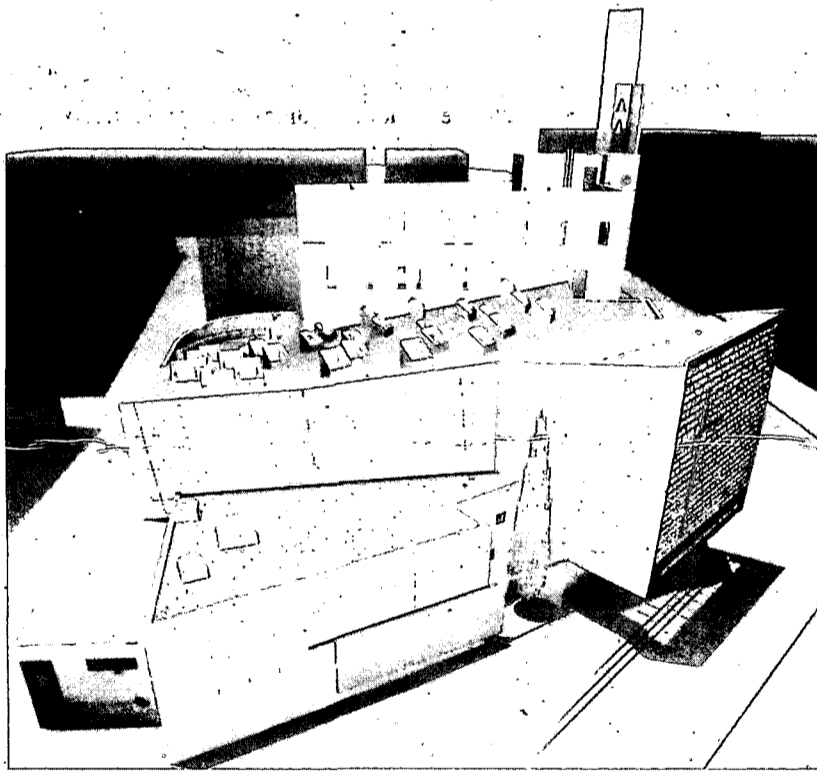
BARCELONA.— La nova zona de Diagonal Mar és encara a hores d'ara un formiguer d'edificis en construcció. Les grues han esdevingut el perfil habitual d'aquesta àrea en expansió a tocar del mar i que a poc a poc va prenent forma. El que potser molts veïns encara ignoren és que en un dels solaris en obres s'hi aixecarà el nou complex parroquial de Sant Francesc de Pàola, que pretén aplegar a redós del seu campanar una comunitat cristiana de nova fornada.

Les obres del nou complex parroquial de Sant Francesc de Pàola, entre els carrers de Lluç, de Provençals, de Ramon Turró i de Selva de Mar, van començar el mes d'octubre passat i és previst que l'estructura exterior estigui enllestida en divuit mesos. Caldran dos anys més, però, perquè el nou complex parroquial de Sant Francesc de Pàola sigui ja una realitat.

Si bé només fa uns mesos des de l'inici de les obres de la nova església, el cert és que ja fa dos anys que l'aleshores arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, va erigir la nova parròquia i la va posar sota l'advocació de Sant Francesc de Pàola. D'aleshores ençà, i mentre no s'enllesteixin les obres, les activitats parroquials es duen a terme en un local provisional situat als baixos del passeig del Taulat, 208-210.

Tot i la provisionalitat de l'espai que actualment ocupa la parròquia, el cert és que el seu rector, Mn. Joan Josep Villegas, ha sabut a còpia de molts esforços i d'anar fent les coses «a poc a poc i

imatge virtual del futur complex parroquial de Sant Francesc de Pàola.

amb bona lletra», com diu ell, anar creant consciència de comunitat. Així, i malgrat les limitacions d'espai, al centre de culte provisional el diumenge se celebren dues misses, a dos quarts de dotze i a dos quarts d'una del migdia, així com els dissabtes i vigílies de festius a les set de la tarda. També hi ha un grup de Vida Creixent per a la gent gran, un grup de matrimonis, un grup de litúrgia, Pastoral de la Salut i, des de fa poc, el Consell Parroquial. Més recentment s'ha posat en marxa un grup d'esplai.

Amb tot, encara hi ha molts veïns que desconeixen l'existència d'aquest centre de culte provisional; d'aquí que Mn. Villegas confii que, a mesura que les obres vagin prenent forma, la comunitat cristiana augmenti en nombre.

Quan les grues abandonin definitivament el marc de Diagonal Mar, es calcu-

la que la zona acollirà un veïnat format per unes 20.000 persones. Per a totes elles, el nou complex de Sant Francesc de Pàola, que tindrà capacitat per a unes 500 persones, tindrà les portes obertes, però per fer-ho possible caldrà el compromís de tothom. El fet és que la diòcesi de Barcelona només pot aportar la quantitat d'un milió d'euros per realitzar el projecte, i en falten sis-cents mil més per poder-lo finalitzar. És per això que Mn. Joan Josep Villegas demana la col·laboració de tothom, fidels de la parròquia i persones de bona voluntat en general, perquè el projecte arribi a la seva fi.

«Operació 600»

Amb el lema «Operació 600», l'Associació d'Amics de Sant Francesc de Pàola ha posat en marxa una campanya

perquè 600 persones es comprometin a donar 200 euros l'any de la seva butxaca, i durant cinc anys, per tal d'assolir la quantitat necessària de 600.000 euros. Però els qui no tinguin la possibilitat d'adoptar un compromís d'aquesta envergadura també poden fer la seva aportació de forma lliure, ja que qualsevol col·laboració és benvinguda per tal d'ajudar a aixecar la nova parròquia.

«Realment hi ha moltes persones que, tot i no tenir un poder adquisitiu gaire elevat, ens ajuden a tirar endavant la parròquia», afirma Mn. Villegas. Mostra d'aquesta col·laboració desinteressada són els fidels que han patrocinat cada estació del Via Crucis que ja es pot veure al local del passeig del Taulat o bé la senyora que cada mes dóna una quantitat de diners per tal de pagar el sagrari, que ha estat adquirit a terminis.

Començar del no-res

Mn. Joan Josep Villegas era rector de Sant Genís dels Agudells, una de les parròquies més antigues de Barcelona ja que està datada al segle X, quan va rebre l'encàrrec de posar-se al capdavant de la nova església de Sant Francesc de Pàola, integrada a l'arxiprestat del Poblenou. Dos anys enrere, doncs, Mn. Villegas va arribar al nou barri de Diagonal Mar, on va tenir lloc la celebració del Fòrum Universal de les Cultures 2004, disposat a aixecar del no-res una nova realitat parroquial.

Un local buit era tot el que tenia per començar i per això el primer pas va ser aconseguir tots els elements necessaris per iniciar el culte. De l'antiga església de Sant Francesc de Pàola, ubicada al carrer de Sant Pere més Alt i que va ser enderrocada per tal d'ampliar el Palau de la Música Catalana, Mn. Joan Josep Villegas només en va poder recuperar la imatge del patró que ara presideix totes les celebracions litúrgiques, després, així sí, d'haver estat restaurada.

D'altra banda, el 3 de febrer del 2005 es va posar en marxa la web de la parròquia, www.amicspaola.com, que ofereix informació detallada de totes les activitats del centre de culte provisional, informació sobre la marxa de la construcció de la nova parròquia, la biografia i vida de sant Francesc de Pàola, una secció de venda d'imatges relacionades amb el sant i informació per als que es vulguin fer amics de l'associació.

Carme Munté

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE SANT FRANCESC DE PÀOLA
Passeig del Taulat 208-210
08005 Barcelona
amics@amicspaola.com
Tel. 609 319 340

ENRIC ROMERO

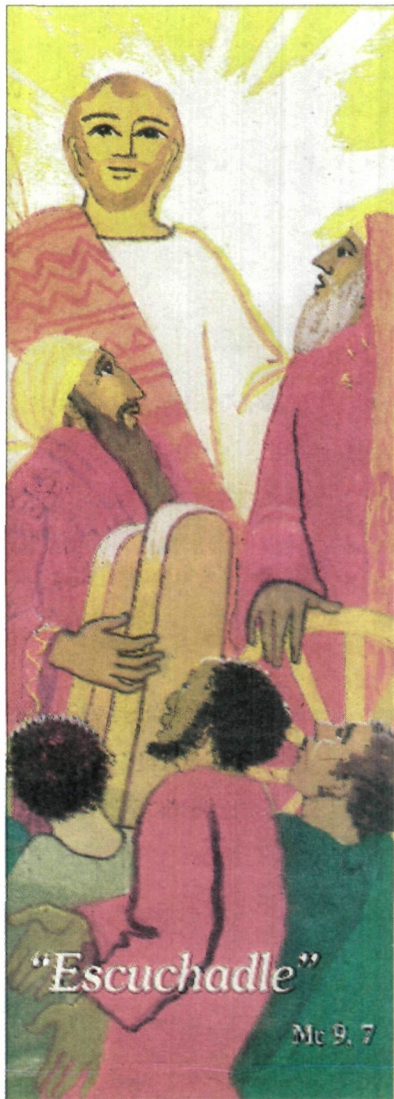
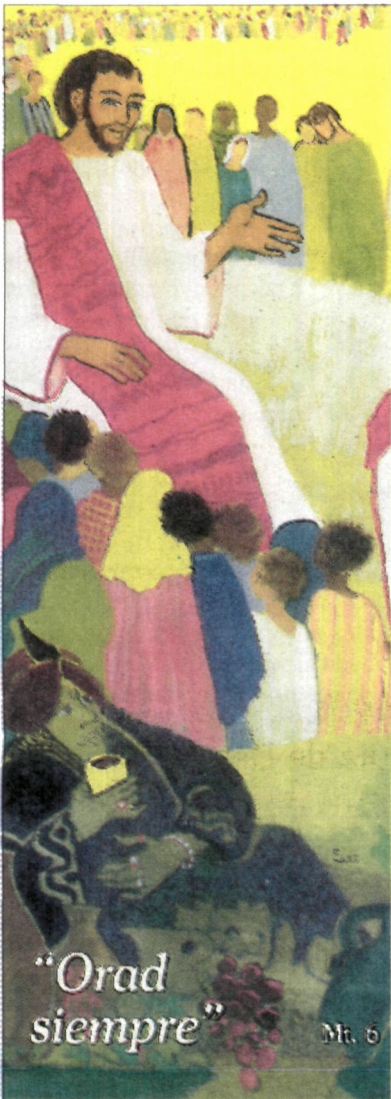
Mediador d'assegurances

Tels. 934 486 491
934 407 994

enrique1@terra.es
Estudis de tota mena d'assegurances sense compromís.

L'associació catòlica francesa FNP edita pòsters i punts de llibre per preparar el camí de la Pasqua

Recursos pastorals per a la Quaresma

Per quart any consecutiu arriba a l'Estat espanyol un dels instruments pastorals que en l'àmbit infantil i juvenil estan tenint més èxit actualment a Bèlgica, França i Itàlia. Es tracta d'una sèrie de pòsters i punts de llibre molt vistosos elaborats especialment per treballar el temps de Quaresma. Aquests recursos nous per a la pastoral són una iniciativa de la Federació Nacional de «Patro», una associació catòlica nascuda a França a mitjans del segle XIX i dedicada a l'educació cristiana de nens i joves.

geli, als malalts dels hospitals, a la gent gran que viu a casa seva o a residències... Els pòsters, per altra banda, que reproduïxen el mateix dibuix de mida 100 x 34 cm, permeten la possibilitat de presentar i explicar durant la missa, la classe o el grup de catequesi el significat dels dibuixos mentre s'exhorta a la pregària i al compromís cristià. En un context o en un altre, com expliquen les germanes Clarisses de Lavern, «els dibuixos són més que una imatge, el text més que paraules; són el cor, la pregària d'un artista, d'una religiosa i d'un equip de voluntaris al servei de la Paraula del Senyor».

La guia pastoral que gratuïtament acompanya aquests materials proposa pistes per a la utilització dels pòsters i punts de llibre. «El seu objectiu és demostrar la riquesa dels dibuixos i dels textos perquè constitueixin un bon mitjà per entrar amb més profunditat en allò que ens proposa la litúrgia cada diumenge», afirmen les religioses Clarisses. Iafegeixen: «Creiem que pot ser molt enriquidor

descobrir com la litúrgia dominical ens assenyalava el camí pel qual acompanyem Crist, mentre s'apropa el misteri pasqual, per experimentar amb ell la força de la resurrecció.» El material que es distribueix en castellà s'edita amb llicència eclesiàstica del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Les sèries de vuit pòsters i vuit punts de llibre que per quart any consecutiu arriben aquesta Quaresma a l'Estat espanyol són alguns dels molts recursos pastorals que ofereix la Federació Nacional de «Patro». Tot i que la majoria s'editen en llengua francesa, ja se'n preparen alguns, sobretot referits a l'Advent, per distribuir a l'Estat espanyol. Aquesta associació catòlica nascuda a París el 1836 té com a gran objectiu arribar als nens i joves en situacions més desfavorides. Des de fa més de 150 anys ofereix educació integral als joves perquè puguin participar solidàriament en la construcció d'un món millor. Amb gran influència a França i Bèlgica aquesta associació compta en l'actualitat amb gairebé 5.000 membres. (S.G.)

Els pòsters i punts de llibre posen en relleu la Paraula de Déu.

Amb l'objectiu de motivar la preparació de la Pasqua entre nens i joves, la FNP edita des de fa anys pòsters i punts de llibre basats en les lectures de cadascun dels diumenges de Quaresma, incloent el Dimecres de Cendra i els Diumenges de Rams i Pasqua. Els materials elaborats volen ser una invitació per viure i aprofundir, en la vida quotidiana, la Paraula del Senyor en el camí de la Pasqua.

El més vistós dels pòsters i punts de llibre són els dibuixos, que amb un estil senzill i evangèlic miren de plasmar alguns dels aspectes més significatius de la lectura d'aquell diumenge. A través d'unes imatges que destaquen pel seu color i lluminositat es pretén oferir de manera plàstica un missatge i convidar a la interiorització. Els dibuixos són obra de la religiosa belga Sabine de Coune. Juntament amb la imatge, també hi ha una interpel·lació breu de l'Evangeli, com per exemple «convertiu-vos», «pregueu sempre» o «glorificat siguis». Els inspiradors de la iniciativa con-

viden que les frases ressonin en les trobades comunitàries, per després poder compartir amb els germans allò que a cadascú els suggereix el dibuix.

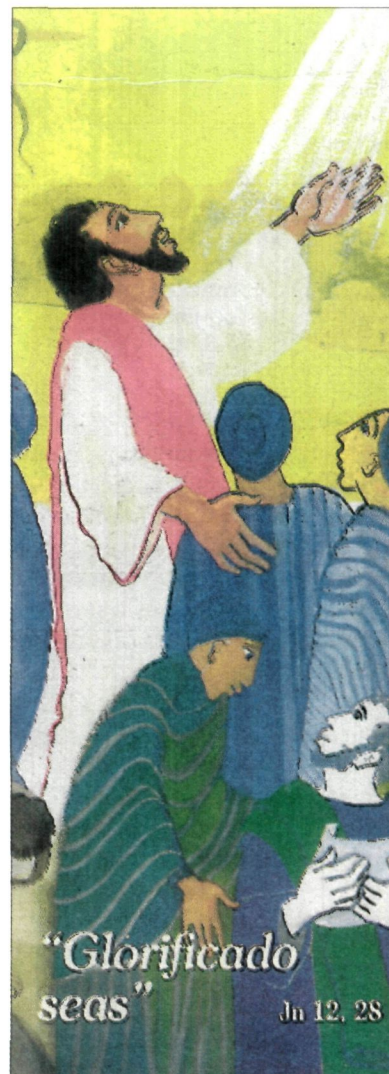
La composició es completa amb una petita pregària en el revers elaborat a l'Estat espanyol per les germanes Clarisses del monestir de Santa Isabel, a Lavern Subirats. Aquestes mateixes religioses contemplatives han elaborat una petita guia pastoral en castellà i són les responsables a l'Estat espanyol de la distribució d'aquests materials. Si l'acollida a Catalunya és satisfactòria, es preveu que en propers anys es puguin editar també en català.

Utilitats diverses

La utilitat dels recursos pastorals de la FNP pot ser molt variada. Els punts de llibre es poden lliurar als fidels durant la missa dominical, als joves —a l'escola, als grups de catequesi o als moviments juvenils—, als que participen en grups de pregària o de lectura de l'Evan-

MÉS INFORMACIÓ I COMANDES

Del 10 de gener al 23 de febrer, trucant als telèfons 669 117 943 o 938 993 347. L'horari d'atenció al públic és d'11.00 a 13.00 h de dilluns a dijous.

Els dibuixos destaquen pel seu color i lluminositat.

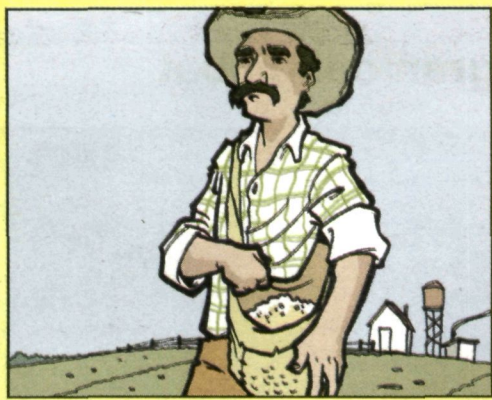
Evangeli

LA PARÀBOLA DEL SEMBRADOR

Paraules de Jesús

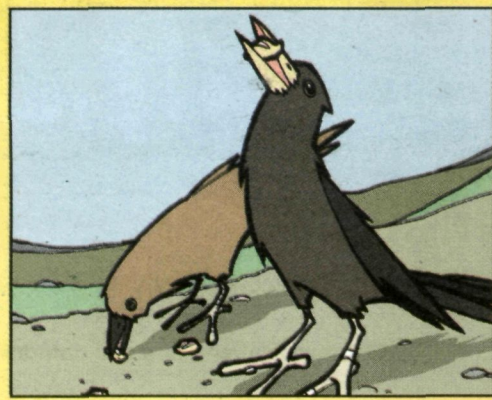
«Va sortir un sembrador a sembrar.»

Explicació

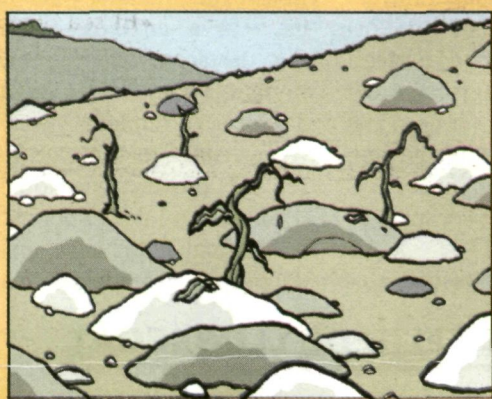
L'Evangeli és la paraula de Déu; és la llavor que Déu, com a sembrador, vol sembrar en tu.

En sembrar, unes llavors van caure a la vora del camí; vingueren els ocells i se les menjaren.

A la vora del camí:
Això vol dir que sents la paraula de Jesús, però no la poses en pràctica. Prefereixes passar-t'ho bé, jugar, divertir-te, menjar, dormir i estar còmode.

Unes altres van caure en un terreny ple de pedres i poca terra, i van germinar de seguida; però en sortir el sol, es van recremar i, en no tenir arrels, s'assecaren.

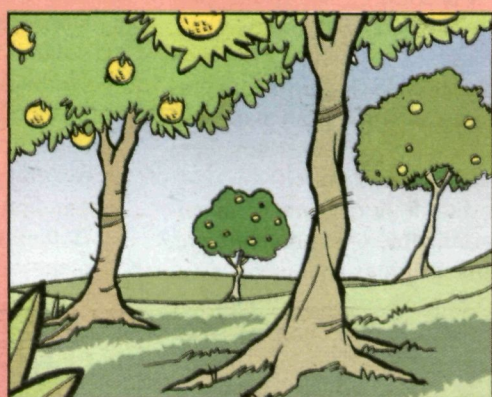
Terreny pedregós:
En escoltar la paraula de Déu la reps amb alegria, però no tens constància, i quan es presenta una dificultat l'oblides. La paraula de Déu es torna fràgil perquè no té arrels, no arriba al més profund del cor.

Unes van caure entre espines; creixeren els cards i les ofegaren.

Terreny amb espines:
Escoltes la paraula de Déu, però la mandra, l'egoisme, l'amor a les coses materials impedeixen que facis el que et demana Jesús i les seves paraules es queden sense fruit.

Unes van caure en terra bona i van donar fruit, una cent, una altra seixanta, una altra trenta.»

Terreny bo:
Ets senzill de cor, estàs alerta al que Jesús et diu i mires de viure-ho per poder donar molt fruit.

Quin tipus de terreny vols que tingui el teu cor? Fes-lo fèrtil!

Solsona

La diòcesi dóna el darrer comiat a Mn. Josep Subirana

■ Amb 90 anys, era el capellà més gran del bisbat

SOLSONA.— El dilluns 9 de gener, la catedral de Solsona s'omplia de gom a gom per donar el darrer comiat al capellà més gran del bisbat: Josep Subirana i Cases, de 90 anys.

Mn. Josep Subirana, tot i estar jubilat, mantenia la seva activitat a la cúria i visitava i atenia gent gran i convalescent. Justament va morir en ser atropellat quan anava a dur la comunió a uns malalts. L'atropellament va passar la tarda del dissabte 7 de gener, quan Mn. Subirana travessava per un pas de viants del centre de Solsona. El prevere va ser traslladat al CAP de Solsona i, posteriorment, a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa, on va morir a causa d'unes lesions agreujades per la seva edat.

Mn. Josep Subirana era molt conegut a Solsona, on ja feia molts anys que hi residia. Va ser ordenat el 1952 pel bisbe Tarancón i, tot seguit, nomenat vicari de Castellnou de Seana. Al cap de dos anys va tornar al Seminari per atendre la formació dels estudiants. També va tenir cura de les parròquies de Sant Climent i Miravé de Llobera.

De professió pintor, abans de ser capellà, Mn. Subirana s'havia encarregat del manteniment de les portes i de les parets del Seminari. Una altra de les seves afici-

El funeral va tenir lloc a la catedral de Solsona.

ons era la natura i les caminades. Així, va voler complir els 70 anys pujant al cim del Pedraforca. Treballador incansable, organitzava els pelegrinatges a Lourdes i promovia cada any un pelegrinatge del bisbat a Fàtima. El 2002 va ser nomenat canonge de la catedral de Solsona, un reconeixement personal del bisbe Trasserra pel seu tarannà servicial després de cinquanta anys de ser capellà.

En l'homília, el bisbe de Solsona, afe-

gint-se al sentiment de pèrdua general, va lloar les qualitats personals de Mn. Subirana, la seva senzillesa, pobresa i disposició, destacant que el prevere va morir portant la comunió a cinc malalts. Mons. Trasserra va remarcar que Mn. Subirana representava tot allò que els fidels esperen dels preveres: un home de pregària, d'Eucaristia i de devoció als sants.

Al final de la missa, una representant del grup de visitadors de malalts va llegir

Mn. Josep Subirana tenia 90 anys.

Una poesia especial

El capellà poeta i amic personal de Mn. Josep Subirana, Mn. Climent Forner, li va dedicar aquest breu poema que va ser publicat al recordatori del funeral.

Comiat nadalenc

Adéu, mossèn Josep. Tan jove que eres, malgrat el pes afeixugant dels anys, sempre florint de noves primaveres! Des de Queralt a Fàtima, ¿hi havia cap altre pelegrí més fervorós i enamorat de la Verge Maria? T'atures a Betlem, i dins la Cova, oh sacerdot callat com sant Josep!, proclames somrient la bona Nova.

unes paraules de record envers Mn. Subirana i, com és costum, el vicari general del bisbat, Mn. Antoni Quesada, va llegir una breu ressenya biogràfica del difunt.

Ramon Estany

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Diàleg i pregària islamocristiana a Vilafranca

VILAFRANCA.— En el marc de la festivitat de Sant Ramon de Penyafort, patró de Vilafranca, i de la festa musulmana del Xai, el 9 de gener passat va tenir lloc a la capital del Penedès una trobada de formació i pregària islamocristiana. Sota el títol «Musulmans i Cristians. Diàleg i

intervenció del P. Quim Erra, provincial dels Germans de Sant Joan de Déu, Mohamed Atou, secretari de la comunitat musulmana de Vilafranca, i Joan Figuerola, membre de la Comunitat de Jesús. L'acte va ser coordinat per la Gna. Teresa Losada, arabista i una de les persones que a Catalunya més ha treballat amb les comunitats musulmanes.

Durant la trobada es va aprofundir en les figures cristianes de Sant Ramon de Penyafort i el beat Carles de Foucauld, com a exemples paradigmàtics d'obertura al món àrab. El mateix Carles de Foucauld deia en un dels seus escrits: «L'islam ha produït en mi un capgirament... L'observació d'aquesta fe, d'aquestes ànimes que viuen contínuament en presència de Déu, m'ha fet percebre quelcom de més gran i de més vertader que les tasques humanes: hem nascut per a coses més altes.»

Un membre de la comunitat musulmana va parlar sobre el símbol de l'Xai, «comú a les tres grans religions monoteistes del tronc semític», i després es va explicar el sentit de la pregària ritual i la invocació de 99 noms d'Al·là. No va faltar tampoc temps per a la pregària, musulmana i cristiana, que es va tancar amb una oració final conjunta per la pau: «Pau per a tots, sense diferències, Senyor, l'Únic Déu! Fes de tots instruments de la teva Pau!» (C.C.)

La trobada va aplegar membres de les comunitats cristiana i musulmana.

pregària», creients de totes dues confessions religioses es van aplegar a les 21.00 h a la sala Mn. Vinyeta de l'Església de Sanat Maria per aprofundir en el coneixement mutu i trobar «raons per sentir-nos pròxims en lloc de sentir-nos estranys». La trobada va ser organitzada pel Grup de Diàleg de les parròquies de Vilafranca, amb Ramon Senabre al capdavant, i va comptar, entre altres, amb la

Primera ordenació diaconal al bisbat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat viurà el pròxim 19 de febrer un dels dies més alegres de la seva encara jove història. Els seminaristes Antoni Fernández, Juan-Antonio Vargas i Antoni Vegara rebran aquell dia a la catedral de Sant Llorenç l'ordenació diaconal de mans del bisbe Mons. Agustí Cortès. Serà la primera ordenació celebrada al bisbat des que va ser erigit com a tal. «Per a l'Església de Sant Feliu, és un goig i una gran esperança ordenar com a diaques els primers seminaristes fills dels nostres pobles», afirma Mn. Pere Milà, delegat de Vocacions del bisbat de Sant Feliu. «En una diòcesi molt mancada de capellans —afegeix Mn. Milà—, aquesta primera fornada de diaques representa una bona injecció de moral i esperem que sigui també un estímul perquè altres joves es plantegin la vocació sacerdotal.» Tot i la precarietat de recursos humans que té la diòcesi, sembla que la pastoral vocacional comença a donar motius per a l'esperança. A l'ordenació dels nous diaques, que reforçaran substancialment el presbiteri diocesà, s'ha d'afegir l'entrada enguany de tres noies incorporacions al Seminari Conciliar de Barcelona, on estudien tots els seminaristes de la província eclesial de Barcelona. Actualment la diòcesi compta amb 8 seminaristes majors i dos menors. Per a Mn. Pere Milà, «tot això és motiu inesperat d'alegria i convida a continuar treballant perquè l'any vinent siguin encara més».

Els tres seminaristes que el pròxim 19 de febrer, a les 19.00 h, seran ordenats com a diaques a Sant Feliu continuaran vinculats al Seminari, tot i que actualment, un cop acabats els estudis de filosofia i teologia, es troben ja immersos en l'anomenada etapa pastoral. (C.C.)

MN. PERE DOMÈNECH ENS PARLA DEL CURSET «L'EDUCACIÓ SOCIAL DE LA FE»

«El que s'ofereix és un regal ètic per a l'esperit i la vida»

Des de fa vuit anys, totes aquelles persones interessades en la seva formació cristiana saben que els mesos de gener i de febrer tenen un punt de trobada al Seminari de Girona, on tenen lloc les xerrades-col·loqui del curset de formació *L'educació social de la fe*. Són organitzades, sota l'impuls de la Delegació d'Apos-

tolat Seglar, per l'arxiprestat de Girona-Salt, Càritas interparroquial de Girona i la mateixa delegació, amb la col·laboració de totes les altres delegacions diocesanes. Mn. Pere Domènech, vicari episcopal per a la Promoció i Coordinació de l'Apostolat dels Laics, ens dona més dades del curset.

—Per què es va creure adient ara fa vuit anys posar en marxa aquest curset?

—Ah!, tot va començar en una reunió als locals de Justícia i Pau amb motiu de preparar uns actes commemoratius del 20è aniversari de l'assassinat de Mn. Joan Aïnsa a Xile. Els participants vam comentar la conveniència de fer un plantejament de la vida des de l'Evangeli. Compartíem les inquietuds de la presència crítica, del testimoniatge i del compromís dels cristians. Ens semblava escaïent promoure un curset de temes fronterers que ens ajudés en la reflexió de la dimensió social de la fe i de les seves exigències en la nostra societat d'avui. A més, ponderàvem el Concili Provincial Tarraconense sobre la conveniència de la conscienciació i formació de tots els cristians per tal de viure la coherència de fe i de vida, de donar raó de l'esperança i de testimoniar l'amor de Déu. I, des d'aquesta perspectiva, s'han anat definint els objectius concrets del curset: de reflexió crítica, de desvetllament de la consciència social, per enfortir la dimensió social de la fe cristiana i per participar millor en la vida pública i en les comunitats cristianes.

—Al llarg de les diferents edicions, quines són les temàtiques que s'han tractat?

—Els eixos de la temàtica al llarg

d'aquests vuit anys s'han centrat en els canvis socio-culturals, la globalització, el tercer i quart món, la solidaritat, la doctrina social de l'Església, la vivència de la fe i el compromís social.

Això s'ha concretat en: la realitat social, política i econòmica del món en què vivim; el món del treball; la transformació social: compromís social de participació en la societat i en la política; els joves en una societat intercultural: davant la societat i el treball; la immigració, la interculturalitat, l'acollida, la convivència; els febles, els exclosos, les diverses marginacions; l'educació com a font de millora i de promoció de les persones; l'educació i el compromís per la pau; el pensament socialcristià i criteris d'actuació sociopolítica.

—I enguany quines reflexions s'ofereixen?

—En aquesta línia, els accents sobre els quals ens hem proposat reflexionar pertanyen de les situacions complexes i de les transformacions ràpides. També volem afinar la sensibilitat social per encarar el futur amb comprensió i amb pistes ètiques d'avançada. Així, els temes s'han plantejat a l'entorn de les noves i velles pobreses, la interpel·lació bíblica del pobre, les transformacions socials i els avenços de la ciència, la cultura i la resolució dels conflictes socials. Bé, i amb tot plegat, ens sembla que el que s'ofereix és un regal ètic per a l'esperit i la vida.

—Sempre han comptat amb la disponibilitat de bons conferenciantes?

—Certament, en aquests curssets hem comptat amb uns conferenciantes de reconeguda vàlua i competència en les seves matèries i en el seu compromís social, tant de les nostres comarques gironines com de Barcelona. A més, cal remarcar i agrair-los la seva disponibilitat i el seu servei. S'ha tingut en compte que els conferenciantes fossin diversificats entre homes-dones, preveres-religiosos, amb implicacions en entitats, associacions, moviments, de la nostra diòcesi i de fora.

—Aquest any el curset tindrà tan sols quatre sessions...?

—Ah, sí! Fins ara el curset sempre havia estat emmarcat en sis sessions seguides, els dilluns, i entre el gener i el febrer de cada any. Enguany el curset es farà en quatre dilluns. I això és fruit dels suggeriments que ens van fer arribar —alguns el

omplert la fitxa d'inscripció. L'oscil·lació s'explica per l'interès que mereix el tema i per la coneixença que es té del conferenciant. Tant per l'avaluació que n'han fet els participants com per l'organització, n'estem contents. Les respostes de l'avaluació han estat significatives, sobretot pels suggeriments, tant pel que fa a la temàtica com a l'organització. Per exemple, s'ha modificat l'horari, s'ha reiterat la petició dels esquemes de la conferència, s'ha demanat més temps per al diàleg, etc. Amb tot, constatem que es podria donar a conèixer més el curset i que, segurament, també mereixeria l'interès de més persones i, per tant, hi hauria més participants.

—A la nostra diòcesi hi ha el Servei Diocesà de Formació Permanent per al Laicat. Què promou aquest Servei i quina relació té amb aquestes trobades formatives?

—El Servei de Formació Permanent per al Laicat es va posar en marxa, juntament amb el Pla Pastoral Diocesà per al Laicat, a finals del curs 2002-2003. És una aplicació de l'objectiu pastoral del bisbe Carles Soler sobre la formació permanent del laicat. Té per objectiu promoure, acompanyar i coordinar la formació bíblica, teològica i pastoral «no reglada», bo i comptant directament amb els arxiprestats, amb les delegacions i amb els secretariats diocesans, els moviments i els serveis. Actualment n'és director Mn. Joan Busquets juntament amb un equip permanent. Llavors, aquest curset, com tants d'altres, és una iniciativa i un oferiment de formació. Precisament aquests dies s'ha fet arribar a totes les parròquies una relació d'ofertaments diocesans de formació, amb l'objectiu de donar-los a conèixer i d'esperonar la formació diversificada que es pugui promoure. En aquests moments, els contactes i les sol·licituds amb els arxiprestats, les agrupacions de parròquies, les delegacions i moviments van definint i marcant els projectes d'aquest servei.

Carles Sánchez

Mn. Pere Domènech és vicari episcopal per a la Promoció i Coordinació de l'Apostolat dels Laics.

consideraven massa llarg— i de les limitacions i possibilitats d'enguany.

—Qui organitza el curset?

—Des del començament la iniciativa ha estat de Càritas interparroquial de Girona, l'arxiprestat de Girona-Salt i la Delegació d'Apostolat Seglar de la diòcesi. Però sempre ha estat amb la col·laboració de l'Institut Superior de Ciències Religioses, dels secretariats, de les delegacions diocesanes i dels arxiprestats que han donat a conèixer el programa i que hi han participat. Això explica la bona acollida al llarg d'aquests anys i l'interès que ha merescut en força persones que hi han participat.

—L'assistència és bona?

—A llarg d'aquests anys l'assistència ha estat notable, si bé oscil·lant. Entre seixanta i noranta persones cada any han

lògica i pastoral «no reglada», bo i comptant directament amb els arxiprestats, amb les delegacions i amb els secretariats diocesans, els moviments i els serveis. Actualment n'és director Mn. Joan Busquets juntament amb un equip permanent. Llavors, aquest curset, com tants d'altres, és una iniciativa i un oferiment de formació. Precisament aquests dies s'ha fet arribar a totes les parròquies una relació d'ofertaments diocesans de formació, amb l'objectiu de donar-los a conèixer i d'esperonar la formació diversificada que es pugui promoure. En aquests moments, els contactes i les sol·licituds amb els arxiprestats, les agrupacions de parròquies, les delegacions i moviments van definint i marcant els projectes d'aquest servei.

PROGRAMA

23 DE GENER

Les velles i les noves pobreses. Causes. Reptes. Pistes de transformació social

A càrrec de Salvador Maneu, advocat, secretari general de Càritas diocesana de Girona

30 DE GENER

Els pobres a la Bíblia. Ètica de la compassió i de la misericòrdia. Pistes d'implicació dels cristians per una societat més justa

A càrrec de Jaume Botey, professor d'història de les cultures i història dels moviments socials de la UAB

6 DE FEBRER

Les transformacions socials i els avenços de la ciència i de l'enginyeria. Reflexions ètiques i morals

A càrrec de Ramon M. Nogués, catedràtic d'antropologia biològica de la UAB, escolapi

13 DE FEBRER

La cultura dels conflictes socials, de grup, familiars i comunitaris en la nostra societat plural. Dimensió moral i ètica

A càrrec de Marta Burguet, doctora en mediació i en resolució de conflictes, professora de la UOC

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

Lleida

La diòcesi peregrinarà a Terra Santa

■ El Col·legi Mater Salvatoris va visitar els Llocs Sants abans de Nadal

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida peregrinarà a finals de març a Terra Santa per tal de visitar els Llocs Sants marcats per la presència de Crist. El pelegrinatge presenta dues versions. Un viatge clàssic de 8 dies, del 24 al 31 de març (1.200 euros) i un itinerari bíblic d'11 dies, del 24 de març al 3 d'abril (1.500 euros).

Les dues versions del pelegrinatge coincidirán en tot els set primers dies i és previst que el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyi els pelegrins a Terra Santa.

Des del bisbat de Lleida s'ha informat que cal fer les inscripcions abans del 31 de gener, concretament a les oficines de la cúria (tel. 973 268 628) o bé a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida (tel. 973 222 577).

Pocs dies abans de Nadal, concretament del 2 al 8 de desembre, un grup d'un

Prop d'un centenar de lleidatans van peregrinar al desembre a Terra Santa.

centenar de lleidatans, format per professors, pares, alumnes i exalumnes, així com per religioses i per Mn. Vicenç Alfonso, que té cura pastoral del col·legi Mater Salvatoris de Lleida, centre que pertany a la

Companyia dels Salvador, van tornar d'un intens pelegrinatge a Terra Santa.

Mn. Vicenç Alfonso, que és alhora rector d'Alcoletge i Vilanova de la Barca i consiliari de l'Agrupació Ilerdenca de

Pessebristes, ha manifestat la seva emoció per retornar als Llocs Sants com a pelegrí, acompanyant un bon grup de pelegrins: «En vigílies de Nadal va ser molt emocionant visitar Betlem i molt especialment la basílica de la Nativitat i l'indret on la tradició diu que va néixer Jesús.»

El prevere lleidatà ha valorat el pelegrinatge com a molt positiu, i més en aquests moments en què els cristians de Terra Santa necessiten la presència de pelegrins: «Tot i que molt a poc a poc els pelegrins tornen a Terra Santa.»

Montse Ruiz, una de les pelegrires, recorda que un dels moments més intensos i emocionats va ser la missa al Sant Sepulcre, celebrada per Mn. Vicenç Alfonso el darrer dia del pelegrinatge, «on Crist va ser sepultat i on va ressuscitar. Les veus del cor dels franciscans i l'Ave Maria interpretat a l'orgue ens van acomiadar d'un viatge únic, curull de vivències on ens hem sentit com a infants davant Déu.»

Jordi Curcó

TESTIMONI

Joves de Lleida a la Trobada de Taizé a Milà

Una trobada de Taizé a Milà!, començava a sentir campanes d'una cosa que no sabia ben bé el que era, però sabia que no m'ho volia perdre. Vaig decidir d'apuntar-m'hi, no m'ho vaig pensar dues vegades.

Ara ja n'he tornat, i un altre cop submergida en la rutina de cada dia, m'aturo un moment a pensar el que va significar per a mi aquesta trobada. Van ser cinc dies plens de pregària i de reflexió, però també d'amics i de gent nova per conèixer i descobrir. Tota la ciutat de Milà es va dedicar de ple als 50.000 joves de tot Europa que ens hi vam reunir, des dels carrers de la ciutat fins a les famílies i parròquies que ens van acollir, tot van ser facilitats per tal que ens sentíssim ben recolzats. Una de les coses que més em va agradar va ser l'alegria que es vivia arreu i en tot moment, aquesta alegria de la fe en Crist. Tant si pujaves al metro, com si entraves al pavelló per buscar el menjar, sempre podies sentir una guitarra i uns quants cants que et feien veure quin era l'ambient, com tots n'estàvem, de contents, de ser en un lloc com aquell amb una gent tan genial com aquella.

Tot començava al matí, amb la pregària i la reflexió a la parròquia a la qual havíem estat destinats cadascú de nosaltres; en el meu cas va ser Santa Maria Nascente, situada a Garbagnate Milanese, a mitja hora de Milà; després començava el viatge més llarg o més curt cap a la Fiera, on recollíem el dinar i assistíem a la pregària del migdia. Després d'aquesta pregària, hi havia una sèrie de tallers o xerrades repartides per diferents llocs de la ciutat. I a dos quarts de sis, altre cop cap a la Fiera per endinsar-nos en l'odissea d'aconseguir el sopar, i ja amb la panxa una mica més plena, l'última pregària acompanyada de les reflexions d'alguns dels germans de Taizé. I finalment cansats de tot el dia arribàvem a les nostres cases a descansar per tornar a començar l'endemà amb la mateixa força i energia que l'anterior.

Ho lleigeixo i ho torrio a llegir, i crec que per a moltes persones que ho puguin arribar a llegir no sabran el que realment és ser allí, fins que no hi ets realment. I és aleshores quan t'adones del que realment vol dir *Fiducia sulla terra*.

L'any que ve la trobada es farà a Croàcia. Pot ser aquesta una bona oportunitat perquè l'anímis a participar-hi? Queda molt, però per què no anar-hi pensant?, qui sap?, potser trobes alguna cosa que mai t'havies adonat que hi era...

Pilar Agustín Sanjuán

La festa de Loreto aplega Llardecans a la capella santuari de la seva patrona

LLARDECANS.— Com és tradició, el poble de Llardecans va celebrar el 10 de desembre, com un pròleg solemne al Nadal, la festa de la seva patrona, la Mare de Déu de Loreto.

Ho va fer a la seva capella santuari, guarnida de flors i de ciris. A les dotze del migdia, va tenir lloc una missa solemne presidida pel rector i fill del poble, Mn. Josep M. Cebrià, i concelebrada pel vicari, Mn. Martí Sandiumenge, per mossens de l'arxiprestat i per l'exrector, Mn. Manel Mercadé.

Totes les entitats del poble hi van ser representades i, en el moment de l'ofertori, es van ofrenar flors, fruits i la cooperativa va posar el primer oli als peus de la patrona. La celebració va finalitzar amb el cant dels goigs i la veneració de la Mare de Déu al seu cambriol. La festa, com és costum, va ser precedida d'una solemne novena.

Les celebracions en honor de la patrona de Llardecans van tenir un epíleg festiu. Va ser el diumenge 11 de desembre, quan l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va fer la seva tradicional sortida en tres autocars i vehicles particulars, per anar a portar el pessebre.

En aquest any, l'indret triat va ser el poble de Llardecans, que per aquest motiu va allargar la festa de Loreto. A dos quarts d'una del migdia es va celebrar una Eucaristia a l'església de l'Assumpció, presidida per Mn. Martí Sandiumenge, que fins a la seva ordenació havia estat el president de l'Hospita-

litat, responsabilitat que li ha estat encomanada a Ramon Maria Reig, que va assistir per primera vegada com a president en aquesta sortida nadalenca. Finalitzada la celebració, tots els assistents que omplien el temple, amb els celebrants, es van traslladar a la capella-santuari de Loreto, on un grup d'infants van col·locar damunt l'altar, figura a figura, tot el pessebre que havia portat l'Hospitalitat, en un senzill

Totes les entitats del poble van ser representades a l'Eucaristia.

però emotiu acte, acompanyat pel cant de nades. Tot seguit va tenir lloc un dinar de germanor al Saló de Ball del poble. El rector, Mn. Josep M. Cebrià, va manifestar la seva satisfacció per la solemnitat i la participació multitudinària de la festa de la Mare de Déu de Loreto d'enguany: «Tot hi ha ajudat, la gent hi ha participat massivament i el poble ha viscut una festa de Loreto amb molta joia.» (J.C.)

45.000 espectadors van seguir la Missa del Gall per TVC

LLEIDA.— Segons dades facilitades per Televisió de Catalunya, la Missa del Gall que el Canal 33 va emetre en directe des de la catedral nova de Lleida la nit de Nadal, va ser vista per més de 45.000 espectadors d'arreu de Catalunya. Les mateixes fons han dit que ha estat la Missa del

Gall emesa per TVC amb més audiència dels darrers tres anys. La Missa del Gall per La 2 de TVE, retransmesa des de la basílica de Sant Pere del Vaticà de Roma, presidida pel papa Benet XVI, va tenir 13.000 espectadors a Catalunya. (J.C.)

Lleida

El Consorci del Museu Diocesà aprova la proposta d'acord entre Catalunya i Aragó

■ La consellera de Cultura diu que no hi haurà canvi en la catalogació de les obres

LLEIDA.— El Plenari del Consorci del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal va celebrar el 18 de gener passat, a la seu dels serveis territorials de Cultura de Lleida, una reunió extraordinària per tal d'aprovar les bases de la proposta de l'acord de col·laboració entre els governs de Catalunya i d'Aragó, i els bisbats de Lleida i de Barbastro-Montsó, anunciat en la reunió del 4 de gener.

A la reunió, presidida per la consellera de Cultura, Caterina Mieras, hi va assistir el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

La proposta, aprovada per tots els membres del Consorci, recull la voluntat de resoldre el litigi per les obres d'art, iniciat el 1995 com a conseqüència de la segregació d'una part del bisbat de Lleida, i que afecta peces de la col·lecció del Museu Diocesà fundat el 1893. Aquest acord preveu el suport del Consorci en el cas que els dos governs i les dues diòcesis acceptin la resolució judicial última en relació amb la propietat d'aquests béns en l'àmbit del dret canònic; respectin la catalogació de les col·leccions efectuada d'acord amb les competències de protecció i de catalogació de les respectives lleis de patrimoni cultural; reconeixin la història comuna de les comarques aragoneses i catalanes que havien format part de la diòcesi, i també l'esforç realitzat pel bisbat de Lleida

«Naixement». Taula de Jaume Ferrer I (1430). Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

en la restauració i conservació d'aquest patrimoni al llarg dels anys, i promoguin treballar conjuntament, els dos governs i les dues diòcesis, per elaborar un pla d'actuació que instrumenti la difusió d'aquest patrimoni en benefici

de la salvaguarda, la coherència històrica, científica i museogràfica de les col·leccions dels Museus Diocesans de Lleida i de Barbastro-Montsó.

La proposta marca tots els punts bàsics en els quals estan d'acord tots els membres del Consorci i serà la base per intentar tancar el marc d'acord amb Aragó. L'acord proposa, entre d'altres, les següents fórmules de col·laboració: el disseny d'unes accions museogràfiques compartides, l'estímul per crear nous públics, l'edició d'un catàleg únic del conjunt d'obres, una política d'itinerància d'obres o exposicions, una proposta activa de dipòsits, beques d'investigació, itineraris de turisme cultural i un patronat propositiu i consultiu que impulsarà aquests compromisos i iniciatives.

La consellera de Cultura va dir que aquesta proposta d'acord «tanca una llarga etapa de conflicte i desconfiança entre els governs i les diòcesis, i ens dona un nou marc de col·laboració, cooperació i diàleg». Caterina Mieras va dir que se sentia confiada en la voluntat de les institucions aragoneses per trobar una «solució cultural i cooperativa» que, posant en valor el patrimoni d'aquestes comarques, resolgui un conflicte que cap de les parts no voldria eternitzar.

La responsable de Cultura va assegurar que no hi haurà canvi en la catalogació de les obres del fons del Museu Diocesà de Lleida.

Jordi Curcó

L'Agrupació de Pessebristes tanca el Cicle de Nadal

LLEIDA.— Més d'un miler de lleidatans, entre públic (uns 800 que omplien de gom a gom l'Auditori Municipal Enric Granados) i prop de 300 infants de nou corals escolars que hi van participar com a cantaires, van assistir a l'acte de cloenda del Cicle de Nadal, organitzat el diumenge 15 de gener per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

El moment més emotiu va ser l'acte de lliurament de premis als prop de 150 participants en el XXXI Concurs Infantil i Juvenil de Pessebres i en el LXXI Concurs de Pessebres, convocats per l'Agrupació de Pessebristes. Entre els guardonats hi havia vuit parròquies i esglésies de Lleida, a més del pessebre monumental de les Germanetes dels Pobres.

L'acte de lliurament va ser presidit per l'alcalde, Àngel Ros; el president de la Diputació, Isidre Gavín, i el president dels

pessebristes lleidatans, Àngel León, amb la seva junta directiva i el consiliari, Mn. Vicenç Alfonso. En representació del bisbe de la diòcesi va assistir a l'acte Mn. Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni i canonge de la catedral de Lleida.

En el moment dels parlaments totes les autoritats presents van fer una defensa de la tradició pessebrista com a element propi del Nadal cristià a casa nostra i com a eina evangelitzadora, i van valorar el pessebristes com un art al servei de la fe.

L'acte, que es va obrir amb un recital nadalenc a càrrec de la Coral Xiroia de l'Ateneu Popular de Ponent, va acabar amb la interpretació de la cantata *De Lleida cap a Betlem, tot cantant*, a càrrec dels cantaires de les corals infantils.

Amb aquest acte solemne i multitudinari es va tancar a la ciutat de Lleida el Cicle de Nadal que havia obert el 17 de desembre

l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb el Pregó de Nadal que va oferir al Palau de la Paeria de Lleida, on també va fer una defensa de la tradició cristiana del pessebre. «A casa meva mai no ha faltat el pessebre per Nadal», va dir aleshores el president de la Conferència Episcopal Tarraconense en la seva glossa. (J.C.)

TORTOSA

Tretzena edició del Pessebre Vivent de Tivissa

TIVISSA.— En la seva tretzena edició, els dies 25 i 26 de desembre i 1 i 6 de gener va tornar a representar-se el Pessebre Vivent de Tivissa. Organitzat per l'esplai parroquial Esforç, es va representar a la casa abadia i a la casa de les monges amb la col·laboració de més de 150 persones de diferents edats de la població. Aquesta tradició tan arrelada a la nostra terra catalana té a les terres del sud alguns exponents de gran relleu, un és el de Jesús-Tortosa i l'altre és al que ara referim.

Un dels quadres del Pessebre Vivent.

El grup de monitors i responsables de l'esplai parroquial Esforç, tan bon punt acaben la representació, ja posen en marxa tota la seva imaginació per tal d'enriquir i de millorar la de l'any següent; tot perquè el Pessebre Vivent no es converteixi en una rutina ni deixi la identitat que el manté: celebrar el naixement del Fill de Déu a Betlem.

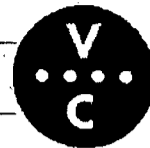
A finals d'octubre ja comencen a construir els quadres, a ambientar els diferents racons de la casa de les monges i de la casa abadia, on es fa la representació. I aquesta és una de les seves peculiaritats, no es fa a l'aire lliure sinó que es representa dins d'aquestes dues cases que són grans però que ja comencen a fer-se petites per donar cabuda als quadres estàtics, a les representacions teatrals i a les danses que formen el catequètic Pessebre Vivent de Tivissa.

Segons el parer dels qui el veuen (2.500 persones en total), l'intent de presentar i de transmetre el missatge d'amor que Déu ens ha donat en la nostra història i ens va donant en la nostra vida està aconseguit. Això fa que no es demani cap aportació per fer el pessebre; sinó que a la fi de la representació cadascú doni allò que li sembla i que després es comparteix amb les necessitats més urgents del nostre món, perquè Nadal és compartir. (V.M.C.)

Un moment del lliurament de guardons.

Vida Creixent

Servidors de l'Evangelí

El consiliari diu...

Els cristians som gent poc alegre i sembla que la fe ens imposa un jou difícil de portar. L'angoixa i el desànim d'aquest món ens embolcalla, i som incapaces de donar esperança i d'il·luminar, amb el nostre testimoni cristià, amb la llum que porta felicitat, joia i alegria.

Certament, vivim en un món ple de problemes: hi ha molts recels davant de l'Església; la família desfeta o truncada; la por constant en un món en canvi; tancats amb pany i clau; ens costa mostrar-nos com a cristians, seguidors de Crist; manca de testimoni joios i alegre; la constatació de problemes grossos en la societat; un món ple de sofriment i de mal; manca de temps; no hi ha comunitat; no tenim temps per pregar; descristianització del món, etc.

Certament, estem en un canvi total del nostre món. S'està transformant i comencem a viure en una altra situació totalment diferent i diversa de quan érem joves. Sembla que hagi caigut una gota freda i es descobreix una gran debilitat interior. La globalització materialista està present en el nostre món. Un nen deia que no creia, perquè no havia vist mai Déu. Avui, en la nostra època postmodernista, el que no es toca, no val o no existeix. Ens evadim i ens costa assumir la realitat.

Què hem de fer en un món tan angoixant i sense esperança? Estem en l'època de la gent gran. Els de Vida Creixent hem de fer el possible per ser realistes i portar l'esperança al món que vivim. Hem de crear «ponts» entre nosaltres i els nets, entre la comunitat i el nostre barri o veïnatge. Hem de donar unitat a la nostra vida i hem de compartir i ser solidaris a dins i a fora de l'Església. L'Eucaristia ha de ser el centre de la nostra vida, una Eucaristia viscuda plenament i que sigui el centre de la nostra vida cristiana. El grup de Vida Creixent ens ha d'ajudar en la sinceritat i en la veracitat dels problemes reals de la nostra vida. I, a través del grup, ajudar cada persona concreta a ser cristià allà on viu. D'aquesta manera els grups de Vida Creixent han de poder ajudar a descobrir a cada membre les concrecions personals per a la vida cristiana.

Hem de fer el possible per ser servidors de l'Evangelí al món que ens toca viure. Amb senzillesa i amb convenciment. Moltes vegades ens deixem portar per l'ensopiment espiritual. Per exemple, quan en la missa de cada diumenge ens diuen «aneu-vos-en en pau», no vol dir que ja s'hagi acabat, sinó que significa que el misteri diví s'adreça a la transformació real de l'home i del món i, per tant, significa que hem de viure la vida

cristiana amb el nostre esforç i tenacitat, quan hem acabat la celebració litúrgica. El compromís concret és posar en pràctica el que hem escoltat en la lectura de la Paraula de Déu.

Ser servidors de l'Evangelí significa seguir Jesús, conèixer-lo cada vegada més i cercar la qualitat de vida amb serenitat i amb il·lusió. Car la nostra presència en la societat ha de ser transformadora, sent fidels a l'Evangelí en el lloc on vivim.

D'aquesta manera donarem exemple i serem testimonis sincers i fidels i donarem esperança amb l'esforç de la nostra lluita diària i ajudarem, els qui viuen al nostre costat, a copsar l'Evangelí en la realitat viscuda cada dia.

Ens hem d'obrir a la llum i saber portar l'alegria del deixeble de Crist a tots els que tenim al nostre costat. I saber fer entendre que la joia del deixeble inclou el dolor i el sofriment. La nostra vida de joia està sota el signe pasqual. Viure l'Evangelí sempre desemboca a la llum i a l'esperança.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Memòria d'activitats del curs (10-2004 al 9-2005)

Situació actual dels grups

El nombre actual dels grups de Vida Creixent és de 187. El nombre de grups ha crescut lleugerament. Els grups es reuneixen un o dos cops al mes per treballar els temes del curs.

Activitats arxiprestals

S'ha fet la segona trobada conjunta amb els grups dels arxiprestats d'Horta, Guinardó, Vilapicina i Vall d'Hebron. S'ha fet una trobada de grups de l'arxiprestat de Sant Josep Oriol.

A petició dels responsables d'arxiprestats, membres de la coordinadora participen en el treball dels grups per millorar-ne la comunicació.

Animadors

Es continuen fent les trobades dues vegades al mes, aproximadament (segons calendari de festes), amb un total de 20 a l'any, una setmana en català i, l'altra, en castellà, amb una assistència total d'uns 110 animadors cada mes.

Cursets de Vida Creixent per a animadors

S'ha reestructurat el curs d'animadors. Es fa, segons convingui, un curset de 2 dies o una jornada informativa d'un dia.

Aquest any s'han fet dos cursets: el dia 10 de febrer hi va haver una trobada informativa a Banyoles, i els dies 16 i 17 de febrer es va fer un curset a Barcelona.

Reunió extraordinària d'animadors

El dia 18 de juny es va celebrar la trobada final de curs a La Salle Bonanova. Com a ponent, vam convidar el pare Balcells, escolapi. El tema que va desenvolupar va ser «Sempre a punt per a l'Evangelí». Es va treballar, per grups, el tema de les reunions d'animadors dels dijous a la tarda. Es va celebrar l'Eucaristia. Hi va haver dinar de germanor i, com a cloenda de l'acte, la posada en comú dels treballs dels grups.

Candelera 2005

Com cada any es va celebrar a la basílica de Sant Josep Oriol, el 2 de febrer. Va presidir l'Eucaristia l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach, amb una església ben plena. El centre moral del Poble Nou va intervenir en els cants.

Tema Curs 2004-2005

El tema anual que va preparar la comissió d'estudis de Barcelona, amb el vistiplau de la resta de bisbats, s'utilitza en tots els grups de totes les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears, i Andorra.

Aquest curs hem treballat «Guieu-nos per camins de pau». Es va fer una tirada de 5.100 exemplars, que es va exhaurir completament. Per al curs 2005-2006 s'ha preparat el tema «L'esperança, una manera de viure» del qual s'ha fet una tirada de 5.200 exemplars (3.700, català i 1.500, castellà).

Coordinadora diocesana

La coordinadora s'ha reunit el tercer divendres de cada mes i en moments puntuals. La comissió executiva es reuneix dues vegades per setmana.

Trobada interdiocesana a Poblet

El dia 19 de maig es va fer la XIX Trobada Interdiocesana a Poblet. Ens vam reunir 1.350 persones. La gestió i coordinació de l'acte va anar a càrrec de les diòcesis de Barcelona i de Tarragona.

Ens va acollir el pare abat Josep M. Alegre, es van fer els parlaments de rigor i després es va concelebrar l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol. Després, dinar de germanor a l'Espluga de Francolí, presidit per Mons. Jaume Pujol i la consellera de Benestar i Família, Anna Simó, que ens va felicitar per la bona organització de tot l'acte i també pel poder de convocatòria del moviment. Hi van participar preveres i consiliaris i també alguns alcaldes de la zona i representants polítics i de la Diputació.

XXI Assemblea a Barcelona

El dia 23 d'octubre vam celebrar l'Assemblea anual a la parròquia del Patriarcà Abraham. Amb la presència d'unes 300 persones, es va aprovar la gestió d'activitats i els comptes presentats per la vicecoordinadora diocesana, M. Carme Janer. El conferenciant va ser Mn. Armand Puig i Tàrrach. Va desenvolupar el tema *L'Evangelí, font de vida cristiana*. Després vam celebrar l'Eucaristia.

Interdiocesà

S'han fet tres reunions a Barcelona, els mesos de gener, abril i setembre, amb els responsables de tots els bisbats de Catalunya i les Illes, i la preparació corresponent.

Es va assistir a l'Assemblea de Girona a Calella.

Vida Ascendente

Antoni Bosch i Gubern va participar com a vicepresident de Vida Ascendente a les reunions de la Comissió Permanent a Madrid, els

mesos de gener, març i setembre. Les reunions tenen una durada de tres dies.

Consell de la Gent Gran

Antoni Bosch i Gubern representa Vida Creixent en el Consell de la Gent Gran de Catalunya, i va assistir a les reunions programades.

També i, com a representant del Consell de la Gent Gran, ha participat en el seminari «Mayores y medios de comunicación» organitzat per l'Imerso, i que es va fer a Santander del 29 d'agost al 2 de setembre del 2005.

Difusió

Vida Creixent col·labora a: *Catalunya Cristiana*, on surten articles i informació de Vida Creixent de Catalunya, l'últim dijous de cada mes. També publica la nostra agenda d'activitats; *El Full dominical* publica, en la seva agenda, els dies de les nostres trobades d'animadors i altres activitats; *Signes dels Temps*, programa de TVE, publica la nostra agenda d'activitats; «El primer cafè», programa de Ràdio Estel, col·laboració mensual.

Vida Creixent té a Internet una pàgina web on s'hi troba informació del moviment i, també, el *Ressò* dels últims mesos: www.vidacreixent.org. També té correu electrònic.

Publicacions

S'ha iniciat la publicació d'una col·lecció que recull les conferències que es fan en diades com l'assemblea, la trobada de final de curs d'animadors.

La col·lecció es diu *Paraules*, i el primer número publica la conferència que va fer el P. Armand Puig, *L'Evangelí, font de vida cristiana*, a l'assemblea.

Projectes duts a terme el curs 2004-2005

Augment de la tirada del *Ressò* i el nombre d'articles.

Millora de l'equip informàtic de l'oficina central amb l'adquisició d'un nou ordinador, finançat per la Fundació M. Francisca Roviralta.

S'ha acabat la primera fase de la reestructuració de l'arxiu històric. A partir del curs 2005-2006 se'n farà la revisió definitiva.

El programa comptable que es va iniciar el curs passat, ja està operatiu i funciona correctament.

OBJECTIUS PER AL CURS 2005-2006

Seguint la pauta establerta el curs passat, la comissió diocesana ha començat a posar en marxa els objectius que es van marcar, i que posem a continuació.

Objectius

- Sensibilitzar tots els membres del Moviment per tal de fer-los sentir més integrats en el funcionament.
- Animar-los a participar activament en totes les activitats.
- Organitzar, a nivell zonal (arxiprestats), unes trobades dels diversos grups del territori, per aprofundir l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat i, així, fer-nos més presents en la societat.

Com assolir-ho?

- Reunions dels responsables i els animadors d'una zona.
- Trobada/celebració de tots els grups de la zona.
- Demanar la col·laboració, si s'escau, a l'equip diocesà.

Aquest curs s'ha fet una segona reunió amb els grups dels arxiprestats del Guinardó, Horta, Vall d'Hebron i Vilapicina, i una altra, la primera a l'arxiprestat de Sant Josep Oriol, a la parròquia del Pilar.

El resultat d'aquestes reunions ha estat prou engrescador i positiu per pensar que hem de continuar per aquest camí, tot i que ens queden, encara, moltes coses a millorar. És, doncs, per això, que cal la vostra col·laboració i participació per enfortir i tirar endavant aquest projecte.

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Lliga Reumatològica: «Conèixer altres persones ajuda»

■ Els grups d'ajuda mútua són el servei més valorat per les persones afectades d'una malaltia reumàtica

Quan a una persona li diagnostiquen una malaltia per a tota la vida que pot arribar a ser incapacitant sorgeixen centenars d'interrogants i inseguretats davant del futur que l'espera. La Lliga Reumatològica va sorgir de la necessitat de donar

resposta i suport psicosocial a les persones afectades per una malaltia reumàtica. A més, ofereixen tot un seguit d'activitats tant terapèutiques com creatives i lúdiques, adaptades específicament a les dolences reumàtiques.

Hi ha més d'un centenar de malalties diferents que afecten l'aparell locomotor, és a dir, els ossos, les articulacions, els músculs, els tendons i els lligaments. Són les malalties dites reumàtiques. La principal manifestació d'aquestes malalties és el dolor, però també la dificultat en el moviment, la rigidesa i la inflamació. També en poden ser símptomes la pèrdua de força, la debilitat, el cansament i/o les alteracions en aquests òrgans o sistemes com la pell, els ulls, l'aparell digestiu, el pulmó, el ronyó, etc.

I un dia et diagnostiquen que això serà per a tota la vida. Una malaltia crònica és sempre una experiència difícil, que va acompanyada de patiment i de vulnerabilitat. Conviure amb la incertesa de l'evolució de la malaltia, amb dolor, amb pèrdues motrius i funcionals, i amb deteriorament físic, comporta alteracions en la vida emocional i social de les persones afectades i en disminueix significativament la qualitat de vida. D'altra banda, el caràcter episòdic de les malalties reumàtiques afegeix encara més confusió en l'entorn més proper del malalt i angoixa en la persona afectada.

Mirar de donar resposta als dubtes dels malalts i proporcionar-los el suport psicosocial necessari per afrontar tan bé com sigui possible la malaltia reumàtica, va ser el que va impulsar un grup de reumatòlegs i de pacients a crear la Lliga Reumatològica Catalana. Avui compta amb prop de 1.800 socis i són presents a Barcelona, Terrassa, la Seu d'Urgell, Vilafranca del Penedès, el Prat de Llobregat i Tarragona. Compten amb un equip format, entre d'altres professionals, per psicòlegs i treballadors socials, molts d'ells voluntaris. Fins a 45 persones voluntàries col·laboren periòdicament en les activitats i en el desenvolupament dels serveis de l'associació.

Les persones que hi acudeixen principalment són les afectades per la fibromiàl-

Socis de la Lliga Reumatològica Catalana en un dels balls organitzats.

gia (cap a un 50%) però també les que pateixen artritis reumatoide, lupus, espondiloartritis, artritis idiopàtica juvenil, artrosi, síndrome de Sjögren i osteoporosi. Un cop la persona (o un membre de la seva família) es posa en contacte amb aquesta entitat sense ànim de lucre, s'ofereix la possibilitat de tenir, en un primer moment, un contacte més pròxim amb algú que pateixi la mateixa malaltia i que tingui la mateixa edat.

Es tracta de trobar-se amb un igual. «Els professionals podem entendre la persona però no estem vivint amb la malaltia», confessa una de les treballadores socials de l'associació, Tura Carbonell. «Tenim una frase que és molt important per a nosaltres: "Conèixer altres persones ajuda. Elles han recorregut el camí abans." Quan a una persona li diagnostiquen una malaltia que és per a tota la vida, tu et plantejes com et trobaràs d'aquí a deu anys, com serà la teva vida, com canviarà... El fet de poder conèixer persones

que fa molt de temps que viuen aquesta malaltia i que han après a conviure-hi, amb una actitud positiva i de lluita, pot ajudar molt el malalt.»

La importància dels Grups d'Ajuda Mútua

La Lliga va ser una de les primeres associacions a Catalunya que va constituir Grups d'Ajuda Mútua (GAM) com a espai d'autoajuda entre els seus socis. Avui el suport, la formació i el context que tenen és diferent, però continuen sent un dels serveis més sol·licitats i més valorats per les persones afectades.

Un GAM és un conjunt de persones afectades per una situació semblant que decideixen reunir-se per mirar de millorar la vivència de la seva situació i augmentar la seva qualitat de vida. És un espai on es comparteixen experiències i aprenen del contacte amb altres persones que es troben en la mateixa situació. A més, el conductor

o facilitador dels grups és una persona que pateix també la mateixa malaltia. Així ho explica Tura Carbonell: «Venir aquí és com recarregar les piles perquè hi troben una comprensió. Quan tu dius que et fa mal l'espatlla, no et responen "mira, sempre gemegant", sinó que et trobes un "a mi també em fa mal". Això és el que suposen els Grups d'Ajuda Mútua.» Aquesta treballadora social també destaca la importància del fet de poder donar i rebre als GAM: «D'una banda, aprenen a conviure amb la malaltia a través de les experiències dels altres i, de l'altra, tan bon punt es trobin més bé després de tot un procés, poder ajudar persones noves a les quals acaben de diagnosticar la malaltia, provoca una millora en la seva autoestima.»

Fins a 22 conferències informatives s'organitzen a l'any amb temes escollits entre les propostes i peticions dels socis. L'estreta relació que històricament manté la Lliga amb la comunitat mèdica i amb la Societat Catalana de Reumatologia facilita que els ponents es mostrin receptius a participar-hi.

Les activitats proposades per la Lliga als seus socis miren de crear espais de relació i d'interès comú entre les persones, alhora que permeten aprofitar l'objectiu terapèutic i creatiu que tenen per elles mateixes. Totes les activitats estan adaptades a les malalties dels participants. Per exemple, es donen classes de tai-txi i ioga especials. Altres activitats i tallers ofertats són: relaxació, risoteràpia, taller de memòria; taller de psicologia per al desenvolupament personal; activitats artístiques i plàstiques, cursos d'anglès i català; cursos de ball; pintura i dibuix; pintura sobre roba; jocs de taula, videofòrum, etc.

Una revista i un fons documental completen les demandes d'informació que puguin tenir els socis, els seus familiars o tots els qui estiguin interessats a trobar informació sobre els diferents aspectes de les malalties: el diagnòstic, el tractament, l'evolució, les repercussions en la vida diària, la rehabilitació, les ajudes socials i laborals, les adaptacions i l'accessibilitat, la sexualitat, els aspectes psicològics, etc. Així com un servei d'atenció telefònica.

Consuelo Chaves

LLIGA REUMATOLÒGICA CATALANA

C/ LLIBERTAT, 48. BAIXOS.

08012. BARCELONA

TEL. 932 077 778

FAX. 934 594 448

lalliga@lligareumatologica.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Homenatge a Mn. Antoni Batlle, pare de l'escoltisme català

■ L'acte, amb motiu dels 50 anys de la seva mort, va ser organitzat per Antics i Amics de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya

BARCELONA.— El dijous 12 de gener, prop d'un centenar de persones van acudir a l'acte acadèmic en memòria de Mn. Antoni Batlle i Mestre, prevere, pedagog i primer consiliari escolta. Ricard Pedrals i Blanxart,

continuador i admirador de la tasca de Mn. Batlle, va ser l'encarregat de pronunciar la dissertació *Mossèn Batlle en el seu context eclesial*. Al final de l'acte es van llegir versos escrits pel mateix prevere.

El 127 de novembre passat començava a Montserrat la celebració d'un seguit d'actes amb motiu dels 50 anys de la mort de Mn. Antoni Batlle i Mestre. En aquella ocasió va ser un acte institucional presidit pel P. Josep M. Soler, abat de Montserrat. Es va inaugurar una placa commemorativa al Camí dels Degotalls, «on tantes vegades Mn. Batlle i els seus minyons i altres escoltes vam ser

col·laboració. Per dissertar sobre la seva figura es va comptar amb Ricard Pedrals, que va ser introduït per Francesc Clua de la manera següent: «Per als escoltes i guies és una figura entranyable que ens ha acompanyat i guiat al llarg de la nostra història i ha estat un punt de referència ineludible. Ens atrevirem a dir que, si Mn. Batlle va ser "el pare de l'escoltisme català", Pedrals n'és l'hereu, el qui

va prendre la torxa del relleu.»

El dissertador, tot i que portador de múltiples papers per impartir la conferència, va optar per recordar diverses anècdotes de la vida de l'homenatjat i, partint de la difícil època que li va tocar viure a Mn. Batlle, va exposar la seva opinió sobre temes d'actualitat política. Per acabar, Pedrals va convidar el seu fill a recitar alguns dels versos compostos per Mn. Batlle.

Propers actes

Al llarg de l'any hi ha previstos altres actes commemoratius, com la recuperació de la iniciativa de col·locar una placa commemorativa al carrer dels Arcs de Barcelona, on hi va haver el Casal de Montserrat; fer referència a les cançons de Mn. Batlle al concert de Sant Jordi que la Fundació Josep Sans organitzarà al maig vinent al Palau de la Música Catalana; a l'octubre, i tancant l'any de les celebracions, s'organitzarà a Sant Feliu del Racó una tro-

bada de totes aquelles persones que van conèixer i tractar el prevere: minyons del seu agrupament i antics consiliaris, així com pares i amics agraïts. També s'editarà l'opuscle *Les creus de la Pica*, amb cròniques de les expedicions i il·lustrades amb fotografies. En acabar l'acte, es va informar als assistents de la recent publicació de tres nous llibres amb escrits de Mn. Batlle.

Consuelo Chaves

Perfil biogràfic

Mn. Antoni Batlle va néixer a Sitges el 31 de juliol del 1888 i als quinze anys va ingressar al Seminari de Tarragona per fer-hi els estudis eclesíasts. Cinc anys més tard ja havia aconseguit el doctorat en Filosofia i Teologia. El 1912 va ser ordenat prevere i va cantar la primera missa

quinze dies després al seu poble natal, Sitges. Després va anar a Jesús de Gràcia, a Barcelona, on va ser organista i director de l'Escolania. Va col·laborar en el Congrés Litúrgic de Montserrat, el 1915. Allí va començar la seva perdurable amistat amb els doctors Lluís Carreras i Manuel Trens.

Anys després va ser consiliari del Centre Moral de Gràcia. El 1928 va conèixer Batista i Roca, adaptador del mètode dels *boyscouts* per a Catalunya i fundador dels Minyons de Muntanya. És aleshores quan Mn. Batlle crea l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat amb uns quants nois de l'Escolania i del Centre Moral.

Durant la guerra civil es va exiliar a Suïssa i va tornar el 1939. El nou règim prohibia les activitats escoltes, però aconsegueixen continuar reunint-se sota l'aparença d'un grup de cant gregorià. Mn. Batlle va col·laborar en l'organització de campaments d'estiu per a grups de joves, antics fejecistes, també prohibits pel seu catalanisme, i va constituir així els fonaments de nous agrupaments escoltes a molts indrets de Catalunya. Va morir el 1955. El seu enterrament va ser el més multitudinari que hi va haver a Barcelona des de la mort del president Macià. (C.Ch.)

Ricard Pedrals, després de la seva intervenció, escolta com el seu fill recita versos de Mn. Batlle.

acollits pels monjos en anys de repressió», explicava Francesc Clua, president d'Antics i Amics de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, entitat promotora dels actes commemoratius.

En aquesta ocasió es va voler celebrar un acte acadèmic que va tenir lloc el 12 de gener a la Fundació Joan Maragall. En la presentació, Clua va aprofitar per donar les gràcies a aquesta fundació per la seva

Recentment s'han publicat tres nous llibres amb escrits de Mn. Batlle»

sant víctimes de manera quotidiana. El documental, titulat *La otra Argentina*, mostra el rostre més trist i patètic de l'Argentina empobrida i oblidada a través d'estadístiques, d'imatges i de testimonis gravats *in situ*.

SOS Tucumán treballa amb la Fundació Mare de Déu de Montserrat, creada davant de la crisi de Tucumán per un grup de catalans que hi resideixen, amb Càritas de Navarres i amb Càritas de l'arxidiòcesi de Tucumán. Plegats han construït un menjador a la zona més pobra de la província, així com un centre de capacitació de dones, consultes mèdiques i odontològiques, aules de suport escolar i una ludoteca. També s'hi han enviat quatre conteni-

dors d'ajuda humanitària. El repte és enviar durant aquest curs quatre contenidors més amb material escolar i material hospitalari. Un altre gran repte és la compra d'una casa que acollirà un nou menjador per a famílies que viuen en pobles miserables, amb les quals ja es treballa en projectes de desenvolupament.

Enguany SOS Tucumán implantarà la possibilitat de l'apadrinament d'infants, joves i adolescents per garantir que puguin, a més de menjar cada dia, anar a l'escola i forjar-se un futur que no els faci esclaus dels governants de torn. SOS Tucumán és una de les poques fundacions en què el 100% de l'ajuda arriba al seu destí, ja que tots els seus membres són voluntaris

i assumeixen les despeses d'administració. Durant l'acte, es va llegir una carta que van enviar des de Tucumán, agraint especialment la labor de Jaume Matamala i Dolors Cura, responsables de l'ajuda humanitària de la fundació. Joan Piqué, periodista de *Regió 7*, va relatar la seva experiència a Tucumán durant la seva recent visita i va explicar com va poder comprovar que l'ajuda que s'hi envia no únicament hi arriba, sinó que és aprofitada en la seva totalitat. L'acte va acabar amb les paraules de sor Lucía Caram, que va fer memòria del camí recorregut i va demanar ajuda per tirar endavant. Més informació: tel. 938 740 815 i 649 115 160, a/e: info@sostucuman.org, web: www.sostucuman.org (C.C.)

Presentació de la IV Campanya solidària amb Tucumán

MANRESA.— La fundació SOS Tucumán va presentar recentment a Caixa Manresa la seva IV Campanya solidària amb Tucumán, la província més petita i més pobra d'Argentina. Tucumán va ser tristament famosa el novembre de l'any 2002 a causa de la mort de nombrosos infants per desnutrició.

Durant la presentació, Elías Lalaux, president de SOS Tucumán, va voler deixar clar que la fam i la misèria són, paradoxalment, «el pa nostre de cada dia». Va presentar un documental de vuit minuts, elaborat gratuïtament per la productora de vídeo Makingoff, sobre l'actuació que porta a terme SOS Tucumán, amb imatges molt dures de la realitat que allí continua cau-

cultura

Publicat en japonès el llibre «Pessebres d'arreu del món»

■ L'autora és la missionera tarragonina Maria Francesca Rovira

TARRAGONA.— Amb motiu del Nadal passat, la religiosa tarragonina Maria Francesca Rovira Carol, que fa 45 anys que és missionera al Japó, ha publicat el llibre titulat *Pessebres d'arreu del món*, que recull fotografies de pessebres de tot arreu que ella ha col·leccionat al llarg de molts anys, amb comentaris escrits en japonès sobre el misteri del naixement de Jesús.

L'aparició del volum, del qual se n'han imprès inicialment un miler d'exemplars, ha estat possible gràcies a la gran col·laboració que la germana Maria Francesca Rovira ha trobat entre la comunitat cristiana i algunes famílies japoneses.

La presentació de *Pessebres d'arreu del món* va tenir lloc el 22 de desembre passat al Consolat d'Espanya —que té el rang d'ambaixada— a Fukuoka, localitat situada al sud del Japó, amb l'assistència de set-cents espanyols que resideixen en aquell país. Es dona la circumstància que la germana Maria Francesca no hi va poder assistir, atès que Hofu, la població on resideix, va estar aïllada durant tres dies a causa de la neu. Així mateix, es va aprofitar l'avinentesa per instal·lar-hi una exposició de quinze pessebres de la col·lecció de la religiosa tarragonina.

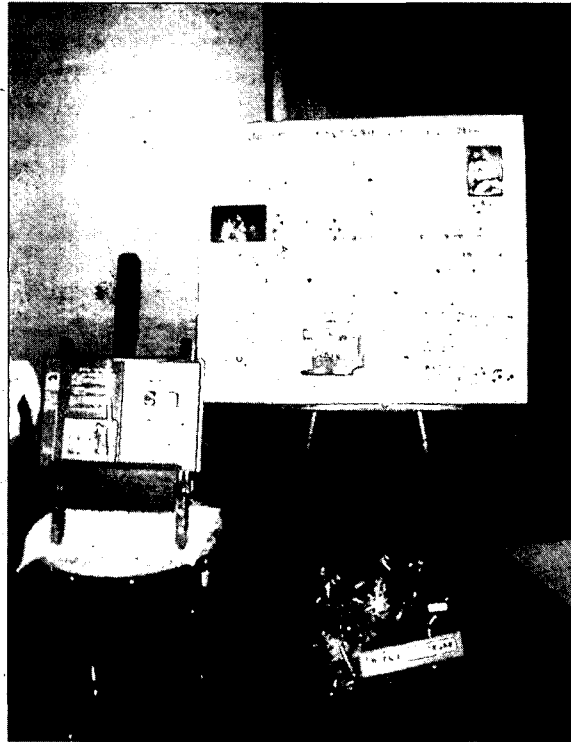
Maria Francesca Rovira pertany a la congregació de Missioneres de Crist Jesús. Malgrat els seus 85 anys, té una vitalitat envejable i el fet de publicar aquest llibre sobre pessebres respon al seu afany cristianitzador en un país on el fet del Nadal és del tot desconegut.

Ella mateixa escriu en el pròleg del llibre que pretén «compartir amb tothom el significat del Nadal, aquest dia joïós en el qual se celebra la llum, la tendresa, la novetat... Perquè Jesús, que és llum, amor i pau, va venir com a Salvador de tots els éssers humans d'Àfrica, Àsia, Amèrica, Europa... perquè tots som germans i germanes».

Catequesi artística

L'autora afirma en l'epíleg del volum que «durant molts anys he anat col·leccionant pessebres amb el somni de poder publicar un llibre i donar-los a conèixer, i ara ha esdevingut una realitat. Desitjo que aquesta obra es converti en un llibre familiar... i que cada any la família reunida pugui construir el seu pessebre».

La missionera Maria Francesca Rovira ha fet del seu art una catequesi i, al llarg de tants anys d'estada al Japó, la seva obra és present a molts pobles i ciutats en forma de mosaics i

A través del llibre, l'autora vol compartir amb tothom el significat del Nadal.

vitalls a nombroses esglésies, escoles i comunitats cristianes. La seva vida ha girat sempre al voltant del pessebre i ha dut el naixement de Jesús a places i espais públics d'arreu del país nipó.

Joan Boronat

Restauen el retaule dels Dolors a l'església arxiprestal de Sant Joan de Valls

VALLS.— S'està procedint a la rehabilitació de les pintures del retaule de la capella dels Dolors, a l'interior de l'església arxiprestal de Sant Joan, a Valls, aprofitant els treballs de restauració integral que s'executen a l'esmentada capella.

Es dona la circumstància que l'artista restaurador de les pintures del retaule dels Dolors és el mateix que qui les va pintar originàriament, ara fa 43 anys. Pere Queralt, amb l'ajuda del seu fill Josep, actualment enllesteix la tasca de retornar l'antiga esplendor a les pintures que van substituir el retaule barroc que hi havia a la capella i que va ser destruït pel foc durant la guerra civil.

En el seu moment, Pere Queralt va dividir en tres parts l'espai vertical que li va ser encarregat de pintar. A la part més baixa—a banda i banda de la sagristia—hi ha la representació del Sant Sopar; a la part superior es pot contemplar la imatge de la resurrecció de Jesús, amb sant Joan, Maria Magdalena i Maria Salomé, i al centre del cambriol hi ha la imatge de la Mare de Déu dels Dolors, amb la talla de l'escultor vallenc Lluís Bonifàs.

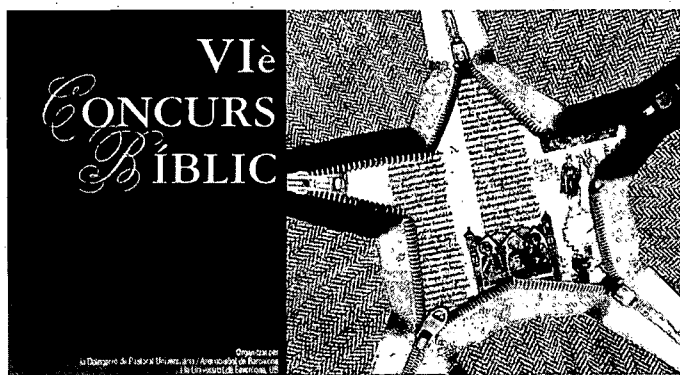
Aquesta obra s'integra dins de la restauració global de la capella, restaurada ja en la seva meitat, per la qual cosa d'aquí a poc temps es procedirà a desmuntar la bastida per tornar a instal·lar-la i poder executar la restauració de l'altre costat. L'actuació permetrà recuperar la pintura original, del segle XVIII —època en què data la capella—, dels frisos i de les columnes.

El cost de la rehabilitació ascendeix a 200.000 euros. Més de la meitat de les aportacions econòmiques provenen de particulars i entitats, mentre que la resta procedeix d'administracions com ara la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Tarragona, l'Ajuntament de Valls i el Consell Comarcal de l'Alt Camp. (J.B.)

Convocada la sisena edició del Concurs Bíblic per a universitaris

BARCELONA.— La Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona i la Universitat de Barcelona han convocat la sisena edició del Concurs Bíblic sota el tema «Gestos i històries d'amor a la Bíblia». La dotació del primer premi és

de 2.000 euros, mentre que el segon i tercer obtindran 700 i 300 euros respectivament. S'acceptaran tots els treballs que ocupin un mínim de 20 pàgines i un màxim de 125 en qualsevol gènere (narrativa, assaig, article periodístic, audiovisual...). El termini de presentació és el 20 d'abril del 2006.

El cartell d'enguany.

L'edició d'enguany incorpora dos nous membres al jurat. Són Javier Elzo, catedrà-

tic de Sociologia de la Universitat de Deusto, i José Carlos Bermejo, doctor en Teologia Pastoral Sanitària i director del Centre per a la Humanització de la Salut, a Madrid.

La resta del jurat són els següents: Francesc Torralba, filòsof; Santiago Ramentol, director General de Mitjans i Serveis de Difusió Audiovisuals de la Generalitat de Catalunya; Jordi Latorre, doctor en Teologia Bíblica; Agustí Borrell, doctor en Ciències Bíbliques; Marta Burguet, doctora en Pedagogia; Maria del Mar Galceran, secretària executiva del Secretariat de Teologia a la Universitat; Ester Romero, periodista, i Francesc Grané, filòsof i periodista, que també actuarà com a secretari del jurat.

El Concurs Bíblic per a universitaris es va convocar per primer cop el 1999 amb l'objectiu que els joves universitaris s'atreveixin a obrir la Bíblia i hi reflexionin. Per a més informació: Delegació Pastoral Universitària, c/Rivadeneira, 6, planta 9 - 08002 Barcelona, a/e: concursbiblic@dpuniversitaria.org (C.C.)

Apareix el nou número de la revista «Poblet»

POBLET.— S'acaba de publicar l'onzè número de la revista *Poblet*, corresponent al primer semestre del 2006, editada per la Germania d'Amics del Monestir de Poblet. La publicació, de periodicitat semestral, continua el costum de sortir a la llum coincidint amb el Nadal i, posteriorment, quan se celebra el Ple de Poblet.

El present número inclou diverses notícies i reportatges, com ara la crònica de la reunió plenària de la Germania, la imposició de medalles, el descobriment de les pintures de la cúpula de la sagristia, l'art cistercenc, els cavallers del Sant Sepulcre, la visita d'Ernesto Cardenal, una professió solemne i un parell de necrològiques, una d'elles de Monreal Tejada. També cal destacar un article sobre Europa i la tradició del Cister, amb la intervenció de Romano Prodi, i un altre sobre el Capítol General de l'Orde.

Així mateix, hi ha les seccions de sempre: «L'entrevista», «A fons», «Els hostes parlen», «Sabíeu que...» sobre el fet que les muralles es van acabar ben entrat el segle XV, «La crònica de la comunitat», etc. En resum, tot un recull dels fets que envolten la vida monàstica cistercenca de Santa Maria de Poblet. (J.B.)

ella mateixa reconeix que la seva triple condició de dona, laica i teòloga no és gaire habitual en el nostre panorama eclesial; però aquesta realitat, lluny de descoratjar-la, la porta a viure més intensament la seva vocació. Adelaide Baracco va néixer el 1951 a Torí, però l'amor per un català, ara el seu marit,

va fer que el 1974 deixés la seva Itàlia natal per passar a viure a Catalunya, concretament al Masnou, on resideix. Actualment treballa en la tesi doctoral en teologia i darrerament ha traduït per a Claret llibres de teologia i d'espiritualitat. També col·labora amb dues entitats d'acció social, una de les quals, Dóna per la

Dona, impulsada per les Adoratrius, té com a prioritat les dones en situació d'exclusió social. Amb l'assaig *Mística i vida quotidiana. El testimoni d'Egied van Broeckhoven*, Adelaide Baracco s'ha estrenat com a autora, i ho ha fet de forma ben reeixida si tenim en compte que ha estat guardonada amb el XVI Premi Joan Maragall.

«La mística és l'espai més vital de la religió»

■ Adelaide Baracco ha guanyat el Premi Joan Maragall amb «Mística i vida quotidiana. El testimoni d'Egied van Broeckhoven»

—Qui va ser Egied van Broeckhoven?

—Egied van Broeckhoven (Anvers 1933 - Brussel·les 1967) va ser un home que visqué una profunda comunió amb Déu enmig del món, un místic per al qual la ciutat —amb la seva realitat sovint dura i deshumanitzadora— fou la «bardissa ardent» de la presència de Déu. El que em va atreure d'ell va ser precisament el testimoni d'una fe que assumeix el repte de trobar Déu en una realitat de «primer món» marcada per l'individualisme, la desigualtat, l'alienació de la classe treballadora...

—Com va lligar Egied van Broeckhoven mística i vida quotidiana?

—Només qui viu «des de dins» arriba a copsar la transcendència de la realitat, perquè aquesta se li revela com el lloc on Déu ens ve a l'encontre. L'existència d'Egied, així com el missatge que trobem en el seu *Diari espiritual*, testimonien una contemplació de Déu que viu tant de la pregària com d'una praxi humanitzadora que posa al centre la relació interpersonal; és aquí on Egied experimenta la més profunda intimitat amb Déu.

—Com ha plasmat vostè en la seva vida quotidiana aquesta atracció envers la mística?

—La mística m'ha atret sempre, per l'apassionament i la radicalitat amb què viu la relació amb Déu. Crec que és l'espai més vital de la religió—de qualsevol religió—, l'àmbit on el Misteri i la persona es troben cara a cara, gairebé sense intermediaris, i on la llibertat humana té el repte d'actuar només per amor. Quan era més jove, m'atreia la gosàdia, l'atreuiment del místic o la mística com a experiència punyent d'una llibertat humana que es decideix pel Tot, que no s'accontenta amb menys. Amb els anys, he anat descobrint que l'atreuiment i la valentia rau en decidir-se cada dia pel Tot que s'amaga en l'opacitat de la vida quotidiana. M'atreu més el Déu que «s'amaga» —en el dolor i la injustícia, o bé en la utopia i la lluita per un món diferent— que no la seva manifestació clamorosa.

—Qui és el místic?

—Qui percep Déu com quelcom que li «pertany» i que, alhora, el «posseeix». Ser de Déu és una experiència que obre a la llibertat interior i a la com-passió amb el món.

—Avui dia hi ha místics com els d'abans?

—Si per místic entenem una persona

que «s'atreuix» amb Déu, aleshores aquest atreviment tindrà connotacions diferents al llarg de la història i segons la societat on es visqui. El que compta no són uns determinats fenòmens—que podrien ser psicossomàtics— sinó la relació en ella mateixa amb Déu, és a dir la *comunió* —el lligam existencial— del jo amb el Tu. Com més comunió amb Déu, més comunió amb la realitat.

—Quina mística se'ns demana avui dia?

—Una mística que visqui la passió per Déu i la passió per la persona humana. Una mística que recompongui la fractura entre interioritat i exterioritat, entre espiritual i material; una mística que cregui en l'encarnació de Déu.

—En la nostra vida de soroll, rutina, problemes quotidians... hi ha lloc, doncs, per a la mística?

—Precisament aquest nostre temps és el temps de Déu, és el lloc on Déu ens espera. No en tenim cap altre, se'ns ha donat

aquest. Viure en aquest temps ens demana anar a l'essencial, aprendre a veure més enllà, aprendre a anar al fons, tant de nosaltres mateixos com de la realitat.

—A partir del testimoni d'Egied van Broeckhoven ha volgut acostar una teologia feta vida a la nostra societat d'avui?

—Egied m'ha donat l'oportunitat de presentar la seva vida com un relat teològic: com a narració que ofereix unes claus de lectura que poden ajudar en el camí de la fe, tant el personal com el comunitari.

—En quin sentit la teologia pot ser una bona companya de viatge per als homes i les dones d'avui?

—La teologia ha estat durant molts segles quelcom reservat a qui es preparava al ministeri o a la vida consagrada. Actualment, encara que no arreu, també els laics tenim accés als estudis teològics. Però, en general, la teologia continua sent percebuda com a llunyana, difícil, avorrida... Depèn de nosaltres, teòlegs i teòlogues, fer que esdevingui un instrument més «normal» al servei de la reflexió i de la vida, no només dels creients sinó de tothom que

Adelaide Baracco va néixer el 1951 a Torí.

busca el sentit de l'existència.

—Com parlar de Déu avui dia i fer-ho, a més, de manera entenedora i atractiva?

—No hi ha receptes, com tampoc no n'hi ha per escriure un bon llibre. Potser avui caldria que en l'àmbit teològic hi hagués més consciència de la necessitat d'un llenguatge que uneixi al rigor també una certa bellesa formal. La sensibilitat estètica de la nostra societat és, ella també, un signe dels temps que cal tenir en compte, i no menystenir com si fos quelcom secundari o fins i tot dolent.

—Una dona laica i llicenciada en teologia, continua sent, malauradament, un fenomen aïllat?

—Certament, no és una cosa gaire freqüent; però, sortosament, de dones teòlogues n'hi ha cada vegada més. El que costa molt més és que tinguin una visibilitat, tant en l'àmbit acadèmic com en el dels mitjans de comunicació. El fet de ser laica implica no tenir cap congregació religiosa al darrere, i aquesta «soledat» fa més difícil tenir accés a la institució eclesial. Les dones encara estem lluny de tenir una corresponsabilitat real a l'Església.

Carme Munté

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El litxi

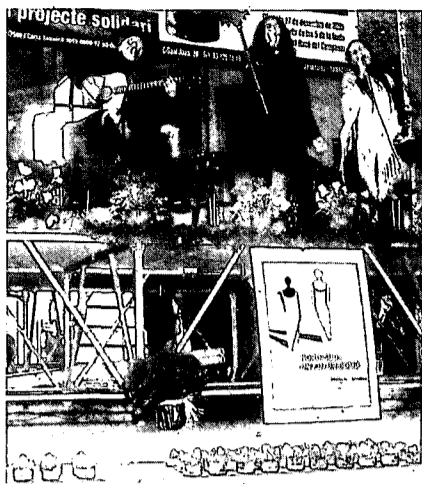
A la cuina, barrejava a parts iguals, aigua i sucre, a foc suau. Preparava un almívar per cobrir uns litxis. El litxi és una fruita que procedeix de la Xina. L'arbre és molt vistós i fa unes flors de color blanc i groc.

En la meua trajectòria laboral, he treballat amb molts cuiners de diferents nacionalitats. Una vegada vaig treballar amb un cuiner xinès que era un llançador de ganivets molt hàbil. M'ho va demostrar amb una gran sàndria. Hi va clavar, a una certa distància, deu o dotze ganivets petits i va quedar com un eriçó. Em va deixar impressionat. D'ell vaig aprendre molt sobre cuina xinesa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaró.e.telefonica.net

Actuació del Pare Jony.

Llum per a un projecte solidari

SABADELL.— El 17 de desembre passat Mans Unides va organitzar a Sabadell un acte que ja ha esdevingut tradicional per aquelles dates. Una gran encesa de ciris —enguany es va arribar als 6.000— va tenir lloc en el cor de la ciutat, concretament al Racó del Campanar, sota el lema «Posa llum a un projecte solidari». Amb la venda dels ciris (cadascun costava 1,50 euros), l'objectiu fonamental era ajudar el col·lectiu de persones invidents d'Addis Abeba (Etiòpia). L'acte va ser amenitzat pel mediàtic Pare Jony i el jove grup local Combo, que van aconseguir aplegar una gran quantitat de públic. (C.C.)

Èxit en les representacions dels «Pastorets» del Vendrell d'aquesta temporada

EL VENDRELL.— El diumenge 15 de gener, a les cinc de la tarda, al Teatre La Lira, s'aixecava el teló de la primera representació dels *Pastorets* del Vendrell d'aquesta temporada 2005-2006, amb l'assistència d'unes quatre-centes persones. Va tornar a representar-se el dia 22 de gener. Les properes seran el 29 de gener i el 5 i 12 de febrer.

L'obra va anar d'allò més arrodonida i en cap moment es va fer feixuga; al contrari, el públic assistent va poder seguir amb total normalitat el fil argumental de l'obra, formada per una introducció bíblica amb quadres, la majoria plàstics i amb nombrosos efectes especials, sons i luminotècnics —tòt destacant «La Creació», «Adam i Eva», «Els Manaments», «L'Anunciació a Maria», etc.—; per continuar amb una primera i segona part típica, popular i tradicional dels *Pastorets*.

Cal destacar les intervencions de dimonis i pastors des del pati de butaques, el nou ballet de dimonis i el de les noccs, així com el debut de nous actors; alguns joves provenen dels *Pastorets* infantils. La resposta del públic va ser en tot moment molt positiva. Com a curiositat, cal

esmentar la parella de lla-dres Farruc i Grillat, interpretats per dos germans bessons idèntics. Així mateix, comentar que quatre membres de la mateixa família han escenificat i interpretat el quadre de «L'Establia»: sant Josep, la Mare de Déu, l'Infant Jesús i l'àngel; realment molt emotiu i insòlit.

Músicalment, la incorporació de fragments de l'oratori *El Pessebre*, del mestre vendrellenc Pau Casals en el quadre de «L'Anunciata», i el final apoteòsic de l'Establia, amb el *Glòria a Déu* de

fons, va fer estremir més d'un espectador. La plàsticitat d'aquest últim quadre —amb un fons estrellat, nevant i amb una boira baixa— arrodoneix tot un espectacle que no s'oblida fàcilment.

Fins al 12 de febrer, més de 150 persones fan possible els *Pastorets* del Vendrell cada diumenge. Per a més informació i reserves de localitats podeu adreçar-vos al tel. 977 662 993, o

bé consultar la pàgina web de l'entitat (www.pastoretsdelvendrell.com). Cal no oblidar, també, que el 10% de la recaptació total de la taquilla, com cada temporada, es destina a una finalitat benèfica. Realment els *Pastorets* del Vendrell són... els *Pastorets* de Catalunya!

Pep Bargalló

President dels *Pastorets* del Vendrell

Una escena de l'obra.

INGREDIENTS:

4 plàtans
melmelada d'albercoc
llenques de formatge
litxis
50 g de maduixes
50 g de raïm
vi moscatell

PREPARACIÓ:

Primer de tot, fregiu quatre plàtans petits i unteu-los amb una mica de melmelada d'albercoc. Enrotlleu els plàtans amb les llenques de formatge i cobriu-los amb litxis en almívar triturat. Si no en teniu, també podeu fer servir 50 grams de maduixes i 50 grams de raïm. Tritureu-ho tot amb una mica de vi moscatell i, després, coleu-ho.

Plàtans vestits

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Tallers de debat sobre les migracions

BARCELONA.— Del 17 al 27 de gener tenen lloc els Tallers de debat del Consens Social sobre Migracions, una consulta àmplia a la societat civil i el món associatiu per aportar idees entorn d'un model d'integració i convivència a Catalunya. Els debats, dirigits per experts en diferents temes, tindran com a finalitat

la redacció d'un document que reculli posicions consensuades. El Consens Social sobre Migracions està promogut per la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, Càritas diocesana de Barcelona i catorze entitats més. Els tallers es desenvolupen a la Casa del Mar, c/ Albareda, 1-13 - 08014 Barcelona. (C.C.)

I van passar els Reis Mags...

Hola, amics! A la parròquia de Sant Joan Maria Vianney de Barcelona hi havia una il·lusió: tenir una imatge de la Sagrada Família i una fotografia del beat Dr. Pere Tarrés. I vam decidir escriure als Reis Mags. Va arribar la nit màgica. Melcior, Gaspar i Baltasar van fer realitat els somnis de nens i de no tan nens.

El 6 de gener, quan els fidels vam anar a celebrar l'Eucaristia... oh, sorpresa! A l'església, a l'entrada a mà esquerra, lluïa un retaule preciós, en blanc i daurat, amb les figures de l'Infant, Maria i sant Josep. Més endavant, hi havia una fotografia enorme del Dr. Tarrés, metge, sacerdot i apòstol de la joventut que va ser beatificat per Joan Pau II el 5 de setembre del 2004. Agraïm al nostre rector que tirés la carta a la bústia de ses majestats els Reis Mags d'Orient.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

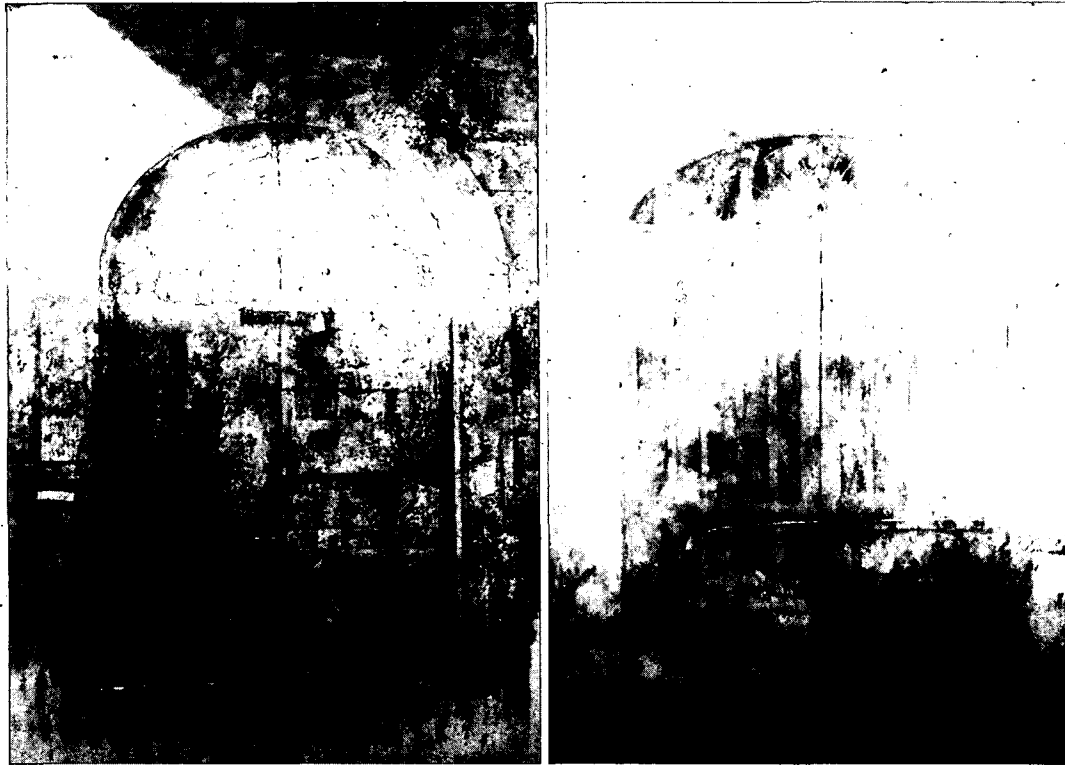
El Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició «Clausures»

■ L'artista Pedro Cano presenta unes obres amb connotacions espirituals

BARCELONA.— Fins al proper 19 de febrer es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona l'exposició *Clausures*, del pintor Pedro Cano. La mostra, organitzada per la Caixa d'Estalvis del Mediterrani, presenta una sèrie de quadres de gran format d'aquest creador murcià que endinsen el públic en tot un món de suggeriments. Simbolisme i poesia es donen la mà en aquesta exposició amarada d'espiritualitat.

La trajectòria artística de Pedro Cano es caracteritza per la seva extraordinària capacitat de recerca i per la seva peculiar forma expressiva. Nascut a Blanca (Múrcia) el 1944, Cano gaudeix d'un reconegut prestigi internacional. La seva obra està representada en museus i col·leccions europees i nord-americanes. La seva formació es va iniciar el 1965 a l'Escola de Belles Arts de Sant Ferran a Madrid, on va estudiar Pintura sota la direcció de mestres com Antonio López García, Antonio Guijarro o Juan Barjola, per passar posteriorment a la Fundació Rodríguez Acosta de Granada i a l'Acadèmia Espanyola de Belles Arts de Roma.

El 1984 es va traslladar a Nova York, on va viure-hi durant cinc anys. Actualment viu entre Anguilara, localitat propera a Roma, i el seu poble natal. Entre els premis i reconeixements que ha obtingut, destaquen la medalla d'or de la Biennial de Pintura i Escultura de Florència, els títols de Fill Predilecte de Blanca i de Ciutadà Honorari d'Anguilara i la Creu de nombre d'Isabel la Catòlica. Recent-

Dues de les obres de Pedro Cano.

ment ha estat nomenat doctor *honoris causa* per la Universitat de Múrcia per la seva «vàlua com a pintor internacional, la seva vinculació a l'activitat universitària i el seu afany per l'ensenyament», aspecte aquest al qual dedica també part del seu temps.

El simbolisme de les portes

Quan Pedro Cano va tornar de la seva llarga estada a Nova York, li van proposar realitzar una exposició per al centre Veròniques de Múrcia, que havia estat anys enrere una església. «El pintor va estudiar l'indret físic en les seves carac-

«Llum i color es fonen per donar vida a un realisme suggeridor i poètic»

terístiques formals i en les seves connotacions espirituals, i hi va plantejar una obra perfectament adequada: austera i aparentment concisa. La verticalitat de l'Església i el blanc dels seus murs accen-

tuaven la intencionalitat de formes, colors i textures», explica M. del Carmen Sánchez-Rojas, del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de Múrcia, al catàleg de l'exposició.

L'artista va decidir pintar dotze portes, que són les que ara s'exposen al Museu Diocesà de Barcelona sota el nom de *Clausures*. «Les portes són un element molt simbòlic. Dins de l'àmbit religiós són un component que sempre s'ha fet servir molt: les portes del paradís, les portes de l'infern... A més, són unes estructures que aporten serenor i que conviden a la reflexió», va comentar Pedro Cano durant la presentació de l'exposició als mitjans de comunicació. També va ressaltar la vigència d'aquest treball avui dia, setze anys després d'haver-lo realitzat.

Aquestes dotze portes tancades —unes creacions que palesen autenticitat, ja que són portes que existeixen en la realitat— estan relacionades amb el món de la clausura conventual, de l'espiritualitat, de la mística. «A l'època actual, on hi ha tanta agitació, moviment i soroll, és bo aturar-se durant uns moments i posar-se a reflexionar. Penso

que la meua obra hi pot ajudar», va dir Pedro Cano. Llum i colors monocromàtics es fonen per donar vida a un realisme suggeridor i poètic.

«Una porta no és mai igual a una altra: fixe'u-vos-hi bé. Cadascuna té la seva pròpia vida». Aquestes paraules d'Azorín eren el *leit-motiv* que guiava Pedro i va saber plasmar-les intensament en la seva obra sortint airós del repte que suposava la insistent recreació en un tema que ell resol amb el traç gestual de la matèria, l'harmonia dels colors, la captació de la llum i el variat atractiu dels resultats finals», subratlla Sánchez-Rojas en el catàleg. (M.A.C.)

Mostra monogràfica dedicada a la pintura de Ramon Barnadas

GIRONA.— Algunes de les obres més significatives del pintor Ramon Barnadas (1909-1981) s'han reunit al Centre Cultural de Caixa de Girona-Fontana d'Or amb el propòsit de facilitar a l'espectador un recorregut detallat i precís per la trajectòria vital d'aquest artista olotí. L'exposició es pot visitar fins al diumenge 12 de febrer.

L'observació de les més de quaranta obres exposades —majoritàriament olis sobre tela, però també guaix o tinta sobre paper— permet explorar el llenguatge plàstic de l'artista partint dels distints camps temàtics que aquest va conrear i que van ser especialment recurrents al llarg de tota la seva carrera: els animals, la figura humana, la natura morta i el paisatge, temes que han protagonitzat gran part de la història de la pintura. L'exposició ensenya obres molt representatives de cada dècada, i se centra bàsicament en el període comprès entre el 1930 i el 1980.

Marian Vayreda, comissari de la mos-

tra, convida el visitant a descobrir la pintura de Barnadas seguint un recorregut expositiu bàsicament temàtic: natures mortes, banyistes, gallines i paisatges. Les obres aporten una àmplia visió del treball del pintor i en l'apartat específic dedicat als paisatges s'hi palesa la forta empremta que li van deixar els mestres de l'Escola de Belles Arts d'Olot, on Barnadas va ingressar el 1919 i on va tenir de professor el llavors director i reconegut pintor Iu Pasqual, el seu «paciència mestre», com el mateix Barnadas va descriure.

El color, omnipotent

L'obra de Ramon Barnadas, segons declara el comissari de la mostra, «colpeja per la seva colorejada sinceritat, per ser una pintura directa i per la pinzellada que dibuixa la forma, però que deixa lliure el contorn. La seva obra és art en majúscules i, com a tal, cal la contemplació directa i deixar-se emocionar fins que aflorin sen-

Un dels quadres de l'exposició.

timents». En l'obra de Barnadas el color és omnipotent: crea i destrueix amb absoluta llibertat. Només amb el color, sense cap altre suport, el pintor defineix, dona profunditat i concreta un paisatge.

Assimilades les lliçons dels primers mestres, Barnadas construeix amb la seva pintura una visió pròpia del món. Així la

seua obra requereix més d'una mirada, com descriu Arcadi Calzada, president de la Fundació Caixa de Girona: «Cal llegir des d'una perspectiva oberta al món. La finestra com a observatori que acompanya un bon grapat de cïtes sobre Olot i la Garrotxa, però aquesta finestra oberta al paisatge és un pa-rany perquè, en realitat, és una finestra interior que recull el món intern del propi artista. Tot i utilitzar elements externs que podem identificar fàcilment, el que preval és l'equilibri intern i, en les seves obres, els fragments que trobem són pures abstraccions del que sent.» (C.C.)

La crítica literària d'aquesta setmana

El miratge d'Àfrica

Javier Reverte ha sentit des del començament de la seva carrera literària l'atractiu d'Àfrica. És un de tants homes de l'àmbit de la cultura i de l'art que han viscut intensament la fascinació que produeix el continent negre. La llista dels que s'han endinsat en el desert d'arena o en l'espessor de la selva, i han quedat gairebé encadenats en aquest immens lloc de la Terra, és llarga, tot i que als que ho observem de lluny ens sembli inhòspit.

Inhòspit, o, almenys, diferent, tant pel color de la pell de la majoria dels pobladors, com per la quasi inimaginable varietat de la seva fauna. Una sensació indefinible, barreja de rebuig, compassió i enamorament, que comparteixen els escriptors de la talla d'Isak Dinesen —*Memòries de l'Àfrica*— amb els exploradors —Stanley— o filàntrops —Schwaitzer— i missioners —Lavigerie...

El médico de Ifni només és un pretext. Reverte ha volgut presentar un dels pobles que avui dia encara pateix un gran desarrelament, perquè se li nega fins i tot la possibilitat de tenir en ell mateix una cosa tan poc hospitalària com el desert, on

Javier REVERTE
El médico de Ifni.
Plaza & Janés/areté, Barcelona 2005, 265 pàg.

l'horitzó no deixa mai de ser arena. I no obstant, és seu.

Deixant aparentment a part el problema real del poble sahrauí, i la barreja d'ambició i desídia dels que intenten apoderar-se del territori, i dels que es preocupen frívolament de protegir-lo, Javier Reverte ens explica la història d'un personatge que només apareix en l'ansia d'una filla que s'entesta a trobar-lo. La figura de Gerardo Canabal, el capità metge que s'identifica amb el poble del desert i abandona la família i l'exèrcit, és l'objecte de la recerca. O, almenys, el secret que la filla intenta esbrinar.

L'aventura africana de Clara es complicarà amb la presència d'altres éssers, vinculats a ella i al capità Canabal, el seu pare. I en la desfilada de personatges, gairebé tots agradables, introduirà el *deus*

ex machina —en aquest cas, no déu, sinó diable— d'un Alberto Balaguer més dolent que una plaga d'Egipte...

Tota la narració se segueix amb interès, i Reverte té l'habilitat d'introduir molts elements de cultura i antropologia d'aquest «poble blau», sense que l'argument resulti aclaparador, ni distorsionador. Ni tan sols les escenes de lesbianisme, que sense venir gaire a tomb, intenten erotitzar la narració innecessàriament.

El médico de Ifni és una novel·la seriosa, no gaire original, que agradarà a tots aquells a qui els atrau l'exotisme, o que tenen interès pels pobles de l'Àfrica. La podem considerar una narració com tantes d'altres sobre el continent africà, però, tot i que no descobreix res de nou, sí que

desperta l'interès per la sort d'un poble, subjecte al vaivé de proteccions estranyes a les quals es veuen sotmesos alguns dels habitants de l'Àfrica, als quals gairebé no donem carta de ciutadania en el que anomenem la «nostra civilització».

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

L'Agrupació Sardanista Granollers rep la Medalla d'Or de la Ciutat

L'Ajuntament de Granollers ha distingit l'Agrupació Sardanista de la capital del Vallès Oriental amb la Medalla d'Or de la Ciutat en mèrits dels seus 50 anys ininterromputs de dedicació a promoure activitats cíviques i culturals, especialment en el foment de la sardana. Aquesta entitat sardanista ha organitzat ballades, concursos, concerts, cürsets i altres esdeveniments sardanistes al llarg de mig segle; va promoure, en anys anteriors a la transició democràtica, l'ensenyament del català a Granollers i el 1976 va aconseguir el nomenament de Granollers com a Ciutat Pubilla de la Sardana.

L'any 2005 s'ha atorgat la Medalla d'Or de la Ciutat de Granollers a aquesta entitat i a quatre persones d'aquest municipi que, segons l'acord de concessió, han esdevingut un referent i un exemple a seguir. Les quatre personalitats distingides han estat Miquel Boix i Carreras, Marta Estrada i Miyares, Oriol Muntanya i Tuset (a títol pòstum) i Josep Verde i Aldea.

L'acte de lliurament de les Medalles d'Or es va celebrar el mes de desembre, en un acte solemne presidit per l'alcalde Josep Mayoral. Durant l'acte, la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona va oferir un concert de sardanes dedicades a cadas-

cun dels homenatjats i va estrenar la sardana *Granollers*, 50 anys que Max Havart ha dedicat gentilmente a l'agrupació sardanista en aquesta ocasió tan assenyada.

Presència sardanista a la ràdio

- El 29 de gener, Ràdio L'Hospitalet farà una emissió especial del seu programa *La nostra festa*, que dirigeix Joan Noguera, amb motiu d'arribar a l'espai número 200. Al llarg de dues hores, entre 10 i 12 del matí, intervindran en aquesta audició, realitzada en directe, diferents personatges del món de la sardana i s'obrirà l'espai a la participació dels oients. El programa *La nostra festa* porta quatre anys i cinc mesos en antena (FM 96.3).
- Per la seva part, l'emissora de ràdio municipal de Santa Perpètua de Mogoda ha obert la seva programació a la divulgació del fet sardanista i, des del 18 de setembre de 2005, cada diumenge, de 10 a 11 del matí, emet un nou espai titulat *La rotllana*, que condueix Joaquim Miró (107 MHz de la banda FM). (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara només per 95,90€ l'any

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 95,90€ per any

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Amb dos pagaments semestralment de 47,95€

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El gel de l'Antàrtida dona fe dels canvis climàtics

Consideracions geològiques van portar a la conclusió que en els últims 600.000 anys de la història de la Terra hi havia hagut quatre grans glaciacions, conegudes pels noms de Günz, Mindel, Riss i Würm. Això resultà que estava d'acord amb les fluctuacions de la radiació solar, segons l'astrònom serbi M. Milankovitch, que va establir un cicle variacional que concordava amb la geologia. Només que hi posava una diferència: cada glaciació havia ocorregut en dues etapes separades per un temps de més bonança. Hi ha algun altre recurs per comprovar-ho?

La resposta és sí: el gel de l'Antàrtida! Al continent antàrtic neva molt poc, però també hi ha poca evaporació. Què vol dir això? Que s'hi van formant capes de neu molt primes, centímetre a centímetre, any rere any, conservant-hi la neu caiguda, i hi ha llocs en què el gruix glaçat arriba a quatre quilòmetres corresponents a neu precipitada des de fa més d'un milió d'anys fins ara. Això va promoure, fa uns deu anys, el projecte europeu EPICA, que consistia a perforar el glaç antàrtic per treure'n mostres antigues. Què s'ha fet fins ara? S'ha arribat a perforar a la base Dome Concordia fins a 3.270,2

metres, o sigui, s'han obtingut mostres de gel de fa uns 920.000 anys. Es fa servir una perforadora que obté testimonis glaçats de 10 cm de diàmetre. El treball és dur perquè es fa a -40°C , a l'estiu d'allà. Són ja a l'última fase de l'estudi però pensen poder arribar a l'antiguitat d'1,2 milions d'anys.

Dels gasos enclosos en les petites bombolles d'aire que conté el gel i partícules sòlides que s'hi han introduït, en treuen les conclusions: si hi ha abundor de diòxid de carboni vol dir època càlida, si n'hi ha poc, freda. S'ha comprovat ja així l'existència de les etapes glacials de Milankovitch, fins a deu. I també s'han obtingut altres conclusions climàtiques, com èpoques de més vulcanisme o de més pluges o de sequedat. «El nucli del gel és un eco de la història» ens diu Thomas Stocker, investigador suís, integrant d'EPICA i especialista en dinàmiques del canvi climàtic. En aquest punt afegeix: «No hi havia hagut a la Terra els últims 450.000 anys tant de diòxid de carboni com el que tenim ara», cosa que ens adverteix una vegada més de la necessitat de vetllar enfront del que està passant actualment.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

31 L'astrònom anglès que descobrí l'aberració de la llum

Aquest descobriment va demostrar dues coses alhora: que la velocitat de la llum és realment finita, tal com havia dir Römer el 1675, i que la Terra és la que es trasllada al voltant del Sol i no el Sol al voltant de la Terra, tal com havia dit Copèrnic en el *De revolutionibus* el 1543. Les dues coses eren d'importància per al coneixement de l'estructura de l'univers. La velocitat de la llum és una constant còsmica importantíssima i l'heliocentrisme reafirmava la gravitació universal.

James Bradley (1693-1762)

Va néixer a Sherborne (Gloucestershire). Els estudis primers que realitzà van ser de teologia. El 1717 s'ordenava sacerdot de l'Església d'Anglaterra. Regentà una parròquia el 1721, any en què li concedí una càtedra d'astronomia a Oxford. Va ser la seva segona dedicació. Tenia un oncle, James Pound, que l'inicià en la ciència dels astres, des de jove, i s'hi afecionà tant que, havent estudiat a fons pel seu compte l'astronomia, no li fou difícil d'obtenir la càtedra que hem dit. Pels seus coneixements astronòmics ja havia estat elegit membre de la Royal Society el 1718.

Tenia un amic, Samuel Molineux, que havia muntat a Kew, prop de Londres, un petit observatori amb bons instruments. Des del desembre del 1725 Bradley hi és convidat a estudiar-hi i provar aquells aparells. Hi accedí de molt bona gana. La primera cosa que es proposà va ser comprovar si les estrelles que presenten més resplendor, ò sigui, probablement més pròximes, mostraven paral·laxi anual, cosa que demostraria del tot la teoria heliocèntrica. S'anomena «paral·laxi» en general

l'angle que formen dues visuals dirigides a un mateix objecte des de dos punts diferents, i paral·laxi anual d'una estrella és l'angle que, amb vèrtex l'estrella, fan les visuals que s'hi dirigeixin des de la Terra i des del centre del Sol, que és l'angle amb què es veuria el semieix major de l'òrbita de la Terra des de l'estrella. Com que hom no es pot col·locar al Sol, s'ha de calcular mirant l'estrella amb sis mesos de diferència, que és quan la Terra es troba en punts diametralment oposats de la seva òrbita. La paral·laxi anual serà la meitat d'aquest angle. Ara sabem que, per la immensa distància en què es troben les estrelles, aquest angle és petitíssim, menys d'un segon fins per a les més pròximes, i que Bradley no tenia un telescopi prou potent per poder-lo mesurar, però ell això no ho sabia.

L'estrella triada per Bradley per trobar-ne la paral·laxi va ser la *gamma Draconis* (la 3a en brillantor de la constel·lació del Drac). Ho va fer perquè es troba pròxima al zenit, cosa que en facilitava l'amidament. En fer la primera mesura va trobar que hi havia una petita diferència de coordenades respecte de les del catàleg de Flamsteed. També Molineux comprovà que era així mateix. Serà que no ens podem confiar de les meticuloses observacions d'aquell astrònom tan respectable? Els dos amics continuaren observant en dies successius. Resultat: al cap d'un any i mig arribaren a la conclusió que la *gamma Draconis* descriu aparentment una petita el·lipse al cel, i que se li veia l'eix major sota un angle de 41 segons. Es posaren a observar altres estrelles i totes feien una el·lipse amb l'eix major de 41 segons. Allò no era la paral·laxi! Si no són a la mateixa distància totes, per què fan

el·lipses iguals? De moment, no hi trobaren l'explicació.

La troballa de la interpretació correcta

Molineux va morir el 1727 i Bradley passà a l'Observatori de Wanstead (Essex) i hi continuà les observacions. Era ja el 1728 quan Bradley tingué la idea que el faria cèlebre. Es diu que se li ocorregué un dia anant de passeig en un petit vaixell pel riu Tàmesi. Una explicació ben senzilla: si comparem la llum que arriba a la Terra des d'una estrella amb una pluja vertical i de la Terra en fem un vehicle que es desplaça a 30 km/s, és clar que el raig de llum ens semblarà inclinat, tal com es veu des d'un tren desviada la pluja que cau a plom. I la inclinació anirà variant segons el sentit de la marxa de la Terra descrivint una corba semblant a l'òrbita de la Terra. Però quanta inclinació prendrà? Si la llum va a uns 300.000 km/s i la Terra a 30, només serà d'una deu mil·lèsima. Molt poc, és clar, però ja detectable amb els instruments de Bradley: 20,5 segons (meitat de l'eix de 41'') corresponen a la deu mil·lèsima que hem dit. El fenomen rebé el nom d'*aberració anual de la llum*. És allò que Descartes havia dit que s'havia de produir en el cas que la velocitat de la llum fos finita.

Així, doncs, es demostraven dues coses: la propagació de la llum es fa a velocitat finita (i una mica més alta que la calculada per Römer el 1676, ja que a Bradley li sortia de 295.000 km/s) i que la Terra es trasllada al voltant del Sol. L'el·lipse d'aberració era el retrat en petit de l'òrbita de la Terra. I ara sí que els astrònoms anglesos i tots els d'Europa es rendiren i donaren del tot la raó a Römer i a

Copèrnic. Restava, però, un problema pendent: el càlcul de les paral·laxis anuals de les estrelles. Tan lluny, eren, que fins amb la precisió de Bradley no s'havien pogut mesurar? Bé n'havien de tenir, si la Terra es mou al voltant del Sol! La resposta ja la sabem. Són molt, molt llunyanes de debò; fins al 1838 Bessel no pogué anunciar per primera vegada l'obtenció de la paral·laxi d'una estrella. De Bradley hem de dir que com a astrònom féu altres troballes. Una va ser l'amidament de les dimensions del planeta Júpiter. Causà sorpresa que fos més de mil vegades més voluminós que la Terra. A la mort de Halley era nomenat astrònom reial. Va ser, doncs, el tercer director de l'Observatori de Greenwich. Va ser ell qui amb insistència i esforç aconseguí de la corona una subvenció un xic més discreta a fi de poder adquirir instruments més perfeccionats. Un cop instal·lat, va posar-se a compondre un mapa estel·lar més exacte que el de Flamsteed, amb l'avantatge de poder ara corregir els petits errors causats per l'aberració anual.

Entre altres troballes, el 1747 va descobrir un moviment de la Terra que anomenà *nutació* (del llatí *nutare*, balancejar-se), que és com un vaivé que fa el nostre planeta a banda i banda de l'el·lipse de precessió, a causa de l'atracció de la Lluna, amb un període de 18 anys i 8 mesos. Li valgué la medalla Copley el 1748. Cal dir-hi, però, que en realitat fou un redescobriments. Ell no ho sabia però el francès Jacques Picard ja havia detectat aquest moviment setanta anys abans (ho férem notar al capítol 25).

Del 1750 fins a la seva mort es dedicà de ple al catàleg estel·lar. Van ser més de 60.000 les observacions que va fer perquè repetia per a cada estrella per assegurar-ne la precisió. No pogué acabar el que s'havia proposat. Però Bessel el 1818 amb la base del que Bradley havia fet va poder publicar el catàleg de 3.222 estrelles, el més exacte de tots els que s'havien publicat fins aleshores. Bradley havia mort a Chalford (Gloucestershire) el 13 de juliol del 1762.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Mirades de cinema*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Divendres

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

2

Diumenge 29

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.
10.00 *Últimas preguntas*
«José María Javierre.»
Avui parlem amb José María Javierre, un dels primers directors del programa sobre alguns aspectes destacats de la seva vida.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
«Esos locos bajitos.»
Avui entrem en una aula de primària. Nens de 9 i 11 anys ens parlen de les seves assignatures preferides, de la feina en equip, etc.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral Estel de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Domènec Pujolà. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 30

17.00 *Pueblo de Dios*
«Las calles de los sueños rotos.»
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 29

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 27

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Més TV
Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escalà, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

• **ARXIU SECRET VATICÀ.**— L'Arxiu Secret del Vaticà es pot visitar a Internet. En el lloc de la Santa Seu, www.vatican.va, la pàgina d'acollida ofereix, en la secció «Focus», un passeig virtual per les seves sales centenàries entre frescos i documents.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 5 al 10 de febrer, predicats per Marino García Cuesta a la casa d'exercicis Sant Francesc (Astorga). Més informació: tel. 987 615 500; en les mateixes dates, predicats per Pablo Domínguez, a la casa d'exercicis la Immaculada de Puerto de Santa María (Cádiz). Més informació: tel. 956 480 760.

Barcelona

• **TIBIDABO.**— El 28 de gener se celebrarà la festa de sant Joan Bosco: a les 18.00, conferència de Carles Rubio (director de l'Escola Salesiana de Barcelona) entorn del tema *La figura de Don Bosco al món actual*; a les 19.00, missa concelebrada i convivència familiar de tots els amics de l'Obra del Tibidabo; el 29, a les 18.30, concert del Cor de Cambra Ars Animae i de l'Orquestra Ars Mèdica.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina el darrer dilluns de

mes (pregària i reunió), dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el 30 de gener, a les 18.30; curset sobre *Educació afectivosexual per a adolescents i joves*. TeanStars, impartit per especialistes de febrer a maig. Trobada amb els pares, prèvia a la dels fills, el 2 de febrer, a les 20.30. Parròquia de la Concepció, c/Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 30 de gener, a les 10.00 i a les 11.30, *Tocs de cobla*; l'1 i 3 de febrer, a les 10.00 i 11.30, *En Jan titella*; el 4, a les 19.00, i el 5, a les 11.30, Orquestra Simfònica del Vallès, amb obres de Glazunov i Rimski-Kórsakov. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: tàquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforat organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La propera sessió serà el 31 de gener, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, a/e: penyafor@teletel.es

• **CERCLE LA SALLE.**— El 31 de gener, a les 11.00, sortida cultural a la Pedrera amb el tema *Rembrandt*; a les 19.00, debat cultural: *Què és la felicitat?*; el 2 de febrer, a les 19.00, missa de la Candelera. Presentació per Jaume Rocosa de *La memòria 10 anys*, escrita per Joan Rovira. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932-181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 1, 8, 15 i 22 de febrer, i 1, 8, 15, 22 i 29 de març, a les 19.00, curset de Justino Martínez (missioner combonià i biblista) sobre *El Señor muestra su santidad por su justicia, Isaías 5,16. Claves para interpretar el libro de Isaías, 1-66*; els dies 16 i 23 de febrer, i 2, 9, 16, 23 i 30 de març Mn. Josep Vicenç Moragues impartirà el curs *Fets dels Apòstols*. Més informació: c/Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **HORA SANTA.**— El 2 de febrer, a les 22.00, hora santa i missa acompanyant

Jesús a l'Hort. Monestir de la Visitació, passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona): el 2 de febrer, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.45, hora santa, i a les 22.45, eucaristia; el 3, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia.

• **VIDA CREIXENT.**— El 2 de febrer, a les 17.00, jornada de la gent gran a la basílica parroquial de Sant Josep Oriol, c/ Diputació entre Villarroel i Urgell, de Barcelona; el 9, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Déu meu, com està el món!*. C/Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona.

• **FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El 4 de febrer, a les 10.30, s'iniciarà amb una missa en sufragi dels socis morts l'assemblea general ordinària de la Federació de Cristians de Catalunya. Serà a la sala d'actes de la parròquia Ntra. Sra. del Roser, Gran Via de les Corts Catalanes, 796 - Barcelona.

• **UNIÓ APOSTÒLICA DE PREVERES DE BARCELONA.**— Trobada de preveres i diaques el 6 de febrer, a les 11.00, a la casa d'exercicis Sant Ignasi de Sarrià. Mn. Joan Esquerda impartirà la xerrada *L'herència sacerdotal i mariana de Joan Pau II*. Per dinar, cal avisar Mn. Pere Campanyà, tel. 933 216 246.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 6 de febrer, a les 19.00, conferència de Maria Gemma Espinosa, jutgessa de família, sobre *Els nens no es divorcien*. C/Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 6 de febrer, a les 19.30, *El budisme*, conferència d'Albert Serrano Miró, del Centre Zen Barcelona. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios

• **PARES DOMINICS.**— L'Institut de

Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - Barcelona) ofereix un curs sobre l'espiritualitat. La propera sessió serà el 7 de febrer, a les 18.45, amb una xerrada de M. Pilar Torra, de l'Opus Dei, sobre *San Josemaría Escrivá de Balaguer: espiritualidad del Opus Dei*.

• **PARRÒQUIA DELS SANTS GERVASI I PROTASI.**— El 7 de febrer, a les 21.30, conferència d'Antoni Bentué sobre *Teologia del Pare Nostre. Que vingui el vostre Regne i es faci la vostra voluntat a la terra com al cel*. Plaça de la Bonanova, 12 - Barcelona, tel. 934 175 858.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El 7 de febrer, a les 19.00, conferència de Francesc Torralba, i el 10, a les 19.30, veïlla de pregària. Tots dos actes seran als locals de l'Hospitalitat, c/ Consell de Cent, 224-228 - Barcelona; l'11, a la catedral, a les 9.30 i a les 11.30, eucaristia a l'altar de la Mare de Déu de Lourdes del claustre, en sufragi dels fidels difunts de l'Hospitalitat; a les 18.30, Rosari; a les 19.00, missa solemne a l'altar major i processó de les torxes pel temple i el claustre.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 7, 14, 21 i 28 de febrer, i 7 i 14 de març, de 19.30 a 20.30, Toni Comín i Elvira Duran imparteixen el seminari *Per on reneix l'esquerra?* Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **FÒRUM: JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— El 8 de febrer, de 19.30 a 21.00, espai de reflexió teològica i pastoral sobre *Taizé i els joves*, amb el germà Héctor, de la comunitat de Taizé. Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **PREGÀRIA AMB FRANCESC I CLARA.**— El 8 de febrer, a les 20.00, pregària amb el tema *De la compassió envers el proïsme (Admonició 18)*. Col·legi de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

生而不有。為而不恃。
長而不宰。是謂玄德。

Donar la vida i no reclamar res.
Actuar i no mantenir.
Governar i no manar.
Aquesta és la secreta virtut.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

3, 4 i 5 de febrer:
celebració de l'Any Nou
xinès als Gms. Claretians
de Colmenar Viejo
(Madrid).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

«Tots necessitem una veu amiga.» Aquest és el lema i principal raó de ser del Telèfon de l'Esperança. Creada el 1969 pel frare caputxí Miquel Àngel Terribas, aquesta ONG barcelonina d'atenció telefònica no seria el que és sense la col·laboració dels voluntaris. Gràcies a ells manté actives dues cabines les 24 hores del dia durant tots els dies de l'any. Atenen una mitjana de 50 trucades diàries, amb una durada aproximada de 35 minuts per trucada. Actualment, però, el Telèfon de l'Esperança de Barcelona està una mica minvat de recursos humans. Necessita voluntaris i convida tothom qui vulgui dedicar part del seu temps a l'escolta de l'altre a posar-se en contacte amb ells el més aviat possible, per descomptat, a través del telèfon: 934 144 848.

Lluís Caudet és voluntari del «Telèfon de l'Esperança» de Barcelona

«Molta gent necessita una veu amiga que l'escolti»

—Per què es va fer voluntari del Telèfon de l'Esperança?

—L'any 1992 vaig patir una malaltia cardíaca molt important que em va portar a les portes de la mort. Afortunadament me'n vaig poder sortir prou bé. Em van donar la invalidesa permanent i a partir d'aquell moment vaig voler donar un gir a la meua vida. Sense poder treballar, em vaig adonar que havia de fer alguna cosa amb el meu temps. Com a cristià agraït a Déu per la curació, volia dedicar-me als altres. Vaig començar a buscar llocs on aportar el meu granet de sorra. Un d'aquests llocs va ser el Telèfon de l'Esperança. Vaig fer el reciclatge i em van admetre. Hi col·laboro des del gener del 2001.

—Quant de temps hi dedica?

—Faig el torn de la nit, que és una vegada al mes de les deu del vespre a les vuit del matí. La nit em sedueix moltíssim, em sento molt més proper de les persones que truquen. És, a més, un torn que no té gaires voluntaris i la meua proposta va ser molt ben acollida. De totes maneres, és un voluntariat que s'ha de fer amb calma, una mica espaiat... Acostuma a trucar gent amb molts problemes i això, com a esponja que som, ho anem recollint. Fer-ho

molt sovint no seria gaire prudent.

—Marca molt una nit al telèfon?

—Al principi sortia una mica botit de tota la problemàtica que havia estat escoltant durant la nit. Amb el temps he anat madurant. Continua havent-hi trucades que et deixen corprès, però actualment surto d'aquí reconfortat, no tant pel que he fet, sinó pel que he escoltat i l'alleujament que això ha representat en l'altre. La majoria de vegades no hem pogut resoldre el problema però l'hem pogut compartir amb ells.

—Quin tipus de trucades us arriben?

—Acostuma a ser gent amb problemes físics, psíquics i sobretot amb una soledat immensa. Truca molta gent gran. Necessiten comunicar-se amb algú en moments determinats del dia. La solitud és la malaltia del segle XXI i possiblement serà la del XXI. En uns moments on les tecnologies de la comunicació avancen de manera admirable cada dia, sobta moltíssim descobrir que hi hagi tanta gent sense ningú amb qui parlar.

—La vostra missió és principalment escoltar?

—Sí, escoltar és la millor teràpia. A partir d'aquí, hem d'intentar ser al cos-

tat de la persona i que la seva angoixa s'alleugereixi el màxim possible. Moltes vegades només volem explicar l'angoixa que tenen en aquell moment i que els escoltis. Necessiten parlar-ho amb algú. I és molt important escoltar de manera activa, perquè la persona realment se senti escoltada. Un segon nivell d'ajuda és tenir l'habilitat en la conversa perquè la persona pugui trobar per ella mateixa les possibles sortides al seu problema. També tenim una base molt àmplia de possibles serveis als quals adreçar la gent davant de les diverses problemàtiques, però en principi la gent no demana que l'adrecis a un lloc concret, només vol una veu amiga que l'escolti.

—Quins requisits calen per ser voluntari del Telèfon de l'Esperança?

—En primer lloc, cal tenir-ne ganes. Després cal assistir a un seminari de preparació, passar uns petits tests, i rebre l'aprovació de la direcció de l'ONG. No cal ser un superdotat. Sí que cal, però, garantir uns mínims psicològics per no perjudicar ni el qui truca ni el mateix voluntari. Aquests mínims són l'equilibri emocional, la capacitat de no implicar-s'hi gaire i, en definitiva, certa serenitat en la vida actual. Cal també tenir més de 27 anys i entendre el català i el castellà. S'exigeixen un mínim de 4 hores quinzenals d'atenció al telèfon en horari diürn o 10 hores mensuals en horari nocturn.

Samuel Gutiérrez

Qüestió de tàctiques

S'acaba de publicar a casa nostra, traduït de l'original francès, el llibre *Tractat d'ateologia*, de Michel Onfray. L'autor hi expressa la necessitat imperant que el món sencer abandoni la religió i hi enumera els motius pels quals ell considera la fe en Déu com a nefasta. Les seves raons no són pas cap novetat, ja que se n'han repetit de molt semblants en els darrers 150 anys, i més aviat pequen de simplistes. Així, Onfray afirma que la humanitat només pot progressar amb l'absència de Déu perquè les religions tan sols han portat desgràcies i mort.

El llibre és molt crític amb jueus, cristians i musulmans, però de les tres religions monoteistes ataca especialment l'islam. A la laica i republicana França el llibre ha tingut una bona acollida, ja que fa temps que el país veï té problemes amb part de la seva població musulmana. Si l'extrema dreta no dubta a acusar directament els musulmans de ser un perill per als principis de la República, l'autor del *Tractat d'ateologia*, en canvi, encara el tema d'una manera més dissimulada i políticament més correcta: ressuscita l'ateisme clàssic i parla en nom de la raó i de la tolerància. La seva tàctica és diferent de la dels neofeixistes francesos, ben cert, però l'objectiu buscat, en definitiva, no tant.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

En temps difícils

Trobo amics preocupats que demanen respostes eclesials clares sobre la situació més aviat confusa que viu ara la societat catalana. I els catòlics amb ella, naturalment. Acabo d'escriure dos mots de significació contrària: *clares* i *confusa*... Ja es veu, doncs, que no ho tenim fàcil. Se'n demana a tots, cadascú en el seu lloc, un esforç de clarividència. Veure-hi clar, però, no vol dir tenir èxit, guanyar... Ara bé, la derrota que no ens podem permetre és la de la dignitat: una cosa és no aconseguir de fer surar la veritat i una altra deixar de veure-la, o renunciar-hi. Mentre hi ha lucidesa hi ha esperança. La lucidesa no sempre és fàcil: demana filar prim, superant tòpics i reaccions incontrolades.

Com en altres moments de la nostra història ens torna a passar a molts catòlics de Catalunya que els sentiments religiosos i els sentiments cívics ens resulten de mal lligar. Com hem d'encaixar que ens vegem objecte de campanyes hostils de gran difusió i de gran duresa, pel fet que una gran majoria dels nostres parlamentaris hagin presentat legalment un projecte de nou Estatut? No hi ha suficients canals de lliure i legítima discussió política per no haver de recórrer als insults indiscriminats que ens cauen a sobre? I si, en aquesta campanya, hi prenen protagonisme mitjans de comunicació de titularitat eclesial? I si cap veu catòlica no s'aixeca per demanar un mínim d'equanimitat? I si apunten de nou antics mals somnis de propostes nacional-catòliques, en principi ja superades?

Però el nostre problema no acaba aquí. Tampoc els redactors del projecte d'Estatut no ens ho han posat fàcil. A banda de la qüestió de l'autogovern, que és l'anunciada i pertinent, ens trobem amb un inesperat Títol 1 que traspuja tot ell un model dirigista de societat i incideix en temes com l'avortament (article 41.5), l'eutanàsia (article 20.2) i la família (article 40.7). I ho fa d'acord amb la ideologia de l'anomenat tripartit. Em diran que, en això, el Parlament no surt de l'àmbit de les seves competències. És cert. Però també ho és que empetiteix, innecessàriament, el camp del consens cívic. A una part significativa dels ciutadans d'aquest país, favorables —i, molts, àdhuc amb entusiasme— a l'autogovern, se'ls complicarà la decisió del vot si s'arriba al referèndum. Més encara, probablement això serà aprofitat en determinats ambients com a coartada per afegir llenya al foc de l'oposició a l'Estatut. Espero, tanmateix, que ningú no oblidarà, arribat el cas, el tractament que ja han tingut la majoria d'aquests temes en les lleis generals espanyoles vigents, dins el marc de la Constitució. Dissortadament no es tracta d'una originalitat del nostre Parlament.

És enmig d'aquest marc de tensions que som enviats a anunciar la Bona Nova i a edificar comunitats de deixebles de Jesús. També forma part de la lucidesa no deixar-se absorbir per les preocupacions d'aquest món, com diu l'Evangeli: què menjarem, amb què ens vestirem... o quin Estatut tindrem. Encarnats i compromesos, sí. Reclosos en la immanència i sense esperança, no. D'altra banda, no ens està passant res que no els hagués passat als qui ens han precedit, els quals, malgrat tot, ens han transmès el goig de la fe. Un goig que perdura: ara mateix hi ha qui es converteix a Jesucrist, hi ha qui estrena l'experiència d'estimar-lo...

Ara mateix

Rauxa